

Giới thiệu Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)

Truyện hay Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi) của tác giả Tuyệt Âm Dương, một trong những truyện teen online được mong đợi nhất hiện nay. Đã bao giờ bạn nghĩ, vận mệnh là một thứ thực sự hữu hình?

Đã bao giờ bạn tự hỏi, thế giới này liệu có như ta đã tưởng?

Mặt tối của thế giới, mở đầu bằng hàng loạt những cái chết bí ẩn diễn ra trong lòng thành phố Tokyo, tình khúc đậm nét thú vị không kém tác phẩm Nhà có một tiểu hồn ma. Không hề có máu me hay bất kì một dấu tích nào để lại. Cái chết diễn ra trong yên lặng tuyệt đối, vì thứ bị tước đi là linh hồn, linh hồn bị Nga Quỷ chiếm đoạt. Những nạn nhân xuất hiện ngày càng nhiều buộc thế lực cổ xưa của thế giới phải xuất hiện, các ma thuật sư vào cuộc. Cuộc chiến trong bóng tối che dấu ánh mắt con người giữa Nga Quỷ và ma thuật sư diễn ra vô cùng ác liệt. Cuối cùng, chiến thắng thuộc về các ma thuật sư, Nga Quỷ được cho là đã bị quét sạch khỏi thế giới, nhưng thế giới ma thuật cũng bị tổn thất hàng nghìn người, đưa sự kiện đó trở thành ngày Apocalypse đẫm máu.

Tuy nhiên, đó chưa phải là kết thúc. Truyện hot vương vấn đến ba năm sau Apocalypse ,Bánh xe vận mệnh lại một lần nữa xoay chuyển, thổi bùng lên tro tàn tăm tối của quá khứ tại chính Tokyo khi Saito Yoshino, thiếu chủ bị đuổi khỏi gia tộc ma thuật sư Saito tình cờ cứu một cô gái bị Nga Quỷ tấn công. Ngay khi đó, Thiên Mệnh kinh khủng đầy đau khổ đã phủ xuống đầu hắn, bức màn bí mật mà thế giới Ma thuật đang che phủ dần hé lộ. Cô gái đó là.....

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Rầm. Đứa trẻ bị đẩy ngã ra đất, chiếc áo khoác trắng tinh theo nó lăn vài vòng cũng trở nên lem nhem. Khuôn mặt trắng trẻo, non nớt đập vào một mẩu đá gần đó khiến hai lỗ mũi nó tớp máu. Đau đớn, nhưng nó mím môi, cố gắng để không khóc oà lên. Nó từ từ ngẩng khuôn mặt còn nhoe nhoét máu và đất cát, sợ sệt nhìn những đứa trẻ phía trước.

"A... Bộ mặt đó hợp với mày đó, thật giống con tuần lộc mũi đỏ nhỉ !"

Đứa trẻ to lớn vừa xô ngã thằng bé cười hả he nhìn nó. Mấy đứa trẻ xung quanh cũng cười phá lên, như thể chúng nó vừa làm ra một việc hết sức vui vẻ.

"Đừng đánh tở... Tở chỉ muốn làm bạn với các cậu thôi mà..."

Thằng bé đưa tay che lấy nửa khuôn mặt dưới còn đang rỉ máu, đôi mắt đen láy mang theo vài phần đau đớn, run run nói.

"Hả, các cậu có nghe thấy gì không? Thiếu chủ Saito Yoshino muốn kết bạn với những kẻ mặt hạng của gia tộc như chúng mình kia. Nè... Nghe thấy không... Haha..."

Đứa trẻ to lớn há một tiếng rõ to, rồi giả bộ lắc lắc đầu như thể mình vừa nghe một chuyện gì đó khó tin lắm. Mấy thằng bé còn lại cũng nhìn đứa trẻ nhỏ bé phía trước với vẻ mỉa mai không hề che dấu.

"Làm sao mà được chứ, phải không hả thiếu chủ tôn quý. Làm sao mà bọn tao lại có thể làm bạn với loại vô dụng không thể sử dụng ma thuật như mày. Mày còn được ở lại nơi này, còn được sinh sống an ổn như thế này chẳng qua là nhờ ông bố bao che của mày thôi. Loại rác rưởi luôn được ở trên cao như mày thì làm sao hiểu được bọn tao đã phải khổ sở thế nào. Mày làm sao hiểu được hả ?"

Thằng bé to lớn phun một ngụm nước bọt vào cái áo khoác trắng của đứa trẻ, gần từng câu vo cùng tàn nhẫn. Phía bên kia, đứa trẻ hai mắt đã ươn ướt, tia mắt mát tang thương dần dần xuất hiện trong mắt nó khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng vô cùng. Cúi gằm mặt xuống, nó chỉ im lặng không nói gì, bởi nó biết mọi việc thằng nhóc kia nói đều là sự thật.

Như chưa hài lòng với cảm xúc tan nát của đứa trẻ, thằng bé to lớn vọt tiến tới, một tay xách cổ áo đứa trẻ kia, một tay dìm lia lịa vào mặt nó, thanh âm lạnh lẽo vang lên từng hồi.

"Mày có biết lúc này cha tao và những người khác trong gia tộc đang phải vật lộn với lũ Quỷ Dữ ở ngoài kia không? Có biết trong gia tộc đã có biết bao người hi sinh không? Họ phải đánh đổi cả mạng sống của mình vì cái gia tộc đang lụn bại. này, bởi vì nếu họ không đi, nhất định Hiệp Hội Pháp sư sẽ thanh trừng chúng ta ra khỏi thế giới ma thuật..."

Thằng bé to lớn giận dữ nghiêng răng, nắm tay vẫn không ngừng lại, từng cú dìm nặng nề rơi xuống khuôn mặt thâm tím, đẫm máu của đứa trẻ kia không thương tiếc.

"Cái gia tộc này đã đánh mất đi sự tin tưởng của thế giới ma thuật. Bọn tao bị coi khinh, bị coi như quân cờ trong tay Hiệp Hội Pháp sư chính là vì mày. Nhìn lại mày xem Yoshino? Mày là thiếu chủ của gia tộc, thế nhưng đã mười một tuổi rồi mà ngay đến một chút ma lực cũng chẳng hề có, mày thậm chí không thể so sánh với một pháp sư tồi tệ nhất. Nhìn gia tộc Hakaze và Sunwo mà xem, bọn hắn còn gần như không thèm tham chiến. Ha ha, cũng đúng thôi. Thiếu chủ của bọn hắn là Tuyệt Băng Công Tử Hakaze Yashiro và Tuyệt Băng Công Chúa Sunwo Shion, có ai mà không phải là thiên tài pháp sư sở hữu ma lực từ khi mới chào đời cơ chứ... Còn mày, mày có biết họ gọi mày là gì không?..." Vô Hoả Công Tử, Saito Yoshino.

Phịch.

Câu nói cuối cùng thẳng bé to lớn gần như găm lên, nó giờ chân đạp một cái thật mạnh vào bụng đứa trẻ kia, khiến nó ngay lập tức khụy xuống, cơ thể nhỏ bé run rẩy nằm trên Vững máu. Đau đớn thể xác hành hạ nó dữ dội, nhưng còn không bằng sự tan nát từ sâu trong tâm hồn nó. Hai hàng lệ nóng rực hoà cùng máu chảy qua khoé mắt nhỏ từng chùm huyết hoa xuống mặt đất. Hai nắm tay nhỏ nắm chặt lại, nó há miệng còn đỏ những máu me, nấc lên từng tiếng:

"Tớ xin lỗi... Xin lỗi mọi người..."

"Thảm hại thật... Không cần nói là pháp sư, tao phải nói nó là sinh vật thảm hại nhất trên thế giới này... Rác rưởi..."

Bất chấp lời xin lỗi và sự đáng thương của đứa trẻ, những thằng bé khác liên tục buông ra những lời cay độc không thể tưởng tượng được. Lúc này, thằng bé to lớn nhìn chằm chằm cơ thể yếu ớt đang phủ phục trên mặt đất, chợt ánh mắt loé lên kì lạ. Nó giờ tay ra hiệu cho đám bạn im lặng, rồi nhếch mép cười nhạt.

"Thôi nào các cậu. Thiếu chủ đã nhận lỗi rồi, không cần phải làm khổ nó nữa. Nhưng mà đã có tội thì phải chịu tội, phải không Yoshino?"

Nói rồi nó ngoắc ngoắc tay với mấy đứa bên cạnh, thích thú tiếp tục:

"Hộ tống thiếu chủ đi tắm nào các cậu"

Lập tức có hai thằng bé cũng cao lớn từ phía sau nó tiến lên, mỗi thằng giữ một tay một chân đứa trẻ tội nghiệp, nhấc bổng nó lên trong vè mặt trắng bệch tới đáng thương của nó. Một đứa trẻ phía sau thằng bé thủ lĩnh chợt vỗ vai nó, rụt rè hỏi:

"Này Sona, tao nghĩ là hơi quá đáng rồi đấy. Nếu đại gia chủ biết thì..."

"À... Đây chỉ là tai nạn... Tai nạn thôi ấy mà, phải không hả Yoshino?"

Thằng bé tên Sona nhìn đứa trẻ kia đang bị hai thằng bé khác khiêng tới bên cạnh bờ hồ rộng lớn, nhẹ nhàng cười nói. Nó giờ bàn tay trái lên, khẽ búng một cái, lập tức ánh lửa đỏ rực, lộng lẫy giữa màn đêm xuất hiện, nhảy múa trên đầu ngón tay nó.

"Nếu đây không phải là tai nạn... Thì có lẽ lần sau... Nhất định thiếu chủ người sẽ gặp tai nạn với lửa đó."

Ngon lửa trên ngón tay vụt Sona vụt tắt, nó thích thú hét lên.

"Ném nó xuống. Nếu là thiếu chủ của Hoả chức ma thuật sư thì chắc ngấm mình trong nước mùa đông vài giờ cũng không chết đâu... Hahaha..."

Ừm

Cơ thể nhỏ nhắn thâm tím, yếu ớt của thằng bé lao xuống đáy nước lạnh lẽo. Trước khi chìm trong nước, nó vẫn thấy rõ nét khoai trái ác độc trên khuôn mặt Sona. Nước đen ngòm, lạnh như băng đá bao phủ lấy cơ thể đầy máu của nó, tràn vào khoang phổi một cách hung bạo. Ý thức của đứa trẻ nhanh chóng tàn lụi đi. Một môi khép đôi mi lại, nó cầu mong mình sẽ không bao giờ tỉnh lại. Bởi vì... Sẽ chẳng có ai bên cạnh nó cả.

Thiên Mệnh, không phải nó có thể lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

"Uoaaa..."

Trong một căn phòng nhỏ trên tầng hai của khu nhà cũ kĩ sâu giữa lòng thành phố Tokyo, một thiếu niên giật mình choàng tỉnh. Mặc dù thời tiết đã chớm vào đông, từng cơn gió thổi qua cửa sổ mang theo làn hơi mát lạnh nhưng cơ thể hắn lại ướt đầm mồ hôi, những giọt nước to rịn trên trán hắn chảy xuống nóng rực. Thiếu niên nhắm mắt tỏ vẻ đau đớn vô cùng, hắn khẽ rên rỉ trong miệng, bàn tay run run đưa lên trước ngực, đột ngột lật phăng cái áo dài tay

đang mặc ra, để lộ phần trên trắng trẻo gầy gò. Cơ thể hần nhỏ nhắn, lại mềm mại như con gái, nhưng lúc này lại xuất hiện một hình vẽ kì dị đang tế ra từng đạo ánh sáng đỏ rực có phần ghê rợn ngay giữa ngực.

"Lại nữa...sao... "

Thiếu niên đau đớn tới tận xương tủy. Trong người hần lúc này giống như tồn tại một con hỏa xà độc ác, hung hãn luôn lách khắp nơi, mang theo một cỗ nhiệt lượng kinh khủng thiêu đốt linh hồn hần. Hai nắm tay nhỏ nhắn liên tục co giật, cố gắng cào xé bất kì thứ gì hần chạm vào như một biện pháp để giảm bớt cơn đau. Hình vẽ trên ngực hần lúc này bỗng dung biến hoá, bỗng kéo ra những đường gân màu đỏ men theo cơ thể hần lan dần ra. Mỗi khắc trôi qua, các đường gân màu đỏ lại đậm nét lên một chút, đồng thời cơn đau hành hạ hần lại tăng thêm một phần. Đã nhiều lần trải qua tình cảnh này nên thiếu niên cũng không hề sợ hãi, hần biết sự tra tấn này đã sắp kết thúc, chỉ cần cố chịu đựng thêm một chút nữa. Quả nhiên, các đường gân đỏ lan ra tới hai cánh tay hần thì dần chậm lại, cơn hồ có dấu hiệu dần tiêu biến. Cơn đau theo đó cũng dần dần dịu đi khiến thiếu niên cảm thấy thoát lực vô cùng, cơ thể đang căng cứng của hần đột ngột thả lỏng, đổ sập xuống mặt giường như một khúc cây khô. Khoé miệng hần bỗng lộ ra một tia đỏ tươi, thì ra trong cơn đau hần đã cắn môi mình chặt tới như vậy. Tư vị kinh khủng khiến người ta chết đi sống lại này, cuối cùng hần đã lại một lần nữa vượt qua. Tâm thần thiếu niên trở nên mệt mỏi vô cùng, hần hé hé mắt liếc nhìn qua khung cửa sổ. Bầu trời đêm cao vời vợi, lại huyền bí vô cùng, buông xuống thế gian một phép màu gọi là sự tĩnh lặng. Bất tri bất giác, hần đã đi rồi đi được ba năm rồi.

"Lại không được rồi... Yukina..."

Mặt trời từ từ xuất hiện phía đằng xa, chiếu vào căn phòng nhỏ bé những tia sáng đầu ngày dịu dàng nhất. Chiếc đồng hồ báo thức hình quả táo điểm 6h sáng, kêu lên những tiếng thật ỉn ỏi. Nhưng chủ nhân của nó thì đã dậy từ lâu. Hần ngồi thu mình trên giường, đôi mắt mệt mỏi nhắm lại trước những vết nắng vô tình rơi xuống. Cuối cùng một đêm thật dài đã qua đi. Thờ dài thườn thượt, thiếu niên vỗ nhẹ lên cái đồng hồ cho nó ngừng kêu, sau đó vươn vai rời khỏi giường, bắt đầu vệ sinh cá nhân. 15p sau, hần đã quần áo chỉnh tề, đứng trước gương trầm ngâm.

Thiếu niên trong gương chỉ chừng mười sáu tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, áo vest cùng màu vạt màu đen gọn gàng. Khuôn mặt hần cũng khá thanh tú, nước da trắng nõn, đôi mắt to, sâu thẳm mang vẻ u sầu cùng mái tóc mềm mại, dài ngang vai được buộc hờ bằng một sợi dây nhỏ khiến hần có phần giống một cô gái xinh đẹp. Tự nhìn bản thân trong gương, thiếu niên không khỏi lắc đầu cười. Khuôn mặt hần có lẽ có thể khiến bất cứ một cô gái nào cũng phải ghen tị, thế nhưng nó lại chẳng phù hợp với một đứa con trai tạo nào, dù vậy hần cũng không có biện pháp nào. Hần mang về bắt đầ đi quay đi, tiến lại gần cái bàn học ở góc phòng, đưa tay khẽ vuốt ve một khối cầu bằng thủy tinh trong suốt, đặt ngay ngắn trong một cái hộp lót lụa đỏ. Hần nhìn khối cầu đầy trĩu mến, một lúc sau mới mỉm cười, xách theo cái cặp bên cạnh rời khỏi phòng.

Thiếu niên đeo cái cặp sách nhỏ, hai tay đút túi quần, thong thả bước đi trên phố. Con đường lớn của thành phố Tokyo vào sáng sớm vẫn còn rất ít người. Ngoài một số người cao tuổi đang đi dạo thì đa phần là những học sinh đang vội vã đến trường. Thỉnh thoảng, có một số nữ sinh trung học đi ngang qua vẫn len lén nhìn hần, thậm chí to nhỏ.

"Oà... Đẹp trai thật... Cậu ấy nhìn cứ như diễn viên ấy"

"Uhm... Không biết là hot boy của trường nào đây nhỉ"

Thiếu niên đã quá quen với những lời nói như vậy nên bề ngoài thì hần vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt, tiếp tục bước đi bình thường.

"Cậu ấy giàu quá đi... Không xong rồi, hình như tớ thích cậu ta nè..."

"Thôi đi nàng, ha ha ha..."

Một lát sau, thiếu niên đã đứng trước cổng một khuôn viên rộng lớn, bao gọn bên trong là sáu khu nhà năm tầng đẹp đẽ, một sân bóng, một sân chạy trải dài tới cuối tầm mắt.

Tấm bảng hiệu treo ngay trên cổng đề từng chữ to màu vàng:

"Trường trung học Kyoukai"

Ngôi trường này nổi tiếng với thành tích đáng nể trong nhiều lĩnh vực, đồng thời cũng là một ngôi trường danh giá bậc nhất Tokyo. Nhưng thiếu niên không cho là vậy, bằng chứng là một kẻ mặt vắn như hần cũng xoay sở đủ tiền để vào đây.

Thiếu niên lắc lắc đầu, đang định bước vào trong thì thanh âm nhẹ nhàng vang lên từ phía sau khiến hần giật mình

"Chào buổi sáng, Yoshino san"

Hần quay người lại, bắt gặp một cô gái đang nhìn hần khẽ cười. Cô gái đó có gương mặt khá xinh xắn, mũi cao, da trắng hồng, cộng thêm nụ cười tỏa nắng hút hồn người khác. Cô mặc trên mình bộ đồng phục giống thiếu niên với áo sơ mi trắng thắt nơ đỏ, vest đen, váy đen mượt, đôi chân thon gọn bận tất lụa đen kéo tới đùi càng làm tôn thêm vẻ thanh nhã của cô. Yoshino nhìn cô, nở nụ cười lịch sự:

"Uhm... Chào buổi sáng, Myuki san"

"Uhm..."

Myuki bỗng trở nên ngập ngừng, khuôn mặt xinh đẹp hơi hiện sắc hồng. Cô nhìn hần lom lom, hai bàn tay nhỏ nhắn cứ mở ra nắm lại liên tục. Yoshino cảm thấy khó hiểu vô cùng. Không biết tại sao mỗi lần nói chuyện với hần, Myuki lại luôn tỏ ra bối rối như vậy.

" Sao vậy? Mặt tớ có dính gì à ?"

" Ah... Không không..."

Myuki luống cuống lắc đầu, khuôn mặt càng trở nên đỏ rực hơn. Cô rụt rè hỏi:

" Ugh... Yoshino san, chỉ là trông sắc mặt cậu không được tốt, cậu cảm thấy không khỏe à"

Yoshino đưa tay lên xoa xoa mắt, chắc hẳn là Myuki đang nói đến hai mắt thâm quầng của hắn rồi.

"À, cái này hả... Tớ chỉ thiếu ngủ một chút thôi. Một lát nữa là bình thường trở lại ấy mà."

" Ugh..."

Myuki lại trở nên lúng túng, cô vò vò ống tay áo, khoé miệng nhỏ nhắn hơi hé ra rồi lại ngập ngừng như đang cố tìm lời thích hợp. Mãi một lúc sau, cô mới yếu ớt nói:

" Ừm... Yoshino san, hôm nay tan học cậu có bận gì không? "

Nói xong lập tức khuôn mặt cô trở nên đỏ lựng hơn nhiều, cúi gằm xuống. Yoshino âm thầm thở dài một hơi, hắn ái ngại nhìn Myuki, nhẹ nhàng nói:

" Ah... Xin lỗi, nhưng mà hôm nay tớ có hẹn rồi ! "

Ánh mắt Myuki xẹt qua một tia thất vọng, thế nhưng cô cố không để Yoshino nhận ra. cô gượng gạo nói:

" Vậy à... Đành thôi vậy... Ugh... Tớ vừa nhớ ra còn có việc trong Hội Học Sinh, tớ đi trước nhé!"

Myuki bối rối quay người chạy vụt đi, nhanh chóng biến mất giữa hàng trăm học sinh đang đi lại dưới khuôn viên trường.

Yoshino nhìn theo bóng đang cô, lắc đầu cười khổ:

" Lại làm cho người khác phải buồn rồi."

Rồi hắn nhấc chân, hoà vào những học sinh đang lên lớp học. Khu nhà hắn học ở chính giữa khuôn viên trường Kyoukai , chứa trong đó vài chục lớp học, từ năm nhất tới năm ba đều có, hai tầng đầu là của học sinh năm nhất, còn ba tầng sau là chia đều cho học sinh năm hai và năm ba. Yoshino hiện tại đang học năm hai, lớp học của hắn lại nằm tít trên tầng năm khiến mỗi lần lên lớp hắn đều phải đi sớm hơn một chút. Vừa bước tới chân cầu thang tầng một thì một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vai hắn từ phía sau, kèm theo đó là một giọng nữ tình nghịch:

" yahallo, chào buổi sáng Shinon kun"

Yoshino chưa kịp quay lại thì một cô gái đã chạy lên chắn đường hắn, hai tay chống hông, nở nụ cười gian. Cô gái đó có gương mặt rất dễ thương với đôi mắt to Long lanh, da trắng nõn, mái tóc màu nâu đỏ mềm mại buông trên vai khiến cô xinh đẹp không kém gì Myuki nhưng lại nhiều hơn một phần linh động.

Yoshino dụi dụi mắt, khẽ cầu nhàu:

"Asuna, đừng có gọi tớ như vậy nữa, là Yo-shi-no, tên tớ là Yoshino"

Asuna thoải mái thưởng thức vẻ mặt bất lực của hắn, cô trề trề môi, cười lớn lên:

" Như vậy nghe dễ thương hơn mà. Hay cậu sợ mọi người trong lớp biết hả Shi-non!"

"Asuna..."

Yoshino phát cáu lên, trừng mắt nhìn Asuna. Một người luôn bình tĩnh như hắn lại luôn bị cô gái này quay như chong chóng. Đúng lúc đó, tiếng chuông vào lớp vang lên giải vây cho hắn. Yoshino lườm Asuna, nói:

"Mau vào lớp thôi"

Hắn mới nhón chân định lách qua Asuna thì cô bất chợt nắm lấy cổ áo hắn, ghé gương mặt xinh đẹp gần sát mặt hắn, miệng cong lên lộ vẻ trách móc.

"Cậu thật bất công quá đi. Tại sao nói chuyện với Myuki san thì tỏ ra lịch sự ,vậy mà khi nói chuyện với tớ thì cậu lại thô lỗ thế hả. Có biết tớ đứng chờ cậu lâu thế nào không? "

Mùi thơm nhẹ nhàng từ cơ thể Asuna gần sát khiến Yoshino thất thần trong giây lát. Ngay sau đó hắn vội lắc lắc đầu, nhìn cô với vẻ chịu thua. Bàn tay đột ngột nâng lên tóm gọn lấy nắm tay nhỏ nhắn đang níu cổ áo hắn, cơ thể hắn khẽ nhích lên một bước, khiến khuôn mặt hai người gần tới nỗi hắn cảm nhận được hơi thở ấm nóng của Asuna nhẹ nhàng lướt qua. Trước khuôn mặt ngây ngốc vì bất ngờ của Asuna, Yoshino nhìn sâu vào mắt cô, khoé miệng

nhếch lên phong tình vô cùng:

"Vậy cảm ơn nhiều nhé. Cậu có muốn đi chơi với tớ cuối buổi học hôm nay không?"

"Gi...?"

Asuna đỏ bừng mặt như cà chua chín, cô yếu ớt giật tay ra khỏi Yoshino, luống cuống lùi lại. Cô xấu hổ bặm bặm môi, lí nhí nói:

"Ugh... Đừng có đột ngột như thế chứ..."

Nhìn bộ dạng thẹn thùng của Asuna, Yoshino không nhịn được khẽ cười thích thú. Hắn lướt qua cô, ngón tay khẽ ấn nhẹ lên trán Asuna, nói:

"Cậu nghĩ tớ sẽ nói thế à?... Là nói đùa thôi !"

Lúc này Asuna mới giật mình tỉnh lại, khuôn mặt xinh đẹp nóng lên rùng rục, cô chỉ muốn lập tức lúi tên này ra đánh một trận cho hả giận. Nhưng lúc này Yoshino đã phóng qua mấy tầng nhà rồi. Cô chỉ biết giậm giậm chân, hậm hực hét lên:

" Cậu đúng là đáng ghéttttttt !"

Giờ giải lao, Yoshino đang một mình gục xuống bàn, cố gắng tranh thủ ngủ một chút trước khi tiết học tiếp theo bắt đầu. Chỗ ngồi của hắn là ở góc lớp, khá yên tĩnh khiến Yoshino cảm thấy vô cùng may mắn. Hắn bất giác nhìn chéo sang bàn học của Asuna ,chợt phát hiện cô cũng đang nhìn hắn. Vừa bắt gặp ánh mắt của Yoshino, cô đỏ bừng mặt quay ngoắt đi, không thèm đếm xỉa gì tới hắn nữa.

"Con gái phiền phức thật"

"Này này, cậu có nghe tin gì chưa, ở công viên gần trường mình vừa có người chết đó"

Cuộc nói chuyện của một vài cậu bạn ngồi trên Yoshino bất chợt lọt vào tai hắn.

"Nghe rồi, sáng nay khi đi học tớ đã đi ngang qua công viên đó. Vụ này đã là vụ thứ sáu trong tuần rồi. Hình như người đã chết đó là con của một thương nhân khá nổi tiếng nên cảnh sát đã phải bắt tay vào điều tra ráo riết. Nghe nói ông thương nhân đó làm rùm beng lên ghê lắm nên vụ này chắc chắn không thể trì hoãn được. Tuy nhiên vẫn như mấy vụ trước, bọn họ chẳng tìm ra bất kì dấu vết nào cho thấy đây là một vụ tự sát hay giết người. Tạm thời người ta kết luận là cô gái đó bị truy tìm đột ngột, nhưng không được ủng hộ vì không thể có quá nhiều người cùng chết như vậy được, hơn nữa cô gái đã chết đó hoàn toàn bình thường, chưa từng có tiền sử về bất cứ căn bệnh nào."

"Oa... Ghê thật"

Một vài cô gái nghe kể xuýt xoa nói. Ngay sau đó, cậu bạn khơi chuyện lúc đầu chợt quay sang vỗ vai một học sinh này giờ vẫn im lặng trong nhóm.

"Heiken. Cậu sao vậy? À phải rồi, nhà cậu ở ngay cạnh công viên đó đúng không? Hắn là cậu đã thấy qua hiện trường nơi cô gái đó chết rồi nhỉ... Mau kể cho bọn tớ nghe với."

Cậu học sinh tên Heiken giật nảy mình, vẻ mặt đột ngột xám xịt, cơ thể bỗng run lên bần bật.

"Heiken, cậu sao vậy? "

Một vài người bạn lo lắng lay lay cậu ta hỏi

Heiken vẫn tiếp tục run rẩy, hai bàn tay lạnh ngắt giờ lên ôm đầu, miệng lẩm bẩm như tự nói với chính mình.

"Tớ chính là người phát hiện ra cô gái đó đầu tiên"

"Không hề có máu me gì cả. Cơ thể cô gái đó lạnh ngắt, mang theo khuôn. Mặt biến dạng, méo mó vì sợ hãi tới cực độ nằm trên bãi cỏ. Các cậu không tưởng tượng được có thứ gì kinh khủng có thể khiến một người sợ hãi tới vậy đâu. Chỉ có duy nhất một dòng chữ được cô ta dùng móng tay khắc từng nét lên thân cây gần đó, nhưng bọn họ không hề tin... Bọn họ không tin có những thứ như vậy tồn tại..."

Heiken ngừng lại, thờ hồn hển như vừa chạy đường dài, mồ hôi vã ra như tắm. Mấy cậu bạn quanh đó thì xúm vào, hỏi hóp hỏi:

"Đó là gì vậy? Có phải tên hung thủ không, hay là một thứ gì đó đã làm cô ấy sợ tới mức như vậy? "

Heiken đột ngột ngừng run rẩy, cậu ta nhìn ngàng mặt nhìn mấy cậu bạn xung quanh, khuôn mặt méo mó vì sợ hãi, thốt ra từng từ:

"Quý ở quanh ta"

Yoshino nghiêng răng, trước ngực bỗng bùng lên cảm giác bỏng rát khó chịu.

Chương 3

Yoshino có linh cảm chẳng lành. Tất cả những cái chết bất ngờ trong thành phố khiến hắn cảm thấy bồn chồn. Hơn hết ngày hôm nay hình vẽ trên ngực hắn liên tục đau nhói, dường như là một điềm báo cho điều khủng khiếp sắp đến. Hắn không thể nào tập trung vào bài giảng được, sự bất an vô cớ càng ngày càng lớn dần lên. Cuối cùng, Yoshino cũng không thể chịu được, hắn đứng bật dậy, đột ngột nói: "Thưa thầy, em cảm thấy hơi mệt, em xin phép về sớm được không ạ"

Giáo viên của hắn là một ông già với vẻ mặt hiền hậu, khẽ cau mày nhìn hắn nhưng không nói gì thêm, gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi tiếp tục bài giảng. Yoshino xếp sách vào cặp, nhanh chóng bước ra khỏi lớp. Trước khi rời đi, hắn chợt nhận thấy Asuna và Myuki đều nhìn hắn với ánh mắt lo lắng.

Yoshino không về nhà, hắn muốn đi dạo một chút, cố gắng làm dịu đi nỗi lo sợ vô cớ. Tiết trời lạnh lạnh khiến cho hắn tỉnh táo lại phần nào. Bước đi trên con đường quen thuộc đã nằm sâu trong tâm trí từ lâu, Yoshino lặng lẽ ngắm nhìn mọi thứ xung quanh đây thân thiết. Cuối cùng hắn đã có một cuộc sống bình thường. Những quá khứ đó, sẽ chỉ mình hắn là người còn ghi nhớ thôi. Cái người tên Saito Yoshino đó đã như một vệt nước, vô thanh vô thức biến mất khỏi thế giới vĩnh viễn. Hắn lúc này là Yoshino, chỉ là một học sinh vô cùng bình thường. Nghĩ tới đó, nội tâm hắn khẽ rung lên, nếu có một điều gì đó khiến hắn vẫn nuôi tiếc quá khứ, thì chỉ có thể là người con gái đó.

"Không biết giờ này em đang làm gì? "

Yoshino lang thang trên một khu phố lớn gần trung tâm thành phố cho tới khi chợt tới. Cả thành phố lúc này như khoác lên mình một diện mạo mới, lấp lánh ánh đèn với những thú vui xa xỉ hoa lệ. Người người không vì tâm trạng của hắn mà có bất đi phần nào nhộn nhịp, vẫn đi theo nhịp sống hối hả vốn có. Yoshino có cảm giác hơi lạc lõng giữa chốn ồn ào này. Hắn nhanh chóng lách qua dòng người đông đúc, tìm đến trước cửa một quán ramen quen thuộc. Quán ramen này không lớn lắm, nhưng từ cách bài trí bên ngoài đến không khí ấm áp bên trong lại như có ma lực níu chân rất nhiều thực khách tới thưởng thức. Vừa đẩy cửa bước vào, Yoshino đã cảm thấy mùi hương của ramen thơm phức bay vào cánh mũi đầy hấp dẫn. Trong quán lúc này khá đông khách, nhưng chỉ đảo mắt Yoshino đã nhận ra một bóng hình quen thuộc đang chạy qua chạy lại giữa các bàn, tay cầm tập giấy ghi lại từng yêu cầu của mọi người. Đó là một cô gái xinh đẹp chỉ chừng hai mươi tuổi, mái tóc nâu nhạt búi gọn trên đầu khiến thoạt nhìn trông cô lộ ra thêm một phần thanh thực. Cô mặc một bộ váy đen với tạp dề trắng cuốn trước người, càng làm tăng thêm nét yêu kiều mà dịu dàng. Yoshino ngồi xuống một bàn gần cửa ra vào, khẽ cười gọi:

"Shizune, cho em một ramen thập cẩm được không"

Lúc này cô gái kia mới nhận ra sự có mặt của hắn. Ngay lập tức, cô đưa tập giấy trên tay cho một cậu phục vụ khác rồi đi thẳng tới cái bàn mà Yoshino đang ngồi, thân nhiên kéo một chiếc ghế nữa ra, ngồi sụp xuống bên cạnh hắn.

"Hôm nay chị làm ăn tốt quá nhỉ..."

"Còn nói há... Tại chú bỗng dưng xin nghỉ cả tuần làm mấy con bé hay đến đây ăn đột nhiên chuyển sang chỗ thẳng cha bốn mắt bên kia đường rồi. Thật là... Mấy con nhóc đó không biết đến để ăn ramen hay để ngắm chú nữa"

Cô gái chống cằm, môi trẻ trẻ ra cần nhẩn.

Yoshino gãi gãi đầu, cười cười với vẻ áy náy. Cô gái bên cạnh hắn chính là chủ nhân của quán ramen này, đồng thời cũng là bà chủ của hắn, Awashima Shizune. Shizune chính là người luôn giúp đỡ Yoshino từ ngày hắn mới đặt chân đến Tokyo, nên với cô gái này hắn cũng có một chút tình cảm đặc biệt. Thế nhưng chính là cô cũng chỉ coi hắn như em trai mà thôi.

Shizune bồng dí ngón tay lên trán Yoshino, tình bơ hỏi:

"Thế tuần vừa rồi sao lại xin nghỉ vậy. Chú có bạn gái rồi ah"

Yoshino tròn mắt, bối rối gạt tay cô ra, khẽ ho vài tiếng:

"Khụ... Chị nói gì vậy, em chỉ xin nghỉ để ôn thi thôi mà... Hơn nữa em cũng không giỏi nói chuyện với con gái..."

Shizune đảo mắt, khuôn mặt xinh đẹp giãn ra thành một nụ cười, cô tặc lưỡi nói với vẻ "thất vọng" rõ rệt:

"Hề... Chú đúng là gà mờ mà... Con bé lần trước đến đây ăn cùng chú ấy, sao không ấy ấy với nó đi"

Yoshino nhăn mặt, cười khổ:

"À, là Asuna hả, em với cô ấy chỉ là bạn thôi mà, bạn bè mời nhau đi ăn thì lạ lắm sao. Hơn nữa ấy ấy của chị là cái gì vậy...?"

Shizune nhìn hần chòng chọc, tay khẽ gõ lộc cộc trên mặt bàn, khẽ than thở:

"Đây là chủ nghĩ thế, nhưng con bé đây thì không đâu. Chị đếm thấy nó nhìn em cười trộm cả chục lần rồi. Dám cá nó mệt chú chắc luôn"

"Chắc là trùng hợp thôi! "

Yoshino đỏ mặt, lắc lắc đầu. Shizune thoải mái thưởng thức biểu tình của Yoshino, cô chợt đưa tay xoa xoa đầu hần, hé môi nói:

"Có gì mà xấu hổ, thằng nhóc này... Còn trẻ thì lo mà tận hưởng đi"

Yoshino lập tức nghiêng đầu né khỏi bàn tay cô, cầu nhàu:

"Chị nói như là từng trải lắm rồi ấy. Thế chị đã có mảnh tình vắt vai nào chưa? "

"Ồ hay thằng ranh này, chê ta ế à...?"

Shizune trừng mắt giận dữ, bàn tay nhỏ nhắn nắm lại, khẽ đâm vào ngực Yoshino, gần từng tiếng. Yoshino yếu ớt cười khan. Đúng lúc này một vài người khách quen trong quán chợt gọi tên Shizune, cô liền vội vàng đứng dậy, không quên lờ mắt nhìn hần đầy đe dọa, hậm hực nói:

"Hôm nay chú là khách nên chị tha, ngày mai mà dám nói xấu bà chủ thì biết tay "

Rồi cô quay lưng, nở nụ cười rạng rỡ như bình thường, tiến đến bắt chuyện với mấy vị khách. Lúc này bát ramen của Yoshino mới được đưa lên. Hần nhìn Shizune, khẽ cười vu vơ rồi bắt đầu cầm cúi ăn. Mới ăn được vài thìa, Yoshino chợt nghe thấy tiếng cửa mở phía sau. Qua khe cửa, hần nhìn thấy người đi vào là một cô gái khá xinh đẹp với mái tóc vàng rất nổi bật, khuôn mặt có nét phương Tây hơi lạnh lùng khiến cô nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý trong quán. Cô về như cô gái ấy tự ý thức rõ vẻ đẹp của mình và đã quá quen với những ánh mắt như vậy nên cũng không hề quan tâm. Cô đảo mắt một vòng xung quanh quán, chợt dừng lại ở cái bàn nhỏ bên cạnh Yoshino. Không hiểu sao khi ánh mắt của cô ta đi qua, Yoshino lại có một cảm giác run rẩy nhẹ nhẹ. Cô gái tóc vàng từ từ tiến tới bên cạnh hần, nhẹ nhàng ngồi xuống bàn, nói bằng tiếng Nhật rất rành rọt:

" Cho tôi một loại giống như của anh ta được không? "

Bàn tay trắng nõn khẽ chỉ vào Yoshino khiến hần giật mình. Bất giác hần quay sang, bắt gặp ánh mắt của cô gái đó cũng đang nhìn hần, khoé miệng xinh đẹp hé thành một nụ cười vô cùng kiêu kiêu. Yoshino chợt cảm thấy khó chịu, bất an vốn đã dịu xuống một lần nữa lại nổi lên trong tâm trí hần. Ngực hần đột nhiên nóng rất dữ dội. Yoshino buông thìa, để lại chút tiền trên bàn rồi đứng dậy, quay lưng tránh né đôi mắt ma mị đang nhìn vào mình. Hần vội vã rời khỏi quán, quên cả nói lời tạm biệt với Shizune.

"Thích thích..."

Cảm giác chẳng lành vẫn tồn tại kể cả khi Yoshino đã rời xa khỏi quán ramen của Shizune. Cô gái tóc vàng đem đến cho hần nỗi lo sợ vô cớ. Hần chắc chắn mình chưa từng gặp cô ta, nhưng cảm giác này...

Yoshino chạy như điên cuồng, trong đầu hần lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất, chạy trốn thật xa khỏi sự bất an này. Ngực hần càng ngày càng đau, nóng rực như bị lửa đốt. Hần có thể cảm nhận lúc này hình vẽ trên ngực hần đang bốc cháy rừng rực, toả ra từng tia sáng đỏ ghê rợn. Trong thâm tâm hần hình thành một suy đoán khủng khiếp.

"Không... Sau bao nhiêu năm... Tại sao vẫn là tôi... "

Một kilomet, hai rồi năm, sáu kilomet, cơ thể Yoshino đã mệt mỏi tới không thể chịu nổi. Các cơ bắp, khớp xương ở chân hần đang kêu gào dữ dội. Từng thớ thịt như bị vắt cạn máu ra ngoài, buồng phổi hần thì nóng cháy như lửa, gào thét như muốn yêu cầu hần dừng lại. Hần rẽ, rồi tiếp tục chạy, rồi rẽ cho tới khi hai chân tê cứng, mệt mỏi khuy xuổng. Yoshino thở hổn hển, cơ thể hần vốn đã yếu ớt như con gái, lúc này đột ngột phải vận động với cùng mức khiến đầu óc hần tối sầm lại.

"Gư..."

Yoshino đau đớn ôm ngực, hình vẽ đó vẫn nóng rực, thậm chí càng ngày càng có phần kinh khủng hơn. Mồ hôi vã ra như tắm nhưng sống lưng Yoshino lại lạnh toát, hần đột ngột nhận ra lúc này hần đang đứng giữa một con phố tối tăm không người qua lại, thứ ánh sáng duy nhất đến từ vài ngọn đèn đường cũ kĩ chỉ khiến cho không gian càng trở nên thê lương, ma quái kinh khủng.

"Từ khi nào..."

Chợt từ sau lưng hần vang lên tiếng đế giày lộp cộp gõ trên mặt đất, mới đầu còn ở xa xa nhưng trong nháy mắt đã tiến tới sát gần. Không gian lạnh lẽo mơ hồ truyền đến một luồng nhiệt lượng ghê rợn. Người phía sau tới cách hần một khoảng thì chợt ngừng lại, thanh âm chứa đầy hần ý, lạnh lẽo vô cùng quen thuộc đột ngột vang lên:

"Thì ra thật sự là mày... Thì ra mày vẫn còn sống... Yoshino"

Yoshino gian nan quay lại, hần đã biết rõ nguồn gốc sự bất an tới từ đâu rồi. Bóng người dưới ngọn đèn đường leo lét hiện lên như một nỗi ám ảnh với Yoshino, dù đã 3 năm trôi qua nhưng hần vẫn không thể nào quên được. Cổ họng hần đắng ngắt, bất giác gọi ra một cái tên:

"Sona..."

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Gió thổi qua những tán cây hai bên đường kéo lên những thanh âm u ám. Trong ánh đèn sáng tối chớp chồn, Hai con mắt lạnh lùng như ác quỷ nhìn chăm chăm vào Yoshino. Sona Saito đã xuất hiện. Kẻ đã từng ám ảnh Yoshino không thay đổi quá nhiều so với kí ức của hắn. Sona bây giờ có dáng người cao lớn, khuôn mặt lạnh lạnh có phần hung ác. Hắn chỉ mặc trên mình một cái áo khoác mỏng nhưng chẳng hề tỏ ra cảm thấy lạnh chút nào. Đặc biệt là đôi mắt hắn nhìn Yoshino vẫn như ba năm trước, chứa đầy căm ghét, khinh bỉ vô cùng. Yoshino vuốt ngực, cơn đau đang hành hạ hắn vì sự xuất hiện của Sona mà còn kinh khủng hơn. Hắn cảm nhận được một cỗ nhiệt khí dâng trào, từ cơ thể Sona liên tục khuếch tán ra không gian. Sona đồng thời cũng lom lom nhìn hắn, sắc mặt âm trầm bất định. Hai kẻ có cùng huyết thống lặng lẽ quan sát nhau, bầu không khí xung quanh càng trở nên nặng nề hơn. Sau cùng, Sona lên tiếng:

"Thật sự là mày... Tao đã không tin vào mắt mình cho tới khi nhận thấy hoá độc trong người mày. Làm thế nào mà mày vẫn còn sống, Yoshino. Độc hoá của Tử Chú không ảnh hưởng tới mày sao?"

Yoshino ngậy người, rồi hắn ngay lập tức nhận ra Sona đang nói đến hình vẽ vẽ ở trên ngực hắn. Độc hoá, tử chú... Yoshino đã từng đọc thấy những thứ đó trong những ma thuật ám sát của gia tộc, nhưng hắn không thể ngờ bọn họ đã dùng nó lên cả hắn. Nội tâm Yoshino cảm thấy thê lương vô cùng, sau cùng hắn không biết đã gây ra chuyện gì mà phải gánh chịu những điều này. Yoshino phát lạnh trong lòng, hắn nhìn Sona, nói:

"Thì ra ngày hôm đó, trong số họ có cả mày... "

Sona nhếch mép, nhàn nhạt nói:

"Tao đã sớm bảo Nagare san nên sớm giết chết mày ngay tại đó đi, quả nhiên nó cuối cùng cũng để mày trốn thoát! "

"Nagare? Nagare làm gì có liên quan tới chuyện này, mày đừng có lừa tao"

Lời nói của Sona rầm rầm đập vào tai Yoshino như sấm nổ, đầu óc hắn quay cuồng, mơ hồ hiện ra một thân ảnh quen thuộc. Hắn lập tức phủ nhận lời nói của Sona. Ai có thể làm hại hắn, nhưng người đó và cô ấy thì không bao giờ. Hắn nhìn Sona với ánh mắt chán ghét, tức giận hết lên.

"Đã sống qua 3 năm rồi mà vẫn không khá lên được hả Yoshino. Mày nghĩ tại sao gia tộc lại muốn giết mày chứ? Nếu là thành viên bình thường trong gia tộc mà không thể sử dụng phép thuật thì chỉ bị khai trừ khỏi thế giới ma thuật thôi. Nhưng mày lại không như vậy Yoshino... Mày lại là thiếu chủ của gia tộc Saito..."

Sona nhìn Yoshino cười mỉa mai như nhìn một tên ngốc, hắn rút trong ngực áo ra một bao thuốc nhỏ, kẹp một điều lên tay trái. Sona đưa tay phải vuốt nhẹ qua điều thuốc, lập tức một làn khói trắng mỏng tang toả ra, phiêu phù trong không gian lạnh lẽo. Hút một hơi thật sâu, Sona ngậm điều thuốc trên miệng, lạnh nhạt nói:

"Mày có biết về Bách Hiệu Chiến không? "

"Bách Hiệu Chiến? Là đại chiến ma thuật diễn ra 20 năm một lần?"

Yoshino nghi hoặc nói. Trong thâm tâm hắn từ từ nổi lên một cảm giác lạnh buốt.

Sona há mồm, thờ ra một đạo khói trắng, nhếch mép:

"Đúng vậy. Đó chính là cuộc chiến giữa 100 gia tộc pháp sư hàng đầu trên thế giới dưới sự giám sát của Hiệp Hội Pháp Sư. Tại đây, thiếu chủ của mỗi gia tộc phải đại diện cho thế hệ trẻ tham chiến. Thứ hạng của các pháp sư cũng sẽ trở thành thứ hạng của gia tộc họ trong thế giới ma thuật. Nhưng thứ mà chúng ta thật sự tranh đoạt không phải là địa vị vô nghĩa đó, mà là tranh đoạt số mệnh cho toàn gia tộc. 5 pháp sư hùng mạnh nhất sẽ được tiến vào Hiệp Hội Pháp Sư, nhận được dấu thánh có khả năng tăng thêm căn nguyên ma thuật cho gia tộc. Trong cuộc chiến 19 năm trước, gia chủ của chúng ta đã vượt qua tất cả mọi người, trở thành pháp sư trẻ tuổi đỉnh cao của thế giới ma thuật, giành lấy dấu thánh hùng mạnh nhất cho gia tộc Saito, khiến cho thế hệ sau có tố chất ma thuật vượt hơn hẳn bọn họ. Thế nhưng ai mà ngờ được, ba năm sau, cái ngày mà ông ta dẫn người đàn bà đó về gia tộc, bắt chấp sự phản đối của cha tao và tất cả mọi người... Ha ha.... Yoshino, mày có tưởng tượng được không, ngay sau khi để lại cho ông ta một đứa con, người phụ nữ đó đã đột ngột tan biến cùng với Căn nguyên ma thuật. Đó chính là lúc cái gia tộc này trở nên tàn lụi, khiến cho chúng ta trở nên yếu kém hơn các gia tộc khác rất nhiều. Mày đã hiểu lí do mọi người đều căm thù mày chưa Yoshino. Mày... chính là con của kẻ thù."

Sona nhìn Yoshino, nói với giọng lạnh lẽo tới thấu xương. Hắn hung hăng phun điều thuốc trong miệng ra, một ngọn lửa nóng bỏng thành hình bốc lên thiêu đốt nó thành một đám tro trước khi tan biến trong không gian. Yoshino cổ họng chợt đắng ngắt, hắn cảm thấy như có một bàn tay vô hình đang bóp

nguyệt trái tim. Mẹ của hắn... Đã từng rất nhiều lần Yoshino cố tình hỏi cha hắn về người phụ nữ đó, nhưng lần cũng vậy, ông luôn trốn tránh, không nói cho hắn bất cứ điều gì về bà. Nếu quả thật như lời Sona nói... Mẹ của hắn, chính là người đã đẩy hắn tới địa ngục này. Yoshino bỗng cảm thấy căm ghét người phụ nữ đã sinh ra mình, hắn hận cả cha hắn, người đã liên tục lừa dối hắn trong suốt mười ba năm. Có lẽ ông không biết rằng hắn đã phải khổ sở thế nào. Ông sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được. Gió lạnh như cứa da cứa thịt, vượt qua khuôn mặt Yoshino lạnh ngắt. Mười sáu năm trôi qua trong kí ức nhanh như mộng, Yoshino lặng người như một cái bóng, Hắn bất chợt không biết rốt cuộc trong cuộc đời hắn, ai đáng tin, ai đáng hận...

Sona tỏ ra hoàn toàn vô cảm trước tình trạng của Yoshino, hắn từ từ bước tới, bàn tay trái lấp loé tia lửa khẽ nâng lên. Hắn dừng lại cách Yoshino khoảng một mét, lạnh nhạt nói:

"Cảm giác sống cùng với con của kẻ thù... Khó chịu lắm Yoshino ạ. Gia chủ của chúng ta từng là một người đáng kính, nhưng bây giờ tao cảm thấy vô cùng khinh bỉ ông ta. Bất chấp gia tộc để lấy người phụ nữ đó, để rồi khi bị phản bội một cách cay đắng thì lại đi nuôi dưỡng đứa con vô dụng của bà ta. Cuối cùng, pháp sư nổi danh một thời đó đã chết một cách vô nghĩa, để lại cho chúng ta cái hậu quả mà ông ta đem tới. Cuộc chiến 20 năm đã tới rất gần, thế nhưng quy định của thế giới ma thuật là khi một vị gia chủ chết đi mà chưa kịp chỉ định người kế vị, vị trí gia chủ chỉ có thể truyền lại cho thiếu chủ của gia tộc, hoặc được truyền cho một người khác sau 4 năm. Nói cách khác, khi đó, mày là người duy nhất có đủ quyền hạn tham gia Bách Hiệu Chiến. 20 năm... Chúng ta đã đợi suốt hai mươi năm để một lần nữa đoạt lại vận mệnh của mình. Trong Apocalypse, bố tao và nhiều người khác đã gục ngã, chỉ để đổi lại một cơ hội, một sự tin tưởng của thế giới ma thuật cho gia tộc này, vậy mà chờ đợi niềm hi vọng đó là gì? Một kẻ không hề có ma lực lại đại diện cho chúng ta tham chiến... Yoshino, mày nói điều đó có vẻ cười không? Máu và xương của những người đó không thể bỏ ra vô ích. Đó chính là lúc những pháp sư kì cựu trong gia tộc đưa ra một quyết định: ám sát thiếu chủ để lập nên tân thiếu chủ, và mấu chốt của kế hoạch đó chính là Nagare Saito. Haha, mày tưởng thằng nhóc đó thật sự coi mày là bạn sao Yoshino? Ngay từ ngày đầu tiên nhìn thấy nó, tao đã biết nó là kẻ có dã tâm rất lớn, nhưng không ngờ nó lại táo bạo tới vậy, trực tiếp đề nghị việc ám sát mày, đưa nó lên làm tân thiếu chủ. Đã rõ chưa Yoshino, cái kẻ mà mày đã bảo vệ nó khi nó mới đến gia tộc, chính là kẻ muốn giết mày nhất."

"Không thể nào... Sona... Mày không lừa được tao đâu... Tao không tin mày đâu... Nagare... Không thể là người như thế được... Haha... Mày định lừa ai chứ... Không thể nào"

Yoshino bỗng cười ngậy ngốc, hắn chợt thốt ra những câu nói ngắt quãng, không đầu không đuôi như kẻ mê sảng. Hình ảnh thân thuộc luôn đi cùng với cô bé ấy, luôn ở bên hắn cho tới giây phút cuối cùng bỗng có từng đạo vết nứt, lan rộng mãi cho tới khi vụn vỡ thành từng mảnh nhỏ. Hắn không tin, nhưng không có nghĩa là hắn không biết sự thật. Ba năm trước, ngay trước khi hắn rơi xuống dòng sông đó, khuôn mặt Nagare lạnh lùng nhìn xuống từ trên cầu u ám khiến hắn mãi không thể quên được.

"Trông mày kia Yoshino, thậm hại quá đấy. Tuy tao cũng chẳng ưa gì Nagare, nhưng phải công nhận nó mới là kẻ xứng đáng ngồi lên vị trí đó. Xét về thực lực, tuy mới chỉ tiếp xúc với ma thuật hơn bốn năm thôi mà đã có thể ngang hàng với Tuyệt Băng Công Tử và Tuyệt Phong Công Chúa. Xét về tâm tính, thủ đoạn nó cũng có đủ, bất chấp tất cả để đạt được thứ mình muốn. Đó chính là tố chất cần bản nhất để sinh tồn trong thế này Yoshino ạ. Bởi vì thế nên mới có sự khác biệt giữa nó và mày. Nagare mới chính là thiếu chủ của gia tộc Saito, Tuyệt Hoả Công Tử Nagare Saito."

Tuyệt Hoả Công Tử Nagare Saito. Dường như cái tên gọi của cậu ta cũng đã tạo ra khoảng cách với hắn rồi. Tuyệt Hoả và Vô Hoả. Ngay từ đầu, có lẽ sự xuất hiện của Nagare cũng là để chờ tới ngày đó. Yoshino chợt cảm thấy da mặt lạnh buốt, không biết từ lúc nào, bầu trời đã lặng lẽ lăn xuống từng hạt nước nặng trĩu giữa màn đêm. Một tiếng chim hót lên ai oán, vang đến từ một nơi thật xa xăm, lại giống như một khúc ca tang thương cất lên khiến lòng người tan nát. Trong cơn mưa tầm tã, cơn phố nhỏ chỉ leo lét ánh đèn, hai bóng người như hai nửa thể giới đứng đối diện nhau. Một ngọn lửa bùng lên trên bàn tay Sona, huỷ hoại màn mưa để lại một làn sương khói. Cơn mưa tới một mù, ngọn lửa ấy lại càng thêm phần yếu đi, đỏ rực như hồng ngọc ngậm máu. Đôi mắt vô hồn của Yoshino nhìn bàn tay phủ trong hoa diêm từ từ đưa tới, bình thản như nhìn mọi việc từ một thế giới khác.

"Kì thật mày cũng chẳng làm gì sai cả, Yoshino... Nhưng mày đã chọn nhầm gia đình rồi... Để cái chết của cha tao và những người khác không trở thành vô ích... Bách Hiệu Chiến lần này, chúng ta nhất định phải thắng!"

Sona phát hiện Yoshino đã không còn một chút ý chí nào, hắn từ từ vận chuyển ma lực, ngọn lửa trên năm đầu ngón tay nhắm thẳng vào lồng ngực của thiếu niên trước mặt mà đâm tới.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, trông mắt Sona bỗng tròn trừng, luồng ma lực thứ hai đột ngột bốc phát trong không gian, hung hăng va chạm với hoả diễm của hắn. Cuồng phong kinh khủng nghịch chuyển tạo ra áp lực cực mạnh, đẩy lùi hắn về phía sau hai bước. Sona sắc mặt âm trầm, trước mặt hắn từ lúc nào đã xuất hiện một màn khí lưu cuộn cuộn, ngăn cách giữa hắn và Yoshino một cách triệt để. Sona ngửa mặt lên trời, giận dữ gầm lên:

"Luvia... Cô có ý gì đây..?"

Lúc này mưa dày đặc khiến người ta không thể nhìn thấy xung quanh, nhưng Sona có thể cảm nhận rõ nguồn ma lực đang dao động cách hắn chỉ gần mười mét. Thình lình một tiếng cười nhẹ nhàng truyền tới:

"Không có gì nhiều, chỉ là muốn anh tha người này đi, có được không?"

Sona ngẩng người ra trong chốc lát, nhưng sau đó ánh mắt lại trở nên cực kì lạnh lẽo, hắn, nhíu mày, cười gằn:

"Haha... Thì ra cô đã nghe hết rồi...? Sao nào... Tôi muốn làm gì còn phải hỏi ý kiến của cô sao?"

Giọng nữ đó vang lên một lần nữa không hề để lộ ra chút bất mãn nào:

"Không phải. Chỉ là đề nghị thôi."

"Không cần nói nữa, tôi từ chối."

Sona hừ lạnh, cơ thể toả ra một cỗ khí thể lạnh lẽo vô cùng, ma lực hoá hệ sôi sục điên cuồng phóng xuất, cuộn xoáy trên hai cánh tay hần như hai mũi khoan lửa, ầm ầm xuyên qua màn khí lưu cản trở.

Trong không gian khẽ xuất hiện tiếng thở dài, ngay sau đó là tiếng hét oán độc của Sona vang lên đầy đau đớn. Hần ôm cánh tay phải đã gãy, hoảng sợ nhìn bức tường gió vẫn sừng sững phía trước, không hề có một chút sơ hở.

"Phong Vương Kết Giới... Luvia... Cô dám đặt kết giới với tôi?"

"Không cần tức giận như vậy, tôi biết chắc cậu sẽ không chịu thả người đó đi nên đành mới đành làm như vậy. Tuy về ma thuật tôi không thể đo lại được với gia tộc Saito, nhưng kết giới thuật của tôi giảng ra cũng có thể vây cậu một thời gian... Chỉ chờ người đó rời đi thôi thì tôi sẽ thả cậu"

Cô gái bí ẩn nấp sau màn mưa vẫn nói với giọng khiêm nhường nhỏ nhẹ, nhưng điều đó càng làm Sona giận sôi máu và lo lắng hơn. Hần không sợ cô gái đó biết bí mật này, nhưng nếu để Yoshino thoát đi được, mọi việc ngày sau sẽ vô cùng rắc rối.

"Cô cuối cùng muốn làm gì? Anzbern muốn can thiệp vào chuyện riêng của gia tộc Saito chúng tôi sao?"

Không gian chợt trở nên tĩnh lặng trong giây lát, mãi sau đó, giọng nữ kia mới lại vang lên, nhưng lần này đã không còn vẻ hoà nhã mà xen lẫn một chút hàn ý nhàn nhạt khiến Sona phai nhú mày.

"Nghe này Sona, tôi chẳng hứng thú gì với ân oán giữa các người, nhưng thiếu chủ " thực sự " của gia tộc Saito đã chết từ ba năm trước rồi. Thế nên người mà anh muốn giết lúc này chỉ là một thường dân, điều đó là vi phạm Nguyên luật của thế giới ma thuật. Nếu anh thật sự muốn gia tộc Saito còn có thể tham gia Bách Hiệu Chiến năm sau thì mau thu lại ý nghĩ đó đi."

Sona sắc mặt trở nên cực kì khó coi, hần biết hi vọng giết được Yoshino đã hoàn toàn tan biến. Hần thầm hận mình đã không ra tay sớm hơn, càng tức giận cô gái kia đột ngột xen vào khiến mọi việc hỏng trong gang tấc. Thế nhưng lúc này quả đúng như cô ta nói, ma thuật của hần không thể phá nổi Phong Vương Kết Giới. Hần nghiêng rằng, từ từ thu ma lực lại, im lặng đứng đợi dưới màn mưa. Một lát sau, cuối cùng bức tường khí lưu đó cũng sụp đổ. Sona sầm mặt, hai bàn tay bỗng nắm chặt lại, bởi vì Yoshino đã không còn ở đó nữa. Thiếu chủ của hần lại một lần nữa trốn thoát.

Lúc này, bên cạnh hần chợt vang lên tiếng bước chân thật nhỏ, một bóng người nhỏ nhắn chậm chậm đi trong màn mưa, từ từ tiến lại gần Sona. Dần dần, hần đã có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt cô gái đó trong ánh đèn mờ mờ. Đó là một cô gái xinh đẹp với mái tóc vàng, gương mặt trắng hồng có vài nét của người ngoại quốc, mặc trên người một cái áo bông trắng, váy đen mượt, cầm trên tay một tán ô nhỏ trong suốt. Sona lạnh lùng nhìn cô, gần từng tiếng:

"Cô không biết mình vừa làm gì đâu."

Cô gái tóc vàng thản nhiên nhìn hần, khoé miệng xinh xắn hơi cong lên thành một nụ cười bí ẩn:

"Vậy sao? Tôi chỉ nghĩ mình đã gặp được một người rất đặc biệt! "

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Yoshino không biết mình đã mê man bao lâu, chỉ biết khi hần có lại tri giác, cơ thể cảm thấy đau nhức, mệt mỏi vô cùng. Hai mắt hần hé hé nhìn ra xung quanh. Không gian tối đen khiến hần không kịp thích ứng. Một lát sau, khi đã dần quen với bóng tối, Yoshino chợt nhận ra hần không biết đã rơi xuống bờ sông dưới chân một cây cầu nhỏ từ lúc nào. Cũng may là cây cầu này cũng không cao nên cơ thể hần chỉ có vài vết bầm tím nhỏ. Lúc này, hần đang dựa lưng vào một cây một tảng đá lớn ngay gần mép nước, chậm chậm điều chỉnh lại tâm thần mình. Con mưa có lẽ đã dừng được một lúc lâu, bằng chứng là quần áo của hần chỉ còn hơi hơi ẩm một chút. Yoshino thần thờ nhìn lên bầu trời đen tối, ánh mắt trở nên tang thương, trống trải vô cùng. Tại sao hần vẫn còn sống? Bàn tay phải bắt gặp lần lên ngực áo, nơi mà dường như mới lúc trước vẫn bốc ra độc hoá ngàn ngạt từ từ chú hưng hăng hành hạ hần. Bây giờ hần đã hiểu ra tất cả, vì cái gì mà hần lại bị cả gia tộc căm ghét như vậy, vì ai mà hần lại phải chịu đau khổ như vậy. Hần cảm thấy trái tim cực kì đau đớn, còn hơn nỗi đau bị Độc Hoá dày đoạ nhiều lắm. Độc Hoá chỉ có thể hành hạ thể xác con người ta thôi, đau nhất thời nhưng rồi cũng sẽ nguôi ngoai đi. Nhưng vết thương mà bọn họ đã đâm vào tim hần còn lớn hơn rất nhiều, mà lại chẳng thể hàn gắn được dù có bao lâu đi nữa. Gia tộc đuổi giết,, cha mẹ lừa dối, bạn bè phản bội... Có lẽ chưa bao giờ... Hần có được một thứ tốt đẹp của riêng mình.

"Tôi đâu có làm gì sai... Tại sao... lại đối xử bất công với tôi như vậy?"

Đột ngột khoé mắt bỗng cay xè, một giọt nước mắt long lanh, nóng hổi lạnh lẽo rơi xuống. Khuôn mặt Yoshino lúc này đã không thể giữ được vẻ bình tĩnh như thường lệ. Hai bàn tay gầy gò giờ lên ôm mặt, tiếng nức nở truyền ra như âm thanh vụn vỡ của một đứa trẻ. Hần không biết mười sáu năm qua hần đã sống vì điều gì, sống để đổi lại điều gì. Vì vậy giây phút Sona muốn giết hần, Yoshino cũng không hề né tránh. Hần muốn bản thân biến mất khỏi thế gian này, vĩnh viễn chấm dứt cuộc sống đầy đau khổ của mình. Thế nhưng vì sao hần vẫn còn sống..

Yoshino mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh váy áo trắng muốt đang nhìn hần cười ầm áp, khuôn mặt cô ấy xa xăm, lại mờ nhoà trong làn nước mắt, chậm chậm đi qua tâm trí hần. Nếu có một thứ tốt đẹp duy nhất trên thế giới này còn dành cho hần, nếu có một điều gì đó khiến hần đột ngột bùng lên cảm giác muốn được sống để thoát khỏi Sona lúc đó, thì chỉ có thể là vì cô, vì hần đã hứa với cô sẽ một lần nữa trở về, sẽ mang cô tới một thế giới tươi đẹp hơn. Cho tới lúc đó, hần không thể nào chết được. Yoshino gạt đi nước mắt, ánh mắt mềm yếu lại một lần nữa trở nên kiên định, hần nhìn lên vầng trăng lạnh lạnh cô độc giữa bầu trời, khẽ thì thầm:

"Nhất định... Anh sẽ quay về... Yukina"

Túi áo Yoshino rung lên nhẹ, hần lật tay, rút ra một chiếc điện thoại nhỏ, ánh mắt chậm rãi lướt qua màn hình. Vừa có một tin nhắn mới. Yoshino vuốt qua màn hình điện thoại, hai mắt thoáng buồn. Một hàng dài gồm 6 tin nhắn được gửi từ cách đây 6 tiếng cho tới bây giờ, tất cả đều hiện lên dòng chữ : " Asuna"

"Shino, cậu sao vậy, tự dưng lại bỏ học?"

"Tớ đang đứng trước cửa nhà cậu này. Cậu đi đâu rồi?"

Các tin nhắn gửi cách nhau chỉ khoảng một tiếng, nội dung dần dần chuyển thành những lời lo lắng vô cùng. Nhìn qua một hàng dài các tin nhắn của Asuna, Yoshino chợt cảm thấy ngọt ngào trong lòng, nhưng đồng thời tim hần cũng vô thức thắt lại.

"Sao cậu không về nhà? Làm ơn trả lời tớ đi mà... Yoshino"

Tin nhắn cuối cùng vừa mới gửi tới lúc 1h làm Yoshino cảm thấy nghẹn lòng. Hình dung gương mặt như đang khóc khi viết tin nhắn này khiến hần muốn ngay lập tức chạy tới bên cô, hoặc ít nhất là trả lời lại để Asuna yên tâm nhưng ngay lập tức suy nghĩ ấy đã bị hần loại bỏ. Kể từ khi Sona biết hần đang sống ở Tokyo này, Yoshino đã không còn đường lui nữa rồi. Hần nhất định phải rời khỏi thành phố này, đi thật xa nơi đây và trên hết là phải cắt đứt mọi mối quan hệ mà hần đã có tại đây. Nếu không khi gia tộc truy tìm hần, nhất định cả Asuna và Shizunee sẽ bị liên lụy theo.

"Không thể để họ bị cuốn vào chuyện này... Nhất định... "

Yoshino bóp chặt lấy chiếc điện thoại trên tay, ánh mắt loé lên kiên định.

"Xoá tin nhắn?"- "Yes"

Chỉ còn một việc cuối cùng. Hần dứt khoát đứng dậy, rời khỏi vùng tối dưới chân cầu, lặng lẽ bước về phía trung tâm thành phố Tokyo đầy u ám

Đường phố Tokyo vào 1 giờ sáng đã tắt hần đi cái ồn ào sôi động tràn đầy sức sống. Màn đêm nhẹ nhàng như một tấm màn mỏng manh nhưng lại sâu thẳm thẳm, buống xuống sự tĩnh lặng tuyệt đối bao trùm thế gian. Cả thành phố lúc này có lẽ đều đã chìm vào giấc ngủ sâu, ngoại trừ một người. Yoshino bó hai tay trước ngực, run lên lập cập. Con gió đêm chồm đông khiến cho bộ áo đồng phục hần đang mặc trở nên thật quá mỏng manh. Yoshino cố bước nhanh hơn một chút, muốn dùng vận động để làm dịu bớt đi cái lạnh buốt đang tấn công cơ thể nhỏ nhắn của hần. Trên con đường nhỏ với một vài bóng đèn sáng mờ mờ, cái bóng của hần dường như kéo dài vô tận, lại yếu ớt cô đơn vô cùng. Yoshino vừa đi vừa nhìn khắp xung quanh. Hần muốn trước khi rời khỏi thành phố sẽ được ghi nhớ tất cả những cảnh vật này một lần cuối. Con đường mà hàng ngày hần vẫn đi từ nhà tới trường bỗng trở nên thật đẹp, thơ mộng trong màn đêm. Khung cảnh tĩnh lặng như một bức tranh trôi qua tiềm thức của Yoshino thật chậm. Đi tới một nơi gọi là trường học ,gặp gỡ nhiều con người, sống một cuộc sống bình thường như bao học sinh khác thật là một kỉ niệm làm người ta khó mà quên được. Gió lùa qua mái tóc của Yoshino, lướt qua da mặt hần lạnh lẽo vô tình. Hần lắc lắc đầu, rồi tự cười chua chát:

"Cuộc sống này thật ngắn ngủi."

Yoshino dự định trở về gian phòng trọ nơi hần thuê để lấy toàn bộ số tiền mà hần đã để dành và mang theo kỉ vật mà cô gái đó tặng , sau đó hần sẽ lập tức rời đi, tan biến khỏi thành phố này như một con gió. Đi tới một thành phố mới, mà hần vẫn chưa xác định chính xác là nơi nào, bắt đầu một cuộc sống khác có lẽ sẽ tốt hơn chăng?

Vừa đi vừa suy nghĩ, Yoshino không nhận ra gió đột nhiên đã đổi chiều.

Một âm thanh va chạm của kim loại vang lên trong đêm tối sắc nhọn rơi vào tai Yoshino khiến hần giật mình. Quay đầu nhìn khắp xung quanh, hần chợt nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh truyền tới từ một con ngõ nhỏ phía trước.

"Alluriana, cô còn muốn làm những chuyện vô ích đó đến bao giờ nữa?"

Tiếng kim loại va chạm lại một lần nữa vang lên dữ dội. Một thanh âm nữ trong trẻo mang theo một phần hàn ý lạnh lùng đáp trả:

"Hèn hạ..."

Yoshino còn đang bất ngờ với việc có người cũng đang lang thang ngoài đường vào giờ này như mình thì qua cuộc nói chuyện vô tình nghe thấy, hần cũng đã đoán được một chút. Có lẽ là một tên quấy rối đang giờ trò. Thầm khẳng định trong đầu, Yoshino từ từ bước tới gần con ngõ. Dù sao cũng là đêm cuối cùn ở đây rồi, dù hần có gây ra chuyện gì thì cũng chẳng cần sợ, coi như là cứu giúp cô gái đó một lần. Thế nhưng Yoshino đã nhầm, những gì hần nhìn thấy trong ngõ lại hoàn toàn khác.

Keng

Hai thanh kiếm một xanh một đỏ va chạm với nhau toé ra muôn vắn tia lửa. Hai bóng người vụt tách nhau ra, một người lao đảo ngã xuống bên vách tường, người kia lùi lại ba bước, quay lưng về phía Yoshino.

"Kiếm?"

Yoshino giật mình nhú mảy, xem ra mọi chuyện không có đơn giản như hần nghĩ. Vung vẩy thanh kiếm còn vương một dải máu, bóng người phía trước Yoshino cất giọng khoải trá:

"Thật kiên cường thừa công chúa. Mặc dù bị Tù Ma Toả khổng chế ma lực, sức mạnh của người vẫn thật đáng kinh ngạc."

Yoshino nép sát người vào bờ tường, những lời nói của người đàn ông kia khiến đầu óc hần quay cuồng. Công chúa? Tù Ma Toả? Người này đang nói gì vậy?

"Hừ. Cần thận lời nói của người đó..."

Bóng người đang gục ở góc tường phía bên kia run run đứng dậy, lạnh lùng nói. Qua ánh đèn yếu ớt trong con ngõ, Yoshino chỉ loáng thoáng nhận thấy đó là một cô gái còn khá trẻ. Chỉ là dưới chân cô lúc này đang có một vũng máu lớn. Chắc hẳn đó là do kẻ kia gây ra. Trên tay cô cũng cầm một thanh kiếm. Lưỡi thép màu xanh ngọc phát ra những tia sáng rực rỡ trong đêm khiến Yoshino mê muội.

"A... Xin công chúa tha tội.. "

Bóng đen trước mặt Yoshino chợt rên rĩ van xin, nhưng ngay sau đó hần lại cười khùng khục đầy mỉa mai:

"Có lẽ trong quá khứ ta sẽ nói như vậy đấy... Thế nhưng hiện giờ... Người nghĩ mình còn là ai? Công chúa... mà không còn thân dân thì không thể gọi là công chúa được."

Trong không gian nhỏ hẹp của con ngõ bỗng xuất hiện một quả cầu lửa to bằng đầu người, toả ra hơi nóng hừng hực khiến Yoshino cũng cảm thấy khó chịu. Trong thâm tâm hần chợt nổi lên sóng gió:

"Hoả ma lực thật mạnh... Người này là pháp sư của gia tộc nào chứ???"

Rồi trước khi hần kịp suy nghĩ thêm, hoả cầu mang nhiệt độ kinh khủng bắn mạnh về phía cô gái được gọi là "công chúa"

Ánh sáng từ hoả cầu làm khung cảnh trong con ngõ bỗng chói rực sáng như ban ngày. Lần đầu tiên Yoshino nhìn rõ gương mặt của cô gái kia. Khuôn mặt kiều diễm với nét đẹp làm điên đảo chúng sinh, tinh xảo như một con búp bê, lại mang thêm một phần lạnh lùng cô tịch, mái tóc màu thiên thanh xoã tung, cùng váy áo xanh ngọc rực rỡ, lộng lẫy giữa màn đêm khiến Yoshino kinh tâm động phách. Quả thật hần chưa bao giờ gặp một người con gái xinh đẹp tới như vậy.

Hoả cầu ngùn ngụt sức nóng đã phủ xuống. Cô gái cau mày, khẽ cắn môi, bàn tay phải run run đưa lên phía trước. Thời gian trong con ngõ như ngừng lại. Yoshino há hốc miệng, kinh hoàng toan hét lên, hần không thể tưởng tượng được cô gái ấy làm sao có thể sống sót dưới công kích khủng bố đó. Đúng lúc này ngay trước mặt cô gái đó, một luồng khí lưu mãnh liệt đột ngột cuốn lên từ phía dưới, đánh tan hoả cầu khủng bố thành một tấm màn lửa bốc lên cao, dần dần tan biến trong không trung, đưa ngõ nhỏ trở về với vẻ tối tăm ban đầu.

"Ugh..."

Thân thể nhỏ nhắn của "công chúa" khẽ run lên, khoe miệng anh đào lộ ra một tia máu, bước chân lao đảo khiến cô phải vịn vào tường để trụ vững lại.

"Bất ngờ thật, sử dụng phong ma lực tạo thành khí lưu cực mạnh từ bên dưới bốc lên để làm phân tán hoả cầu của ta, đồng thời thay đổi hướng tấn công làm suy yếu nó. Lấy yếu thắng mạnh, pháp thuật này là một phần của Phong Vương Kết Giới phải không? Quả đúng là công chúa. Xem ra dù có Tù Ma Toả khổng chế thì cũng cần giải quyết cô nhanh chóng một chút."

Bóng đen có vẻ rất ngạc nhiên vì "công chúa" đỡ được phép thuật vừa rồi của hần, gật gù tán thưởng.

Yoshino càng trở nên hoang mang hơn nữa. Cô gái kia được bóng đen liên tục gọi là công chúa, mà cô ta lại sử dụng ma thuật phong hệ. Trong thế giới ma thuật sư, chỉ có một người như vậy.

"Sunwo... Shion, Phong Công Chúa của gia tộc Sunwo? Không lẽ nào lại là cô ta?"

Nhưng ngay sau đó Yoshino ngay lập tức phủ nhận suy đoán của mình.

"Không Thủ phủ của gia tộc Sunwo là ở Seoul Hàn Quốc, cô ta không thể nào xuất hiện tại đây được, nếu Shion có đến Nhật Bản thì cô ta phải ở Osaka, thủ phủ của gia tộc Saito mới phải. Hơn nữa người kia lại gọi cô ta là Alluriana. Công chúa Alluriana...? Từ bao giờ thế giới ma thuật lại có một cô công chúa như vậy? Không.. Hai người này... Là ai?"

Yoshino toát mồ hôi, nhú mảy suy nghĩ, đồng thời lúc này trong thâm tâm hần đã có ý định bỏ chạy. Việc này thật sự đã vượt ra khỏi tầm tay của hần rồi, những người kia quá bí ẩn, hần không muốn tham gia vào chuyện của họ. Nghĩ vậy, Yoshino cũng thầm cảm thấy tội nghiệp cô gái kia, nhưng hần quá yếu ớt, chẳng thể giúp gì được. Thu lại ánh mắt, Yoshino hít một hơi thật sâu, âm thầm quay người định rời đi thì một việc đột ngột xảy ra ngoài dự

liệu của hắn.

Điện thoại trong túi áo hắn nhẹ nhàng rung lên. Tuy chỉ là một âm thanh rất nhỏ nhưng với Yoshino lại chẳng khác nào âm thanh đòi mạng hắn.

Quả nhiên bóng đen giật sững người. Hắn lập tức quay phắt lại, thanh âm cảnh giác đầy lạnh lẽo vang lên.

"Ai đó?"

Dưới ánh sáng nhàn nhạt của mấy ngọn đèn, gương mặt bóng đen lộ ra khiến Yoshino chợt hiểu tất cả.

Người đó khoác trên mình một bộ áo chùng đen nhàu nát, mái tóc hung đỏ hơi dựng lên. Đặc biệt che kín khuôn mặt hắn là một chiếc mặt nạ trắng toát với hai hố mắt đỏ lôm. Chiếc mặt nạ trông khá bình thường, nhưng tận sâu trong tâm trí Yoshino chợt xuất hiện một kí ức... Đã có lần cha hắn đề cập đến những chiếc mặt nạ giống thế này. Hắn kinh hãi kêu lên:

"Nga Quý??"

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Nga quý??" Yoshino kinh hãi hét lên. Cơ thể hắn cứng đờ, theo bản năng khễ lùi lại vài bước. Phía bên kia, cô công chúa váy áo xanh ngọc cũng đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn, gương mặt cô nhanh chóng trở nên tái mét, hoảng hốt kêu lên:

"Mau chạy đi..."

"Ugh"

Cái nhìn chòng chọc từ hai con mắt đỏ ngầu phía sau lớp mặt nạ khiến Yoshino lạnh sống lưng, hắn kinh hoàng run lập cập, lập tức quay người chạy đi với tốc độ thật nhanh.

"Nga quý... Tại sao vẫn còn sống qua Apocalypse. Lẽ nào mọi chuyện xảy ra gần đây trong thành phố đều do hắn gây ra???"

Các cơ bắp hoạt động hết công suất đưa Yoshino lao đi với tốc độ vượt xa ngày thường. Uy hiếp tử vong Hắc Nga Quý đem lại còn mạnh hơn Sona rất nhiều khiến hắn không dám ngừng lại một giây. Thành linh trên đỉnh đầu hắn truyền tới một nhiệt độ cuồng bạo. Yoshino hơi nhếch đầu nhìn lên, đập vào mắt hắn ngay lập tức là một hoạ cầu to gấp đôi lúc nãy, cuộn xoáy trong bàn tay Hắc Nga Quý, ngùn ngụt kinh khủng rơi xuống đầu hắn.

"Con người... Chết"

Thanh âm mang theo sát ý lạnh lẽo vô cùng vang lên kèn kẹt sau lớp mặt nạ. Yoshino hét lên kinh hoàng. Trong thời khắc này, hắn thấy trước mắt là cả một biển lửa, sức nóng vô tận theo hoạ cầu như muốn đốt hắn ra tro. Trong đầu hắn chỉ có một đạo ý nghĩ duy nhất

"Mình sắp chết rồi..."

Giữa lúc nguy cấp nhất, trong khoé mắt Yoshino chợt xuất hiện một cái bóng màu xanh ngọc, nhanh như chớp xen vào giữa hắn và hoạ cầu khủng bố, bàn tay nhỏ nhắn vung ra phía trước.

"Phong vương chi thuật: Độc Phong Toàn"

Thành linh không gian bỗng trở nên chấn động kịch liệt, khí lưu như một vật thể sống theo hiệu lệnh của cô công chúa cuộn cuộn tiến về phía trước, tạo thành con lốc nhỏ âm âm nghiền chiến với hoạ cầu. Âm thanh va chạm lạng lẹ phát ra, giải phóng xung động cực mạnh điên cuồng lan toả về mọi hướng. Chỉ thấy con lốc nhỏ ngay lập tức tiêu biến, nhưng hoạ cầu khổng lồ lại càng bùng lên mãnh liệt hơn, mang theo sóng nhiệt cường đại đối chiều bay ngược lại tấn công Hắc Nga Quý.

"Phản đòn tuyệt đối? Quá ngây thơ... Lẽ nào ta còn không khống chế được hoạ diễm của mình sao?"

Y quát lên một tiếng, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập tức ý. Áo chùng đen lỏng lẻo đón gió, thân ảnh hắn quý mị xuyên qua hoạ cầu mà không gặp chút tổn thương nào. Trước đôi mắt tràn ngập sợ hãi của Yoshino và cô công chúa, bóng đen như một tảng thiên thạch lao về phía họ, thanh kiếm đỏ rực trong tay loáng thoáng tia lửa, hung bạo chém xuống. Cô công chúa sắc mặt tái nhợt, bàn tay nhỏ nhắn khễ đẩy Yoshino lùi lại trong khi thanh kiếm xanh ngọc vung lên một cách tuyệt vọng.

Àm

Khoé miệng xinh đẹp lộ ra một tia máu tươi, cơ thể nhỏ nhắn của cô công chúa bị phản chấn từ thanh kiếm đẩy bật về phía sau, đập vào người Yoshino khiến cả hai văng ra cả chục mét nữa, nằm gục trên mặt đường. Lưỡi kiếm đỏ của Hắc Nga Quý mất mục tiêu ầm ầm đâm xuống mặt đường, rạch ra từng đạo vết nứt còn bốc khói.

"Urg"

Yoshino đau đớn xoa xoa cổ tay bị đập mạnh xuống đất. Hít một hơi khí lạnh, hắn rung mình nhìn lại cái hố với những đường nứt chẳng chịt còn toả ra khói đen ngay nơi mà vài giây trước thôi hắn vẫn còn đang đứng. Nếu so sánh, Yoshino cảm thấy vết thương này chỉ là quá nhỏ nhặt. Tuy nhiên tình trạng của cô gái kia thì không ổn chút nào. Cánh tay cầm kiếm nhỏ nhắn lúc này có một dải đỏ dài cỡ hai ngón tay đang nhỏ máu.

"Cô không sao chứ?"

Vết thương của cô công chúa khá sâu, nhưng may mắn còn cách vùng động mạch một chút nên cũng không nguy hiểm, thế nhưng chắc chắn cô không thể tiếp tục chiến đấu được. Alluriana cố cử động, nhưng cánh tay phải không nghe lời cô, năm đầu ngón tay run run trượt trên cán kiếm xanh ngọc tuyệt đẹp. Khuôn mặt búp bê trở nên lo lắng, hiện lên một tia bất lực vô cùng.

"Không sao... Thế nhưng kể tiếp, e là không xong rồi"

Hắc Nga Quý, kẻ đang nắm quyền điều khiển mọi việc nở nụ cười ghê tởm phía sau lớp mặt nạ. Hắn từ từ cúi xuống nhặt một vật gì đó trên mặt đất, giơ lên cao với vẻ nâng niu. Một hòn đá nhỏ, hay nói đúng hơn là một viên ngọc toả ra từng đợt ánh sáng kì lạ nằm gọn trong lòng bàn tay hắn. Đôi mắt đỏ ngầu của y nhìn vào hòn đá với vẻ say mê. Hắn khùng khục cười trong cổ họng, dường như cảm xúc vui sướng dôi bỏ hắn đã lâu đột ngột quay trở lại. Hắn ngẩng mặt lên trời, thét lên the thé:

"Ta thắng rồi... Không phải các ngươi, mà là ta, Gleen vĩ đại. Ai thêm quan tâm Thiên Mệnh của các ngươi hùng mạnh tới đâu cơ chứ. Ta mới là người được Đế Vương Chi Thạch chọn. Ta mới là kẻ hùng mạnh nhất. Khục khục... Tất cả các ngươi sẽ phải run sợ dưới chân ta. Mở to mắt ra mà chiêm ngưỡng đi... Thời khắc dân sinh của tân Viêm Đế."

"Hắn điên rồi..."

Yoshino thở dốc ra một hơi. Hắn đang cố gắng thích nghi với những điều đang xảy ra, đồng thời vất óc tìm lối thoát cho hai người. Thế nhưng trước sức mạnh khủng khiếp mà Hắc Nga Quý bộc lộ, hắn dần xuất hiện cảm giác áp bách tới bất lực. Đột nhiên cô công chúa bên cạnh hắn nói với giọng mỉa mai lạnh lùng:

"Một kẻ Thiên Mệnh phạm nhân lại muốn chiếm lấy Đế Vương Chi Thạch, vọng tưởng trở thành Viêm Đế... Hừ... Viêm Chủ nếu nghe thấy những lời này không biết sẽ cảm thấy thế nào đây...?"

Yoshino trợn ngược mắt, âm thầm kêu khổ. Hắn mặc dù không biết cô gái này đang nói gì nhưng cũng hiểu rằng những lời đó đang xúc phạm Hắc Nga Quý ghê gớm. Hắn vốn còn muốn nhân cơ hội Hắc Nga Quý đang chìm đắm trong điên loạn, nhanh chóng dẫn cô trốn đi nhưng xem ra Alluriana còn muốn đùa với cái mạng nhỏ của hắn.

"Này, cô bị ngốc à?"

Quả nhiên tiếng cười của Hắc Nga Quý đột ngột dừng lại. Lần đầu tiên hắn đưa đôi mắt đỏ ngầu trở lại với con mồi của mình. Câu nói của Alluriana như một gáo nước lạnh dội thẳng vào tâm trí đang thăng hoa điên cuồng của hắn. Vẻ hoang dại trong mắt y vụt tắt, chỉ còn lại sự trống rỗng, khát máu khiến Yoshino lạnh buốt cơ thể. Sau một hồi im lặng, cái lưỡi rắn phía sau mặt nạ cong lên thành những âm thanh xào xạc ghê rợn:

"A... Mạnh mẽ lắm. Suýt nữa thì ta quên mất sự tồn tại của các ngươi. Công chúa nhỏ và... Con người"

Chữ cuối cùng được hắn rít lên đặc biệt thích thú, đồng thời con ngươi nhuộm máu đảo Yoshino đầy đe dọa.

"Mau trả nó lại cho ta. Đây là lệnh"

Alluriana lạnh lùng đáp lại, giọng điệu vô cùng cương quyết. Yoshino tiếp tục nín lặng, mồ hôi vã ra như tắm. Chẳng cần biết trước đây cô gái này là công chúa hay gì, nhưng nhìn vào biểu hiện của Hắc Nga Quý, Yoshino có thể khẳng định ngay bây giờ hắn chẳng coi trọng cô chút nào. Hắn lắc lắc đầu, khẽ nói:

"Cô đùa tôi à"

Alluriana bỏ ngoài tai lời của hắn, lặp lại từng từ một:

"Trả nó lại cho ta"

Hắc Nga Quý bật cười khùng khục, hắn thần nhiên cho viên đá vào túi áo nhàu nát, bộ dạng không hề quan tâm tới "lệnh" của công chúa.

"Nếu là ngày xưa, chắc sẽ có nhiều người sợ lắm đấy. Huyền Phong công chúa Alluriana cao cao tại thượng. Nhưng hiện tại, ngươi có biết bản thân mình đã tệt hại đến như thế nào rồi không?"

Yoshino không hiểu y muốn ám chỉ điều gì, nhưng hắn nhận thấy rõ ràng cô công chúa kia đã bị dao động. Sự kiên cường trên khuôn mặt búp bê dần biến mất, hai môi đỏ hồng khẽ mím lại, dần xuất hiện vẻ mềm yếu.

"Có thắc mắc tại sao ta lại tìm được ngươi, hơn nữa lại vào lúc ngươi suy yếu nhất không? Cách đây mấy ngày, ta đã giết hụt một thằng nhóc phong chức dám kiếm ăn trên địa bàn của ta. Thật tình cờ, nó lại gặp được Huyền Phong công chúa. Với rất nhiều ma lực bỏ ra tới mức cơ thể gần như khô kiệt, đưa chính Thiên Mệnh của mình vào trạng thái ngủ, cuối cùng thằng nhóc đó cũng được công chúa cứu sống. Cảm động thật đúng không? Nhưng thằng nhóc đó không nghĩ vậy. Ngươi có biết việc đầu tiên nó làm khi có đủ sức để đi lại không? Nó tới tìm ta, kể cho ta nghe về việc công chúa đã cạn kiệt ma lực, về Thiên Mệnh đã phong ấn của ngươi, và về Đế Vương Chi Thạch. Khục khục... Buồn cười thật, sau tất cả những gì mà Hoà Quốc gây ra với quốc gia của nó... Người mà nó căm thù nhất lại chính là công chúa tối cao của mình, chính là ngươi đó Alluriana..."

"Một công chúa luôn sống với mong muốn đem lại hạnh phúc cho tất cả thần dân, nhưng lại nhu nhược không có chính kiến của riêng mình. Ngươi quả là một công chúa vô dụng..."

Lúc này, lớp vỏ bọc mạnh mẽ của cô công chúa cuối cùng đã hoàn toàn vỡ nát. Thân hình nhỏ nhắn đứng lặng yên như một cái bóng, gương mặt búp bê tái nhợt đi, hai mắt mờ ra đờ đẫn, mang theo chút thất lạc, cô đơn. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, Alluriana cúi gằm mặt, im lặng.

"Không như Hoà Quốc chúng ta chỉ muốn lấy lại Đế Vương Chi Thạch, thứ mà thần dân của ngươi muốn... Chính là tính mạng của ngươi đó công chúa."

Hắc Nga Quý hưởng thụ cảm giác từ từ đâm từng nhát dao vào tâm hồn công chúa đáng thương. Sự tuyệt vọng, sự cô đơn sẽ dễ dàng bắt con người ta phải lộ ra sự yếu đuối của chính mình. Mặc dù cô gái đó là Huyền Phong công chúa quyền uy, mang theo Thiên Mệnh tối cao thì phía sau lớp vỏ bọc mạnh mẽ đó cũng chỉ là một cô gái bình thường với những cảm xúc non nớt, dễ bị tổn thương. Hắn thích nhất là được xé toang lớp vỏ bọc giả tạo đó. Đây vỏ kẻ cao cao tại thượng như cô khiến hắn cảm thấy bản thân mình vĩ đại tới nhường nào.

Kéo lê lưỡi kiếm đỏ rực còn đang nhỏ máu trên mặt đường, Hắc Nga Quý tiến lại gần "tác phẩm" của mình. Hai hốc mắt đỏ lòm nhìn chăm chăm vào cô công chúa, hắn nở nụ cười âm độc như loài rắn rết.

"Cuộc sống thảm hại, vô dụng của ngươi cũng nên kết thúc rồi, công chúa"

Alluriana đã suy sụp tới mức không còn để ý gì tới xung quanh, hai mắt cô vô thần nhìn ra phía trước, miên man như đang quan sát mọi việc từ một thế giới xa xăm, chấp nhận buông xuôi tất cả. Cán kiếm xanh ngọc bên cạnh cô cũng phát ra những tia sáng ảm đạm buồn thảm.

Trong ánh sáng leo lét, u ám của mấy ngọn đèn đường, lưỡi kiếm đỏ rực từ từ giờ lên. Không gian u tối của thành phố Tokyo càng làm cho màu đỏ đó mang theo vẻ tà dị, tuyệt vọng vô cùng. Gió buồn bã thổi qua những tán cây, tạo ra những thanh âm thồn thức thê lương... Sinh mệnh của một cô gái, sắp bị phán quyết.

"Tiễn biệt công chúa."

Màu đỏ trong không gian lạnh lùng lao xuống cơ thể nhỏ nhắn của Alluriana. Phán quyết mà cô ấy đang chờ đợi... Chính là cái chết.

Hai hốc mắt đỏ ngầu của Hắc Nga Quý phản chiếu hình ảnh ánh sáng màu đỏ tước đoạt sinh mệnh đó một cách phản kích.

KENG.

Hai tia chớp một xanh một đỏ va chạm với nhau một cách dữ dội, toé lên muôn vàn ánh hào quang.

"Cái gì?"

Đòn đánh toàn lực bất ngờ từ lưỡi kiếm xanh ngọc đẩy bật Hắc Nga Quý lại phía sau một khoảng lớn. Đôi con ngươi đỏ ngầu của y nhìn kẻ chen ngang đầy sùng sốt và bất mãn, lưỡi rắn rít lên giận dữ.

Yoshino cầm trên tay thanh kiếm của Alluriana, nét hoảng sợ, do dự cuối cùng trong mắt hắn đã hoàn toàn biến mất.

"Đồ phế vật. Tại sự yếu ớt, vô dụng của mày mà tất cả bọn tao đều trở thành trò cười."

"Mày nên cút khỏi đây đi..."

"Đồ vô dụng..."

"Thật không công bằng. Các người không dám gánh lấy trách nhiệm đó, nhưng lại cố gắng đùn đẩy hết mọi tội lỗi cho người khác. Chà đáp lên Yoshino để phủ nhận đi sự yếu kém của mình... Các người còn tới tệ đến thế nào nữa hả? Nếu thật sự có bản lĩnh... Tại sao không ai dám đứng ra thay anh ấy nhận lấy gánh nặng đó... Không ai muốn nhận lấy nó... Bởi vì thế các người..."

"Đặt tội lỗi lên vai một người khác...!"

Yoshino nắm cán kiếm xanh ngọc. Cơ thể hắn run run lên từng hồi vì cố kìm nén cơn giận điên cuồng đột ngột bộc phát. Alluriana cũng vậy, cô cũng như hắn, đều phải gánh trên vai tội lỗi của cả một gia tộc, một quốc gia. Tại sao chỉ có mình bọn họ phải mất đi cuộc sống của mình? tại sao bọn họ lại phải chịu nỗi đau này?

"Liệu có ai dám đứng ra nhận lấy gánh nặng đó chứ?"

Yoshino gầm lên, khuôn mặt vốn hiền hoà đã trở nên lạnh lẽo. Ngay phía sau hắn Alluriana giật mình, ngây ngốc nhìn bóng lưng đang bảo vệ mình. Đôi mắt đẹp bỗng nhiên sao xuyên. Cô không hiểu tại sao con người kia đột ngột trở nên tức giận như vậy. Cảm xúc của hắn mãnh liệt tới mức lấn át hoàn toàn nỗi sợ hãi cùng yếu ớt của chính bản thân mình. Nỗi giận và liều mạng vì một người xa lạ... cô tự hỏi liệu hắn có phải là kẻ ngốc không.

"Này... đầu óc người có vấn đề à... thường nhân thì làm gì có chỗ ở đây chứ... mau chạy đi"

Hắn đáp lại cô với gương mặt kiên quyết:

"Tôi sẽ giữ chân hắn, còn cô mau chạy đi"

"Cả hai đứa bọn mày sẽ không đi đâu cả"

Hắc Nga Quý thét lên giận dữ. Vừa rồi hắn cố tình lờ đi sự có mặt của Yoshino, chỉ nhằm vào Alluriana để Yoshino nhận cơ hội đó bỏ trốn. Không gì làm hắn thú vị hơn khi đặt cho con mồi một niềm hi vọng để nó vứt bỏ mọi thứ mà bám lấy, sau đó từng chút thu lưới lại, biến niềm hi vọng đó trở thành tuyệt vọng tột cùng. Thế nhưng hắn không thể ngờ được kẻ kia không những không điên cuồng trốn chạy mà bộ dạng lại như muốn chiến đấu với hắn. Điều đó làm hắn tức tối vô cùng, thanh âm lạnh lẽo truyền ra từ sau mặt nạ.

"Mày làm tao điên lên rồi đấy... con người"

"Chạy đi"

Yoshino hét lên, đồng thời mang theo thang kiếm xanh ngọc lao thẳng vào Hắc Nga Quý, bỏ qua thanh âm hoảng hốt của Alluriana.

"Thật là ngạo mạn"

Ầm ầm

Hau lưỡi kiếm xanh đỏ lại một lần nữa cuốn lấy nhau, tung ra hàng trăm bông hoa lửa giữa màn đêm. Mỗi kiếm đều được Hắc Nga Quý toàn lực xuất ra, lưỡi thép đỏ rực như chớp giạt liên tục bổ xuống với khí thế kinh khủng. Thế nhưng dù hắn có tấn công hung bạo tới đâu vẫn không thể chạm vào người Yoshino được một chút nào. Sau vài đường kiếm tung hoành, Hắc Nga Quý dần chú ý tới cách di chuyển của Yoshino hoàn toàn khác hẳn với khi mới xuất hiện. Thình lình Yoshino nghiêng người, đâm một nhát thật mạnh vào chính giữa sống kiếm của y. Hắc Nga Quý lao đảo lui lại, hai mắt đỏ ngầu giạt giạt, nội tâm nổi lên sóng gió dữ dội

"Lấy yếu thắng mạnh...Cách đánh giống hệt Alluriana?? Tên này có cảm giác khác hẳn khi nãy"

Không đợi hắn kịp suy nghĩ, Yoshino đã mang theo vẻ mặt lạnh băng lao tới, thanh kiếm xanh ngọc bổ xuống với sức mạnh khủng khiếp., nghiền chặt lấy lưỡi kiếm màu đỏ của y. Hắc Nga Quý tái mặt, nơi cổ tay cầm kiếm xuất hiện cảm giác đau nhức. Hắn kinh hãi nhận ra kiếm thế của Yoshino không biết từ lúc nào đã trở nên giống hệt với hắn.

"Người tự cho mình quyền được phán xét người khác phải không?"

Yoshino chợt lên tiếng, thanh âm lạnh băng truyền tới kèm theo áp lực kinh khủng càng ngày càng lớn mạnh đè xuống lưỡi kiếm đỏ. Hắc Nga Quý bất giác cảm thấy sống lưng lạnh buốt, hắn kinh hãi nhìn chằm chằm vào thiếu niên trước mặt. "Ta ghét nhất... là những kẻ như ngươi"

Hai mắt Yoshino mở lớn, sâu trong đôi con ngươi chợt lóe lên ánh sáng kì lạ. Một tia máu lộ ra từ khóe miệng Yoshino, hắn băng lãnh kêu lên:

"Cấm thuật: Tam Thế"

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đứa trẻ thu mình dưới mái hiên nhỏ, đôi mắt đượm buồn nhìn ra khoảng sân tràn ngập tuyết trắng. Thình thoảng, một cơn gió lạnh lạnh thổi qua làm tung lên những hạt như bông, cuốn qua gò má nó tê buốt. Khuôn mặt non nớt, xinh đẹp như một đứa con gái hơi nhếch lên. Bầu trời bên ngoài kia cao vời vợi, lại bao trùm tất cả bởi cả một màu đen vô tận, liên tục rơi xuống những bông tuyết trắng khiến nó có cảm tưởng như trên đó là một tấm gương đã bị ai đó đập ra thành nhiều mảnh, vụn vỡ phiêu phù xuống nhân gian. Nó luôn thắc mắc tại sao những bông tuyết dù đến từ bầu trời tối đen kia lại trắng tới như vậy rồi chợt nhận ra rằng, có lẽ vì tuyết vốn không thuộc về bầu trời, nên cuối cùng vẫn phải mang theo màu trắng mà lặng lẽ rời đi một mình.

"Vốn không thuộc về... Thì chắc chắn sẽ phải ra đi"

Nó thì thằm trong vô thức, bàn tay trắng nõn khẽ đưa ra đón lấy một bông tuyết rơi. Thế nhưng bông tuyết lập tức vỡ vụn ngay khi nó chạm vào, để lại một cảm giác lạnh buốt nơi đầu ngón tay. Ánh mắt nó trở nên thất lạc, cơ thể nhỏ nhắn hơi run rẩy. Đột nhiên lúc này phía sau nó vang lên tiếng đẩy cửa nhẹ, sau đó là một loạt những âm thanh như tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến tới.

Bước vào phòng là một người đàn ông còn khá trẻ với khuôn mặt cương nghị, dáng người hơi gầy gò nhưng vẫn toát lên một khí chất thông dong, trầm ổn kì lạ. Đặc biệt là đôi mắt ông sâu thẳm, mang theo một chút tĩnh lặng tang thương như nhìn thấu tất cả mọi thứ. Ông từ từ ngồi xuống bên cạnh đứa nhỏ, lặng lẽ cùng nó ngắm tuyết rơi. Thật lâu sau, ông mới lên tiếng, thanh âm như nén một tiếng thở dài:

"Vẫn còn buồn vì không được ra chiến trường à Yoshino?"

"Urg... Con thật thảm hại mà."

Đứa trẻ- Yoshino khẽ trả lời với giọng buồn bã, cơ thể yếu ớt lặng lẽ thu lại như một con mèo nhỏ.

"Sona và mấy đứa kia đều đã tham chiến. Còn con thì..."

Người đàn ông luồn tay vào mớ tóc mềm mại của nó, khẽ vuốt ve, đồng thời nhẹ nhàng an ủi:

"Thôi nào, tụi nó đã mười lăm tuổi rồi, còn con thì vẫn là một đứa trẻ"

"Con đã mười ba tuổi rồi!"

Yoshino chợt hét lên với giọng non nớt. Gương mặt nó đỏ bừng lên, hai dòng nước vô thức trào ra từ khoé mắt cay xè. Nó không hiểu vì sao mình lại khóc, chỉ biết là trong lòng đột nhiên cảm thấy uất ức, khó chịu vô cùng khiến nó không hề suy nghĩ mà rơi lệ.

"Nếu như con thật sự... Chết ở ngoài đó... Thì ít ra con sẽ không bị gọi là kẻ hèn nhát vô dụng... Nếu con có đủ sức mạnh để đối đầu với Tuyết Băng và Tuyết Phong... Thì gia tộc đã không phải hi sinh nhiều người như vậy... Con làm được gì đây? "

Yoshino khóc rung rức. Nó quả thật rất mong muốn được ra chiến trường, dù có phải chết trong tay Nga Quỷ cũng không sao. Cuộc sống của nó ngay từ đầu đã không hề có một lối thoát.

"Hức hức"

"Này... Yoshino, là con trai thì đừng bao giờ khóc trước mặt người khác."

Người đàn ông tiếp tục vuốt ve mớ tóc mềm mại của nó, giọng trầm ấm mà nghiêm khắc. Ông lặng lẽ quan sát Yoshino, ánh mắt xuất hiện vẻ day dứt, đau đớn nhưng ngay lập tức lại bị một nỗi bi thương che lấp. Ông vô thức nhìn thật lâu lên bầu trời tối tăm, dường như cố tìm tới một thứ gì đó mà chẳng bao giờ có thể thấy được. Bên cạnh ông Yoshino vẫn khóc như mưa, có lẽ chỉ có lúc này đây, chỉ khi ngồi bên ông nó mới có thể bộc lộ ra sự mềm yếu của chính mình. Bao nhiêu tủi hờn, bao nhiêu đau khổ mà đứa trẻ này đã phải chịu đựng... Liệu có thể kết thúc không? Người đàn ông thở ra một làn khói trắng, đau đớn, day dứt đều được dấu kín đi trong câu nói đều đều:

"Kì thật, không phải chỉ có ma thuật sư mới có thể ra chiến trường. "

Lời nói của ông làm tâm hồn yếu ớt của Yoshino rung động mãnh liệt. Nó ngừng khóc, đưa mắt nhìn người cha đầy hi vọng, khoé miệng run run:

"Không phải ma thuật sư cũng có thể tham chiến.... Cha đang đùa sao?"

Ông không trả lời nó mà chậm rãi nói tiếp:

"Ma thuật sư sở dĩ có thể tạo ra ma thuật là do sử dụng tinh thần lực kết hợp với ma lực của bản thân để tác động nên môi trường bên ngoài. Nhưng đó không phải là tác dụng duy nhất của tinh thần lực. Bởi vì quan niệm của chúng ta là coi thường những sức mạnh vật chất, do đó rất ít người biết rằng tinh thần lực còn có thể sử dụng lên chính cơ thể mình. Tuy nhiên dù biết thì không phải ai cũng có thể chịu đựng được đau đớn xác thịt khi loại lực lượng này xâm nhập. Thế nhưng có một loại cảm thuật có khả năng tận dụng được lợi thế đó. Nó chỉ đòi hỏi hai yêu cầu: tinh thần lực và nghị lực. Yoshino... Có lẽ con không biết đâu... Tinh thần lực của con vô cùng kinh khủng, tuyệt đối mạnh hơn Tuyết Băng cùng Tuyết Phong rất nhiều lần, nhưng vì không có ma lực nên không thể nào sử dụng ma thuật. Thế nhưng loại cảm thuật đó thì khác... Nếu chỉ xét về tinh thần lực... Cả thế giới này ngoài con ra không thể nào có người thứ hai đủ khả năng luyện nó nữa... Chỉ là..."

Ông đột ngột dừng lại, đáy mắt hiện lên do dự cùng đấu tranh quyết liệt. Nhưng Trước khuôn mặt gầy gò đang ngập tràn phấn khích cùng mong chờ của Yoshino, ông đành phải dấu đi suy nghĩ của mình, tiếp tục:

"Sẽ đau khổ lắm Yoshino ạ.... Loại cảm thuật này... Đem đến cho người ta đau đớn vô cùng... Liệu con có còn muốn học nó nữa không?"

Yoshino nhìn người đàn ông với vẻ khó hiểu. Trong suy nghĩ non nớt của nó, chỉ cần có một cơ hội, chỉ cần có thể sánh ngang với Tuyết Băng và Tuyết Phong, dù nó có phải làm gì cũng hoàn toàn xứng đáng. Nó cắn môi, ánh mắt trở nên kiên quyết vô cùng.

"Con muốn học"

Thật sự?

Người đàn ông dường như trong phút chốc đã già đi cả chục tuổi. Ông nặng nề khép đôi mắt thâm quầng lại, không nén nổi một tiếng thở dài. Ông hiểu rằng đứa nhỏ này không còn quan tâm đến điều gì khác nữa rồi. Nó đã lựa chọn lối thoát duy nhất cho bản thân mình, và một người cha không thể cho nó được một cuộc sống bình thường như ông không hề có tư cách để ngăn cản. Điều duy nhất ông có thể làm là... Bàn tay gầy guộc tuột khỏi mái tóc của Yoshino, thanh âm chứa đầy phiền muộn vang lên trong không gian, nhanh chóng bị vùi dập bởi tiếng gió thổi ngày càng lớn từ bên ngoài.

"Nghe cho kĩ đây Yoshino..."

"Ta luôn quan niệm rằng, con người bình thường chỉ sử dụng khoảng 5% tiềm lực của bản thân, đó là do cơ thể luôn bị tâm trí gò ép bằng ba tầng "phong ấn". Nếu tinh thần lực đủ mạnh để phá tan ba lớp rào cản đó, cơ thể sẽ được kích phát toàn bộ tiềm lực. Ta gọi nó là..."

"Tam Thế"

Yoshino gầm lên, trong đôi mắt loé lên từng đạo ánh sáng nhàn nhạt. Thanh kiếm xanh ngọc trong tay hắn nhanh chóng truyền xuống áp lực kinh khủng. Sức ép đột ngột tăng lên từ lưỡi kiếm màu đỏ khiến Hắc Nga Quý kinh hoàng vô cùng. Đây căn bản không phải là sức mạnh của con người.

Rầm

Hắc Nga Quý bị đánh bật ra sau, cơ thể hắn trượt dài trên mặt đường, đập mạnh vào bức tường gần đó làm tung lên từng mẩu gạch vụn và một làn bụi trắng. Lưỡi kiếm đỏ trên tay y rung lên bần bật, nơi va chạm với thanh kiếm xanh ngọc xuất hiện một vết nứt nhỏ. Toàn thân hắn ê ẩm, nơi cổ tay có cảm giác đau đớn khiến Hắc Nga Quý rung mình, hắn nhìn Yoshino như nhìn một con quái vật, không dám kim được thét lên.

"Mày là cái quái gì vậy???"

Lúc này nội tâm Yoshino cũng bất ngờ không kém. Ba năm sau khi bị đuổi khỏi gia tộc, không ngờ hôm nay, lần đầu tiên hắn đã mở ra được Tam Thế. Trong cơ thể hắn phát sinh những biến đổi to lớn: toàn bộ thể lực, trí lực cùng các giác quan của hắn đột ngột tăng mạnh. Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất. Làm Yoshino ngạc nhiên hơn cả chính là khả năng dùng kiếm của mình. Mặc dù hắn chưa từng tiếp xúc với kiếm đạo từ trước đến nay, thế nhưng lúc này sử dụng ra lại vô cùng nhuần nhuyễn. Hình ảnh Hắc Nga Quý và Alluriana vẫn hiện rõ mồn một trong đầu hắn, từng động tác của họ lúc chiến đấu dường như vô thức lôi kéo cơ thể hắn cử động theo như một bản năng. Nếu phải gọi năng lực kì dị này bằng một từ thì đó là...

"Mô phỏng? Đây là uy lực của Cẩm Thuật sao?"

Yoshino khó tin thì thầm. Hắn bắt giác run run người, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lại. Cảm giác sức mạnh bị kìm hãm trào dâng điên cuồng khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái. Tuy nhiên hắn lơ mơ nhận ra trong cơ thể dường như vẫn còn hai tầng "phong ấn" chưa được tháo bỏ, điều đó cho thấy hắn mới chỉ mở ra một phần của Tam Thế mà thôi.

"Cẩn thận..."

Thình lình tiếng kêu thất thanh của Alluriana vang lên. Ngay lúc đó, Hắc Nga Quý với sát khí hung bạo đã xuất hiện ngay trước mặt Yoshino, lưỡi thép đỏ rực loé lên ánh sáng ghê rợn đâm thẳng vào ngực hắn.

"Muộn rồi!"

Hắc Nga Quý gầm lên đắc thắng, nhưng nụ cười sau lớp mặt nạ của y ngay lập tức trở nên vẩn vơ khó coi. Yoshino lắc mình né khỏi mũi kiếm với tốc độ không tưởng, thanh kiếm xanh ngọc không bỏ lỡ cơ hội vẽ ra một hình bán nguyệt trong không trung, tấn công vào vùng eo đang sơ hở của Hắc Nga Quý.

"Chết tiệt!"

Hắc Nga Quý không thể đưa kiếm về đỡ đòn. Hắn lại một lần nữa bị tốc độ ma quỷ của Yoshino làm hoảng hồn. Nhưng y không hề sợ hãi, đôi mắt đỏ ngầu loé lên tàn độc. Một vòng tròn ánh sáng đỏ rực đột ngột xuất hiện dưới mặt đất, đem phạm vi của cả hai người đặt vào chính giữa. Những kí tự kì lạ trong vòng tròn nhanh chóng xoay chuyển, mờ hồ phát tán ra uy hiếp vô cùng. Hắc Nga Quý cắn răng, mặc kệ lưỡi kiếm xanh ngọc xuyên qua thân thể ngọt xót, khoe miệng cong lên lạnh lẽo:

"Bạo"

Những kí tự trong vòng tròn ánh sáng theo lời hắn thốt ra liền ngừng chuyển động. Ngay lập tức vùng không gian trong nó chợt ầm ầm nổ tung, giải phóng một luồng hoá diễm khổng lồ điên cuồng khuếch tán ra mọi hướng, hung hãn nuốt trọn cả Yoshino và Hắc Nga Quý.

Diễn biến trận chiến quá nhanh khiến Alluriana chỉ kịp kêu lên một tiếng hoảng loạn. Vòng tròn ma thuật nháy mắt phát nổ hoàn toàn làm cô bất ngờ tới ngất người. Nội tâm Alluriana nhanh chóng chùng xuống. Cô biết uy lực của phép thuật mà Hắc Nga Quý vừa thi triển lớn tới mức nào. Nếu đang ở trạng thái đầy đủ ma lực, loại ma thuật hạng bét này còn xa xa mới khiến cô để tâm đến, nhưng với Yoshino - một con người bình thường thì đó quả là công kích chí mạng. Dù cơ thể hắn đột ngột bạo phát ra tiềm lực vượt xa tưởng tượng của cô thì xét cho cùng cũng không thể nào thoát khỏi phạm trù con người được. Đối diện với công kích cỡ này... Lạnh ỉu dữ nhiều.

Ít ra cô cho là vậy.

Thế nhưng khói lửa dần dần tiêu tán trong không gian để lộ ra hai bóng người vụt bắn ra hai bên lại một lần nữa làm cô chấn kinh. Khuôn mặt gầy gò của Yoshino trở nên nhợt nhạt hơn bao giờ hết, hai hốc mắt trũng sâu, phờ phạc như người chết. Trên người hắn không hề có một vết thương nào mặc dù bộ đồng phục đã sớm bị đốt cháy tơi tả, duy nhất chỉ có hai lỗ mũi và khoe miệng hắn là liên tục trào ra máu tươi không ngừng. Tuy nhiên chỉ cần nhìn là biết thương tích đó của hắn hoàn toàn không phải do vụ nổ vừa rồi gây ra.

Tình hình của Hắc Nga Quý càng làm Alluriana bất ngờ hơn. Một bên mặt nạ của y đã vỡ nát, để lộ ra da mặt xanh tái với một vết cắt sâu hoắm. Toàn thân hắn cơ hồ hoàn toàn bị bao phủ trong một tầng máu huyết đỏ lôm. Tấm áo chùng đen vốn đã nhàu nát giờ lại càng thêm tả tơi, rách nát không chịu nổi. So với Yoshino, dường như hắn còn chịu tổn hại hơn rất nhiều.

Lúc này Hắc Nga Quý đã sớm sợ tới ngây người. Chỉ có hắn mới hiểu rõ vừa rồi mình đã phải đối đầu với một tồn tại kinh khủng tới cỡ nào. Ngay trong khoảng khắc kích nổ vòng tròn ma thuật, y lạnh người phát hiện hoá diễm cuồng bạo của hắn lại không hề có một chút tác dụng nào với gã con người kia. Không những thế, bên trong màn khói lửa lúc đó, Yoshino lại một lần nữa bạo phát ra tốc độ và sức mạnh kinh hồn. Thời gian ngọn lửa bộc lên rồi tiêu tán chỉ kéo dài khoảng vài giây nhưng trong thời gian đó, Yoshino đã liên tục xoay quanh hắn tới hàng chục lần, mỗi lần lại tặng thêm cho hắn một nhát kiếm chí mạng. Đặc biệt đường kiếm cuối cùng nhắm vào chính giữa cổ họng y một cách vô cùng chuẩn xác, nếu không vì phút cuối đột ngột nhiên tốc độ của Yoshino chậm đi đôi chút thì có lẽ hắn đã không chỉ bị chém mất có một góc mặt nạ như vậy.

Nội tâm Hắc Nga Quý trào lên khiếp sợ, thế nhưng khi hắn nhìn thấy tình trạng của Yoshino thì gương mặt đưng co giật sau lớp mặt nạ từ từ giãn ra thành một nụ cười ghê tởm:

"Haha... Thì ra là vậy. Cơ thể con người của mày cũng không thể chịu được sức mạnh đó"

Như để đáp lời hắn, Yoshino học ra một ngụm máu lớn, hắn lao đảo khuyu xuống. Gương mặt hắn tái nhợt, thiếu sức sống tới rợn người. Cơ thể hắn yếu ớt tới mức nếu không nhờ lưới kiếm xanh ngọc cắm dưới đất chống đỡ, có lẽ hắn đã không kim được mà ngã lăn ra rồi.

"Này... Người có sao không?"

Alluriana nhanh chóng tiến tới bên cạnh hắn, lo lắng hỏi.

"Cô sao còn chưa đi chứ? Bộ muốn cả hai chết chung hả"

Hai hốc mắt thâm quầng của Yoshino nhìn cô công chúa đầy ngạc nhiên. Gương mặt tiểu tuý nhanh chóng trở nên giận dữ. Hắn gất lên, nhưng rồi ngay sau đó lại oằn mình xuống vì cơn đau dữ dội bộc phát từ sâu trong cơ thể. Sở dĩ hắn nổi nóng với cô là bởi vì hắn cảm thấy mình đã thực sự đến giới hạn rồi. Sức mạnh sau khi mở Tam Thế đem lại là rất khủng khiếp, nhưng thân thể yếu ớt của hắn lại không thể chịu đựng được áp lực nặng nề mà nó kéo theo. Không phải ngẫu nhiên mà Tam Thế lại được xếp vào hàng cấm thuật, với thương thể hiện tại, hắn có thể sống tiếp được hay không đã là một chuyện chứ đừng nói tới tiếp tục chiến đấu.

"Tại sao ta phải nghe lời người chứ. Hơn nữa lời này là do ta nói trước, người cũng đâu có nghe!"

Alluriana giận dữ đáp lại hắn.

Yoshino giật mình nhủ mày. Cô công chúa này ương bướng hơn hắn tưởng nhiều. Khẽ thở dài một hơi, bàn tay trái còn nắm chặt nãy giờ của hắn từ từ đưa tới trước mặt Alluriana, chợt mở ra. Lung linh, rạng rỡ hơn bất kì vì sao nào trên bầu trời, hòn đá nhỏ trong lòng bàn tay hắn phóng từng tia sáng kì lạ ra khắp màn đêm xung quanh.

"Thứ này rất quan trọng với cô đúng không? Cô không chịu đi... Là vì nó đó hả?"

Alluriana sững sờ, ngây ngốc gật đầu, hai bàn tay trắng nõn run run, vô thức đón lấy hòn đá xinh đẹp ấy. Môi hồng xinh xắn mím lại, cô chợt thần thờ nói:

"Tại sao... Làm như vậy... Vì ta?"

Cùng lúc đó, Hắc Nga Quý đang đầm đìa máu tươi cũng bị thứ ánh sáng kia làm cho bất động trong giây lát. Ngay lập tức, đôi mắt đục ngầu của hắn tràn ngập phấn nộ, diên cuồng rít gào.

"Cái gì... Đế Vương Chi Thạch của ta... Người lấy nó từ lúc nào hả.... Khốn kiếp... Khốn kiếp... Khốn kiếp.... Giết mày... Tao nhất định phải giết mày... ,luyện hoá linh hồn của mày... Để mày phải gào thét trong ngọn lửa đỏ."

Hắn đưa tay lên che đi nửa mặt nạ vỡ vụn, khoe miệng cong cong lên thành một câu chú khó hiểu. Trong không gian thỉnh thoảng phát một cỗ nhiệt lượng kinh khủng, như một cơn sóng từ cơ thể Hắc Nga Quý, âm âm sôi sục lan toả ra xung quanh. Vào ngôi nhà gần đó dường như không chịu nổi nhiệt độ cuồng bạo đột ngột gia tăng liền rùng rùng bốc cháy, soi sáng cả một góc thành phố Tokyo. Cuối cùng, khi hoá nhiệt đã dâng cao tới một mức đáng sợ, Hắc Nga Quý đột ngột gầm lên:

"Hữu Hình Chi Mệnh"

Hoả ma lực cuộn cuộn mệnh mông sôi trào, trong không gian bỗng bốc lên khói bụi mù trời. Không biết từ lúc nào trên con đường đã đột ngột thêm một sinh vật vô cùng khủng khiếp, mình dài như rắn gào thét giữa màn đêm, cuộn xoáy xung quanh Hắc Nga Quý. Con rắn đó lớn hơn bất kì sinh vật nào Yoshino từng thấy, nó dài ít nhất tới hơn 20 mét, bề ngang lớn tới 1 mét. Thân thể nó đen sì với những đường vân chẳng chì đỏ rực liên tục nhỏ ra từng

giọt nóng bỏng như dung nham xuống mặt đất, hai hố mắt to lớn trống rỗng, rùng rục hai ngọn lửa cháy bên trong như hai con người phần nộ nhìn Yoshino. Nó há cái miệng khổng lồ, thò ra từng làn khói đen ngòm đầy đe dọa.

"Cái quái gì thế này? Thứ này là sinh vật sao?"

Con rắn dung nham to lớn cuộn tròn quanh Hắc Nga Quý, sừng sừng như một toà núi lửa. Nhiệt lượng khủng bố tỏa ra từ nó khiến Yoshino vô cùng kinh hãi. Hắn khê ôm ngực, nội tâm nảy lên hoảng sợ.

"Quái vật... Đây là quái vật"

"Fate... Đây chính là Fate của hắn, tuy chỉ là loại Nham Xà vô cùng bình thường, nhưng trong tình huống này thì đúng là làm cho người ta tuyệt vọng."

Alluriana nhìn con rắn khổng lồ với ánh mắt kì lạ, gương mặt búp bê ẩn hiện vẻ do dự vô cùng.

"Fate? Fate là cái gì? Không... Quan trọng hơn là có cách nào đối phó với nó không?" Yoshino khẩn trương hỏi.

"Vô dụng thôi, đối đầu với Fate... Thì chỉ có Fate mới có thể chống lại được. Cả người và ta hiện giờ... Đề không thể"

Áp lực từ con rắn dung nham truyền tới ngày càng lớn khiến làn da trắng nõn của Alluriana đã biến thành màu hồng vô cùng điểm lệ, nội tâm cô càng đấu tranh dữ dội hơn nữa.

Yoshino nhận thấy vẻ miễn cưỡng trên mặt cô công chúa nhưng cũng không hỏi gì thêm. Sau khi cảm thấy đã khôi phục được một chút sức lực, hắn gượng ép rút thanh kiếm xanh ngọc lên, nhìn về phía Hắc Nga Quý đang được bao quanh bởi con rắn dung nham, khê thò ra một hơi, nói:

"Hết cách rồi. Cô mau đem viên đá đỏ chạy đi. Tôi sẽ cố giữ chân chúng."

"Không được... Người... Cái tên ngu ngốc này... Thứ đó là một tồn tại vô cùng kinh khủng... Sức mạnh của con người hoàn toàn không thể chống lại đâu."

Alluriana ngay lập tức gạt phăng đi, khuôn mặt xinh đẹp hiện rõ sự giận dữ.

"Trong tình hình này thì nhất định phải có một người ở lại giữ chân hắn ta. Đẳng ấy đã không thể sử dụng ma thuật rồi đúng không... Còn tôi thì vẫn có thể chống lại hoá diễm của hắn một chút, cô nhân cơ hội đó mà mau trốn đi. Chúng ta chiến đấu ở đây gây ra động tĩnh lớn như vậy mà không một ai hay biết, hẳn là do tên đó đã đặt kết giới, nếu cô có thể rời khỏi nó, nhất định hắn sẽ không dám làm gì..."

Yoshino cau mày nói. Tình thế này đã không thể nào làm khác được nữa rồi. Cơ thể hắn sau khi thi triển Tam Thế và hứng chịu tấn công mạnh mẽ của Hắc Nga Quý hầu như đã đạt tới giới hạn của sự sống, dù có may mắn thoát khỏi y thì cũng chẳng thể tiếp tục được bao lâu. Hơn nữa, hắn thật sự rất muốn cứu cô công chúa này. Tâm ý đã quyết, Yoshino ngay lập tức tập trung tinh thần hướng vào sâu trong cơ thể, từ từ chạm vào tầng "phong ấn" đầu tiên một lần nữa.

"Khục khục..."

Yoshino đưa tay bịt lấy miệng, cổ họng tiếp tục học ra hai ngụm máu tươi. Cơ thể hắn đang phản kháng mãnh liệt lại ý muốn mở ra Tam Thế một lần nữa. Yoshino oằn mình xuống như một khúc cây khô, hơi thở của hắn trở nên yếu ớt tới cực độ. Hai mắt mờ dần, Hắc Nga Quý gầm lên vì tức giận, nhưng âm thanh thoát ra từ miệng lại yếu nhược vô cùng.

"Chết tiệt"

Alluriana vẫn đang chăm chú quan sát hắn bỗng dung lên tiếng, thanh âm không nghe ra chút cảm xúc nào:

"Người cũng biết về kết giới... Người... Là pháp sư sao?"

"Ừ... Đã từng..."

Yoshino lau đi máu trên khoe miệng, giọng dừng dừng như nói về một người xa lạ. Câu trả lời của hắn khiến Alluriana dao động mãnh liệt, cơ thể cô run lên nhẹ nhẹ, không hề kìm nén cảm xúc của mình, tức giận hết lên:

"Người là pháp sư... Thế nhưng lại cứu ta? Người có biết ta là gì không...? Ta cũng giống như hắn... Chính là Nga Quý trong miệng con người đó. Tại sao? Tại sao cô gắng như vậy chỉ để cứu kẻ thù của mình? Người sao lại ngu ngốc như vậy chứ hả??"

Ầm ầm..

"Nói chuyện đã đủ chưa... Cùng chết đi"

Lời nói của Alluriana bị nhấn chìm hoàn toàn trong một tiếng nổ rung trời. Phía bên kia, Hắc Nga Quý gầm lên điên loạn. Con rắn dung nham khổng lồ há cái miệng chứa đầy khói đen, vượn mình lao tới hai bóng người nhỏ bé. Không gian trở nên hỗn loạn vô cùng, con rắn dung nham hung hăng cày nát cả dây phố, khói lửa cũng bụi tro phát tán từ cơ thể đen sì của nó bốc lên mù trời. Âm thanh rít gào của con rắn cùng tiếng nứt vỡ hàng loạt ầm ầm vang lên khiến thính giác Alluriana gần như ngừng hoạt động. Cô chợt cảm thấy bị một bàn tay nhẹ nhàng đẩy lùi ra phía sau. Khuôn mặt hắn quay lại nhìn cô nờ

nụ cười thật ấm áp, khoé môi khẽ mấp máy:

"Tôi không muốn đăng ấy chết..."

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Tôi không muốn đăng ấy chết."

Thân hình nhỏ bé mang theo chuỗi kiếm xanh ngọc, lướt đi như một tia sáng, song song đối đầu với con rắn dung nham khổng lồ.

"Yoshino, Tam Thế tuy lợi hại vô cùng, nhưng nó lại được xếp vào hàng cấm thuật..."

Khói đen, bụi lửa cùng nhiệt lượng khủng khiếp từ thân thể con rắn dung nham toả ra mù trời, hung hăng nuốt trọn lấy Yoshino. Con quái vật có vẻ rất bất mãn khi bị một kẻ nhỏ bé như sâu kiến cản đường, nó rít lên từng hồi giận dữ, ầm ầm uốn mình, di chuyển với tốc độ khủng khiếp vòng quanh hắn, để lại từng đạo tàn ảnh đỏ rực trong không gian tăm tối.

"Trong chiến đấu, nếu liên tục mở ra phong ấn này trong thời gian ngắn sẽ có hiệu quả diệt gia, bạo tăng uy lực lên gấp bội... Thế nhưng khi đó..."

Cơ thể Yoshino dần hiện lên dấu hiệu nứt nẻ. Con đầu không cách nào hình dung đang dần xé toạc cơ thể hắn từ bên trong. Máu tươi từ các phần thân thể nứt toác không ngừng tuôn trào khiến thoát nhìn hắn trông không khác gì ác ma mới thoát ra từ địa ngục. Đôi mắt hắn đã mờ đi bởi hơi máu, neho neho lại cố theo kịp chuyển động kinh khủng của con rắn.

"Thứ mà Tam Thế sẽ sử dụng để tạo ra sức mạnh..."

Thình lình bên trái hắn bộc phát một luồng hơi thở nóng bỏng. Cái đuôi đen sì đập tới như một toà núi xé toang màn khói bụi một cách hung bạo. Khí lưu truyền tới khủng bố đủ để chứng tỏ nếu bị chạm trúng, Yoshino chắc chắn không thể sống sót được.

"Chính là sinh mệnh"

Thanh âm va chạm vang lên như sấm động, thanh kiếm xanh ngọc dường như trở nên quá yếu ớt trước sự cuồng bạo của con rắn dung nham, tuột khỏi tay Yoshino như một tia chớp, cắm phập vào mặt đường phía xa. Yoshino văng đi như một con điều đứt dây, cơ thể đầy máu của hắn hung hăng cày nát cả một dãy nhà gần đó trước khuôn mặt tái nhợt của Alluriana.

"Lo cho mình trước đi"

Hơi thở nồng nặc mùi máu thình lình xuất hiện bên cạnh cô, kéo theo đó là hoả điểm cuồng bạo như nước triều cuộn cuộn tiến tới. Sóng nhiệt cường đại bao trùm khiến cô cảm thấy ngạt thở. Không như Yoshino khi mở Tam Thế, lúc này cô đã chẳng còn chút ma lực nào, gần như bất lực trước công kích tàn nhẫn ập tới. May mắn là kinh nghiệm chiến đấu và bản lĩnh của một công chúa giúp cô kịp thời lùi khỏi phạm vi uy lực của hoả điểm trong nháy mắt, kinh hiểm thoát khỏi độc thủ của Hắc Nga Quý. Dù vậy trên cơ thể cô cũng có thêm nhiều vết bỏng, máu huyết cùng bụi tro khiến bộ váy rực rỡ của cô trở nên nhem nhuốc hẳn đi. Nhưng giống như cô, Hắc Nga Quý cũng có chút chật vật, da mặt hắn lộ ra từ phần mặt nạ bị vỡ nát xanh tái, nhợt nhạt như con cá chết.

Hắc Nga Quý thờ dốc, khuôn mặt co giật liên tục. Vừa rồi đáng lẽ hắn đã có thể giết cô một cách nhẹ nhàng, thế nhưng cơ thể lại suy yếu hơn hẳn tưởng. Dường như sau khi chiêu hồi con rắn dung nham hắn cũng đã phải trả một cái giá khá lớn. Nội tâm y trở nên nóng nảy, cuộc chiến này đã kéo dài vượt xa dự định, nếu còn không nhanh chóng kết thúc chắc chắn sẽ đưa tới những vị khách không mời.

Không còn cách nào khác, hắn lạnh lùng truyền âm tới con rắn bằng tinh thần lực.

"Quay lại đây."

Cái đầu to lớn của con rắn dung nham lắc qua lắc lại, rồi hơi nhếch về phía dãy nhà đổ nát như muốn nhắc nhở hắn về sự hiện diện của kẻ không biết sống chết đang nằm trong đó. Hắc Nga Quý cau mày, hắn không cho rằng dưới lượng thương thể đó mà có kẻ nào lại có thể sống được. Hắn liền lập lại mệnh lệnh một lần nữa.

"Không cần quan tâm tới nó nữa. Trở lại đây"

Con rần rít lên khe khẽ rồi cong mình, từ từ trườn lại phía sau Hắc Nga Quý. Trí tuệ kém cỏi không cho phép nó dám có bất kì hành động nào trái ý của y.

Nhìn con quái vật lớn bằng vài cái xe buýt trước mặt, Alluriana không khỏi dâng lên một cảm giác tuyệt vọng trong lòng. Đối diện với Hắc Nga Quý, cỡ lẽ cô còn có chút tự tin bảo vệ được mình, thế nhưng đứng trước sinh vật với sức mạnh tuyệt đối như thế này, mọi thủ đoạn đều chỉ là vô ích. Con rắn dung nham ngạo nghễ nhìn xuống cô như quan sát một con kiến, âm thanh rìn rít ghê rợn từ miệng nó như thể cười nhạo trước sự yếu đuối của con người.

"Giết nó"

Hắc Nga Quý hoàn toàn không có một chút thương cảm, hần lạnh lùng ra lệnh bằng tâm trí.

U Ô Ô Ô

Âm thanh dung nham sôi sùng sục trong cơ thể con rắn phát ra rõ rệt khi nó mở cái miệng đen ngòm khổng lồ, sâu như vực thẳm, tối tăm như địa ngục ảm ảm lao xuống cô công chúa nhỏ.

Nhiệt độ cuồng bạo cùng khói đen từ miệng con rắn bao phủ lấy không gian, phủ lên thân thể Alluriana một cái lồng kính khủng. Ngay lúc này, cô cảm thấy rõ ràng bàn tay của thần chết đã vươn tới gần hơn bao giờ hết. Khuôn mặt búp bê có chút thê lương, cô chợt nhận ra khi đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, con người ta không biết vì sao lại cảm thấy cô đơn vô cùng.

"Minh đáng bị bỏ lại như thế này lắm, sau khi đã gây ra đau khổ cho biết bao người khác."

Kẻ cả hần nữa

Khoé mắt cô bắt giác nhìn về phía đồng đồ nát gần đó, khẽ rung lên nhẹ nhẹ.

Đột nhiên-

Một giọt máu nóng hồi bay sượt qua má cô. Đôi mắt trong trẻo, xanh thẳm như bầu trời kịch liệt rung động, phản chiếu hình ảnh một thân thể nhỏ nhắn bất ngờ xuất hiện. Người đó mình bết bết máu, hình hài có chút cô đơn yếu ớt tới thương cảm nhưng lúc này lại một lần nữa chắn trước mặt cô. Ngay lúc đó, cái miệng khổng lồ của con rắn đã rơi xuống, hung hăng nuốt gọn cơ thể hần với một làn sương máu tung toé.

"Không"

Alluriana thống khổ rên lên, trái tim đau đớn như vừa bị ai cứa một vết thật sâu. Cô ngã giật lùi về phía sau, hai bàn tay nhỏ nhắn che lấy miệng, cố gắng để bản thân không bật khóc. Con người đó...

Hắc Nga Quý cũng từ trong giạt mình tỉnh ra, nội tâm y cũng cảm thấy một chút ngoài ý muốn. Hần không thể nào hiểu được tại sao con người kia lại mạnh mẽ tới như vậy, vẫn có thể tiếp tục đứng lên sau khi hứng chịu bao nhiêu thương tổn chí mạng. Điều đó làm y xuất hiện dự cảm bất an, nhưng ngay sau đó lại nhường chỗ cho sát ý và băng lãnh toả ra nồng nặc.

"Khục khục... Bức được tao tới mức này rồi, mày cũng có thể tự hào mà chết đi"

Y ôm mặt cười lớn, khuôn mặt xanh tái sau lớp mặt nạ tràn ngập một loại phản kích điên cuồng. Bàn tay phải nhăn nhoe của hần quét một chút máu trên cơ thể, sau đó run run vẽ ba vòng tròn đồng tâm màu đỏ lên phần da thịt chưa bị tàn phá ở cánh tay trái. Sau khi hoàn thành, cơ thể hần cũng có chút run rẩy, nhưng hần hưng phấn gào lên át hẳn đi loại cảm giác đó.

"Mệnh thuật: Tịnh hồn chi hoá"

U Ô Ô Ô

Con rắn dung nham nhận thấy rõ một luồng tinh thần lực hùng hậu quen thuộc tràn tới, lập tức nó vươn cao đầu, cái miệng đen ngòm lại một lần nữa mở ra, ảm ảm hút không khí xung quanh vào trong cơ thể. Nhưng nếu bất kì một pháp sư nào nếu ở đây cũng có thể dễ dàng nhận ra, thứ nó hấp thụ không phải là không khí, mà là một dòng ma lực hoá hệ nồng đậm đang theo đó rùng rùng cuộn cuộn chảy vào.

Ngay sau đó, cơ thể con rắn phát sinh những biến đổi kinh người. Những đường gân lửa trên cơ thể nó bỗng chốc nổi lên ngày càng nhiều. Chỉ trong nháy mắt, màu đen sì xấu xí đã bay hết, nhường chỗ cho một khối thân thể đỏ rực, ngọn ngục hoá nhiệt kinh khủng gấp mười lần khi trước. Khí lưu nóng bỏng quét qua khuôn mặt búp bê khiến Alluriana giật thót, cô hoàn toàn hiểu Hắc Nga Quý đang muốn làm gì.

"Dừng lại... Đừng làm tổn thương người đó thêm nữa"

Cô không thể ngăn dòng nước mắt lại lâu hơn, một cảm giác thương tâm đến tận cùng vô thanh vô thức ập đến khiến trái tim cô nghẹn lại. Tới sau cùng tại sao ai cũng là người thay cô chịu bất hạnh...

"Đã nhìn thấy chưa... Alluriana.... Con người này chính là bởi vì cứu người nên mới có số phận như thế đó... Ha ha ha... Thú vị... Thật sự là rất thú vị. Cảm giác linh hồn nó đang gào thét trong ngọn lửa đỏ... Nó mong được chết, nhưng nào có dễ như vậy..."

Hắc Nga Quý lò đi lời cầu xin của cô. Hắc ngửa mặt lên trời, cười man dại như dã thú. Con rắn dung nham vẫn tiếp tục cắn nuốt hoá ma lực, biến hoá ngực trong cơ thể nó ngày một cuồng bạo hơn.

Alluriana run rẩy quỳ trên mặt đất, khuôn mặt búp bê ngây ngốc nhìn trừng trừng vào con quái vật. Đường như xuyên qua cơ thể nó, cô thấy một bóng dáng nhỏ bé đang lăn lộn, hoá diêm từ bốn phía không ngừng dày vò thân thể yếu ớt một cách tàn nhẫn. Khoé mắt cô càng rơi nhiều nước mắt hơn, bàn tay nhỏ nhắn đang cầm viên đá màu đỏ thẫm nắm chặt lại tới bật máu. Cô đã phải mất đi nhiều thứ... Để đổi lại điều gì thế này...?

"Không, người đó đã giúp tôi... Rave... Nếu người thật sự là Đế Vương Chi Thạch ban phước lành cho nhân gian... Làm ơn... Xin hãy cứu lấy anh ta... RAVE"

Rắc

Âm thanh vụn vỡ nhẹ vang lên trong không gian. Dù rất nhỏ bé nhưng cũng đủ khiến Hắc Nga Quý và cả Alluriana giật mình.

Rắc

Hòn đá trong tay cô xuất hiện từng đạo vết nứt, rồi vỡ tung thành một làn bụi đỏ ngay trước mắt. Những hạt bụi đỏ như có linh tính, cuộn lên trong không gian đen tối, bay tới gần con rắn như một làn gió, vô thanh vô thức biến mất vào trong thân thể to lớn ngùn ngụt dung nham.

"Đây là..."

Hắc Nga Quý có chút sững sờ nhìn những tia sáng màu đỏ biến mất trong dung nham kinh khủng của con rắn, nhưng ngay sau đó hắc như phát điên lên với niềm vui sướng tột cùng. Hắc giờ cao hai bàn tay gầy gò lên trời, kích động gào lên.

"Đế Vương Chi Thạch đã chọn ta... Quả nhiên... Quả nhiên ta mới chính là Tân Viêm Đế... Vạn Hoá Quân Vương... Khục khục... Thiên Mệnh Đế Vương trong truyền thuyết chính là của ta"

Con rắn dường như cũng cảm nhận được sự kích động của y, nó cũng hiểu được quyền năng của Đế Thạch đã hoàn toàn thuộc về bọn chúng. Thiên Mệnh Đế Vương trong truyền thuyết... lúc này đây khiến nó cũng không kìm được mà run rẩy thân thể to lớn.

Phía bên kia, Alluriana sau giây phút bất ngờ liền chăm chú quan sát con rắn dung nham với đôi mắt đầy hi vọng. Thế nhưng ánh nhìn đó nhanh chóng chuyển thành tuyệt vọng khi cô phát hiện con rắn không hề xuất hiện chút tổn hại nào, không chỉ vậy còn vô thức lộ ra một tia uy áp cường đại hơn.

"Rave... Thật sự là... Không được sao..."

Cô mỉm cười chua chát, mặt đáng kéo lên đầy ứ vòm họng. Cơ thể nhỏ nhắn hoàn toàn buông xuôi, vô thần nhìn vào nơi con người kia đang phải chịu hành hạ, run run nói.

"Thật xin lỗi... Xin lỗi người"

Ầm

Âm thanh vang lên như sấm động, lại như địa chấn kinh khủng xé toạc không gian khiến Alluriana giật thót. Cùng lúc đó thân thể khổng lồ của con rắn dung nham bỗng trở nên vụn vụn, nó đau đớn quần quai, rầm rầm quét đổ hàng loạt những ngôi nhà xung quanh.

"Chuyện gì vậy"

Hắc Nga Quý cứng người trước dị tượng đột ngột phát sinh. Hắc từ từ lùi xa khỏi thân thể đang vùng vẫy điên cuồng của con rắn, quát lên một tiếng bằng tinh thần lực. Thế nhưng không có phản hồi từ con rắn dung nham, hắc kinh hoàng nhận ra không biết tại sao mối liên hệ giữa bọn họ càng ngày càng yếu ớt.

Ầm

Âm thanh bạo liệt một lần nữa vang lên. Lần này cả Hắc Nga Quý và Alluriana đều nhận ra những động tĩnh đó phát ra từ con rắn dung nham, hay chính xác là bộc phát từ sâu trong cơ thể nó. Mỗi lần âm thanh đó vang lên, cơ thể con rắn lại có chút vụn vụn, ánh lửa trên đó mờ hồ yếu ớt đi một phần. Lúc này dù Hắc Nga Quý có ngu ngốc tới đâu cũng nhận biết đây hoàn toàn không phải là dấu hiệu của Thiên Mệnh tăng cấp. Thành linh đôi mắt đỏ ngầu của hắc có chút chấn động, bất giác ngẩng lên trời.

Ngay lập tức khuôn mặt y co giật, xuất hiện sự khó tin nồng đậm. Bầu trời thành phố Tokyo tối đen không biết từ lúc nào đã đột ngột xuất hiện một lỗ hồng khổng lồ cuộn xoáy. Đường như lỗ hồng đó không thuộc về thế giới này, nó sâu thăm thẳm, cuộn cuộn giống như muốn hút lấy cả thiên địa. Từ trong đó liên tục phát ra những tia sáng màu tím như lõi điện ngang dọc khắp trời

"Minh... Minh đạo... Không thể nào"

Hắc Nga Quý run lập cập nhìn sâu vào hố đen giữa trời. Dị tượng này hắc đã quen thuộc. Đó chính là khi một kẻ nào đó thức tỉnh bản mệnh. Minh Đạo khai, Thiên Mệnh xuất. Thế nhưng hắc không thể tin tưởng nó lại phát sinh ngay lúc này, ngay tại đây. Điều đó chứng tỏ điều gì, chính là ngoài hắc và Alluriana, lúc này đã xuất hiện một tồn tại mang tính uy hiếp khác.

"Rốt cuộc là kẻ nào?"

Y gầm lên trong hoảng loạn. Lúc này hắn đã hoàn toàn bị khiếp sợ bao trùm, đến nỗi không hề nhận ra mối liên hệ giữa hắn và con rắn dung nham đã hoàn toàn biến mất. Cơ thể to lớn của nó dần trở nên yếu ớt, dung nham cuộn cuộn lúc trước giờ đã âm ỉ không thể chịu nổi, dường như muốn biến thân thể của nó thành một khối đá đen vô tri.

Rắc rắc...

Âm thanh nứt vỡ lại vang lên, lần này là đến từ sâu trong cơ thể con rắn dung nham. Từng khối cơ thể đã tối đen của nó rơi xuống một cách nặng nề, rầm rầm nên xuống mặt đường làm tung lên khói bụi mù mịt. Lúc này Hắc Nga Quý mới tỉnh lại, hắn hoảng hốt nhận ra một cỗ ma lực hùng hồn đang từ sâu trong những khối đá đen rùng rùng đòi thoát khốn.

Rắc

Mỗi giây trôi qua, khuôn mặt tái xanh của y lại nhợt nhạt hơn một phần, cỗ ma lực này hoàn toàn không thuộc về cơ thể đã cạn kiệt sinh mệnh của con rắn, thế nhưng độ mãnh liệt lại không thua kém một chút nào. Tối lúc này, trong tâm trí y mới chợt nhớ tới một đạo thân ảnh ngập ngụa máu tươi.

"Không thể... Không thể là mày được... KHÔNG THỂ NÀO LÀ MÀY ĐƯỢC"

Hắn hét lên điên loạn, bước chân liên tục giật lùi về phía sau. Dù thế nào hắn cũng không thể tin được, thà rằng hắn tin Minh Đạo trên bầu trời là của một Nga Quý nào khác, cũng không thể nào chấp nhận rằng nó lại phát sinh trên con người đó.

Ầm

Thanh âm bạo liệt khiến khối thân thể con rắn ulynh ulynh rung chuyển, từ một phần cơ thể đen sì của nó văng ra từng mẩu đá lớn kèm theo khối đen kinh khủng. Sâu trong tấm màn đen kịt đó, một ánh sáng đỏ rực lộng lẫy không một chút nào che dấu mà hùng lực bộc phát. Đợt gió chợt thổi ngang chân trời, quét đi hoàn toàn khói bụi để lộ ra thân thể nhỏ nhắn đang đứng trên người con rắn dung nham. Quần áo trên người hắn đã hoàn toàn bị thiêu hủy, nhưng lúc này bao phủ cơ thể trong một màu huyết sắc như chiến giáp ngạo nghễ giữa màn đêm. Khuôn mặt thiếu niên thanh tú hờ hững nhìn xuống, con mắt phải của hắn không còn con ngươi linh động nữa mà thay vào đó là một màu đỏ cuồng náo như hỏa diễm thiêu đốt, chính là nơi phát ra thứ ánh sáng khi này.

"..."

Alluriana nín lặng, hơi thở có chút hỗn loạn. Lúc này cô đã hoàn toàn chắc chắn Minh Đạo trên bầu trời là phát ra từ thiếu niên này. Không chỉ vậy, màu đỏ trong mắt hắn, dường như có chút quen thuộc. Cô từ từ xâu chuỗi lại mọi việc, từ khi Đế Vương Chi Thạch vỡ vụn tiến nhập vào cơ thể con rắn cho tới khi Yoshino thoát ra. Nếu con rắn dung nham đã chết, thì điều đó có nghĩa là...

"Đế... Đế vương chi thạch sao lại ở trong người mày..."

Hắc Nga Quý lăm lăm như mê sảng, sự thật trước mắt khiến hắn còn khó tin hơn việc Minh Đạo bộc phát. Thế nhưng quả thật hắn cảm thấy rõ ràng uy áp của Đế Thạch từ con mắt phải của Yoshino. Hắn không thể tin tưởng, một con người tầm thường lại thực sự có thể có được Thiên Mệnh, nắm giữ Đế Thạch. Điều này căn bản không thể nào xảy ra.

Yoshino không hề biểu lộ ra chút biểu tình nào. Dường như tất cả tỉnh táo và quyền chi huy thân thể hắn lúc này đều phụ thuộc vào con mắt phải. Đột nhiên cơ thể hắn hơi nghiêng như thể sắp rơi, rồi trong nháy mắt xuất hiện ngay trước mặt Hắc Nga Quý, bàn tay nhỏ nhắn quỷ mị tóm lấy cổ y một cách nhẹ nhàng.

Hắc Nga Quý cảm thấy cơ thể y dần rời khỏi mặt đất, sức mạnh kinh khủng từ bàn tay kia khiến hắn không hề có một chút sức lực phản kháng. Lúc này, y mới hồi hận vô cùng, tại sao đã không nhanh chóng giết đi kẻ trước mặt khi có cơ hội. Hắn khinh thường con người yếu đuối, nhưng không ngờ lần này lại đẩy cả cái mạng của mình đi rồi.

Yoshino vẫn nhìn hắn chằm chằm, hỏa diễm trong con ngươi cuồng bạo vận chuyển như muốn thiêu đốt linh hồn hắn. Hắc Nga Quý sợ hãi vô cùng, cảm giác tử vong nòng nặc khiến hắn muốn mở miệng cầu xin, nhưng ngay lập tức im bật khi một cỗ ma lực trùng trùng tiến vào thân thể làm y cứng đờ người. Cỗ ma lực này vô cùng quen thuộc, bởi vì đây chính là ma lực của y. Ngọn lửa từ bàn tay nhỏ nhắn nhanh chóng bùng lên như một con lốc, kinh khủng nuốt trọn lấy Hắc Nga Quý. Giây phút cuối cùng dựa dụa trong hỏa diễm màu đỏ, y vụt nhìn Yoshino, rồi ngẩng đầu lên phía Minh Đạo đen tuyền đang cuộn xoáy giữa trời, thanh âm có chút hỗn loạn:

"Người... Hút ma lực của ta? Không thể nào... Người sao lại có mệnh thuật Minh Giới của Viêm Chủ. Con người yếu nhược sao lại sử dụng được Đế Vương Chi Thạch... Không thể..."

Hỏa diễm ngày càng trở nên dữ dội, sức nóng kinh khủng dần biến cơ thể Hắc Nga Quý thành tro bụi. Thế nhưng ngay trước khi hoàn toàn bị ngọn lửa ki nuốt trọn, hắn đột ngột gầm lên điên cuồng, nét mặt oán độc tới tận cùng.

"Được lắm... Alluriana... Người đã tạo ra một con quái vật... Không phải con người, nhưng cũng không là Nga Quý... Ta nguyện rửa... Thiên Mệnh của hắn... Ta nguyện rửa hồn đá này... Nguyên rửa Tất cả các người..."

Phù

Âm thanh cuối cùng nhanh chóng vụt tắt, tất cả nhanh chóng chìm vào xoáy lửa đỏ rực kinh khủng, mãi một lúc sau mới chậm chậm rút đi, vô thức tiêu biến trong không gian để lộ ra một thân thể gầy gò phủ trong máu huyết, vô lực nằm sấp trên mặt đường vỡ vụn.

Kết quả đã rõ ràng, Hắc Nga Quý.... Chết

Mình dạo trên bầu trời cũng dần khép lại, trả lại sự tĩnh lặng cho màn đêm.

Alluriana sực tỉnh khi Yoshino đổ gục xuống, cô vội vã dồn chút sức lực cuối cùng vội vã tiến lại bên hắn. Khuôn mặt lem nhem vì bụi và nước mắt khẽ giãn ra nhẹ nhõm khi cô phát hiện cơ thể hắn ngoại trừ đầy những vết bỏng ra thì không hề có gì đáng ngại. Có vẻ như thương thế của hắn sau khi tiếp nhận Đế Vương Chi Thạch đã biến mất một cách kì diệu. Nội tâm vừa mới buông lỏng, nhưng cô ngay lập tức lại giật thót.

Từ phía trên cao, một đốm sáng màu đỏ loé lên rồi nhanh chóng phóng đại, lan toả mạnh mẽ ra xung quanh, đồng thời từ hạ thấp xuống, cho tới khi chạm mặt đất thì bán kính của dải ánh sáng đã lên tới vài trăm mét, bao phủ cả khu vực chiến trường bên trong lại. Ngay sau đó, dải ánh sáng mờ nhạt biến mất trước mắt Alluriana, sắc mặt cô chợt trở nên khó coi.

"Chết... Kết giới không có tên kia duy trì đã giải trừ rồi"

Cô đảo mắt quan sát xung quanh, cả dãy phố này vì sự chiến đấu của họ mà đã hư hại vô cùng, gần như chìm trong một màn khói đen cùng lửa nóng hùng hực bốc lên từ mấy căn nhà gần đó. Quang cảnh hoang tàn kinh khủng này chắc chắn sẽ hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người

"Đến rồi"

Alluriana quay phắt lại nhìn về phía xa, trái tim nhảy lên dồn dập. Cô cảm giác được hai luồng ma lực đang tiến tới đây với tốc độ nhanh chóng.

Ánh mắt phức tạp nhìn xuống người con trai đang bất tỉnh bên cạnh, gương mặt búp bê hiện lên vẻ do dự nhưng nhanh chóng biến mất. Cô khẽ cắn môi, gắng sức lôi Yoshino tới một cái ngõ gần đó, vừa đủ để thoát khỏi phạm vi của đám cháy. May mắn là cơ thể hắn chỉ nhỏ nhắn như một đứa con gái nên cô không gặp quá nhiều khó khăn. Cô để hắn dựa lưng vào tường, sau đó chính mình cũng ngồi sát bên cạnh, kiệt sức thở ra một hơi. Nhắm mắt cảm thụ hai luồng ma lực đã tới gần, nội tâm cô xảy ra một chút giằng co. Lúc này chỉ có một cách có thể bảo vệ họ an toàn mà thôi. Khuôn mặt cô ẩn hiện ánh hồng như ánh hoàng hôn, đôi bàn tay run rẩy đưa lên ngực áo, khẽ thì thầm một câu chú. Đột nhiên bộ váy áo xanh lam phát ra ánh sáng rực rỡ, vỡ tung thành muôn vàn điểm sáng li ti phiêu phù xung quanh hai người. Lúc này cơ thể mới lớn của cô công chúa chỉ còn lại bộ áo lót mỏng như cánh ve ôm gọn lấy những đường cong hoàn hảo. Da thịt trắng ngần không một chút che đậy lộ lộ như tuyết tan giữa màn đêm. Cặp mắt long lanh lăm lét nhìn sang Yoshino đầy cảnh giác như sợ hắn đột ngột tỉnh lại.

Khuôn mặt thiếu niên bình thản trong giấc ngủ không khiến cô đỡ nguợng nguợng hơn chút nào. Đôi môi xinh xắn khẽ mím lại, cô nhẹ nhàng vung bàn tay nhỏ nhắn lên. Những hạt ánh sáng bao quanh hai người rung lên nhẹ nhẹ, rồi nhanh chóng tập hợp lại thành một vật thể như dải lụa màu xanh lam, mở rộng ra bao trùm lấy cơ thể họ, đột ngột biến mất trong bóng tối của con ngõ.

Hai bóng người đứng trên đỉnh một ngôi biệt thự to lớn nhìn xuống đám cháy dữ dội phía dưới. Lúc này nơi đây chẳng khác nào địa ngục kinh khủng. Tiếng con người gào thét gọi tên nhau tuyệt vọng, tiếng những xe cứu hoả với đội ngũ rầm rộ cố gắng cứu sống những sinh mạng nhỏ bé đang vùng vẫy trong ngọn lửa đỏ thật thảm thương. Trong mắt tất cả bọn họ đều chỉ có sự sợ hãi, hoang mang vô cùng.

"Biến mất rồi"

Sona Saito không có vẻ gì là dao động trước khung cảnh này. Trong mắt hắn, con người chỉ là một thứ gì đó nhỏ bé, tầm thường vô cùng. Điều mà hắn quan tâm nhất hiện giờ chính là kẻ đã gây ra thảm cảnh này. Chỉ cách đây khoảng chục phút đồng hồ, hắn còn cảm nhận rõ ma lực dao động phát ra từ nơi đây, dù là rất nhỏ nhưng chắc chắn không thể sai được.

"Cô có phát hiện ra điều gì khác thường không Luvia"

Hắn đảo mắt sang cô gái tóc vàng bên cạnh. Đáp lại hắn, cô chỉ nhìn ra xung quanh, thờ ơ nói:

"Hắn sử dụng là Hoả ma thuật, vậy thì cậu sẽ cảm nhận tốt hơn pháp sư phong hệ như tôi chứ. Hơn nữa đây là Nhật Bản đúng không, địa bàn của gia tộc Saito thì cần gì đến tôi quan tâm nhỉ"

Sona sầm mặt. Hắn cực kì khó chịu nhưng không để lộ ra.

"Luvia. Lần đến Nhật Bản này cũng là một phần nhiệm vụ mà Hiệp Hội giao cho chúng ta. Nếu chẳng may sự việc này có liên quan tới chuyện đó thì nhà Anzbern cũng chẳng vui về gì đâu"

Luvia khẽ đưa tay nghịch nghịch mấy lọn tóc vàng trên vai, đôi mắt xanh thăm chiếu cho Sona một cái nhìn bất đắc dĩ.

"Tôi cũng như cậu thôi. Không có manh mối gì về gã đã gây ra chuyện này, nhưng kẻ đã giết hắn thì tôi đoán ra một chút đấy"

"Giết? Làm sao cô biết được hắn đã bị giết?"

"Suy nghĩ một chút đi Sona, cậu cũng nhận ra đây chắc chắn là dấu tích do Nga Quý gây ra đúng không. Như vậy chỉ có hai khả năng xảy ra, một là vì hắn đang thử nghiệm một loại ma thuật mới nào đó, hoặc là nơi đây đã diễn ra một trận chiến. Tuy nhiên khả năng thứ nhất là hoàn toàn không phù hợp, chắc chắn chẳng con con quỷ nào lại ngạo mạn tới mức thử nghiệm ma thuật tại một nơi đông đúc ánh nhìn như Tokyo này, hơn nữa dù có như thế hắn

cũng phải biết xoá sạch dấu vết chứ không thể bỏ đi lộ liễu như vậy được. Như vậy chỉ còn lại trường hợp thứ hai, hẳn đã xảy ra chiến đấu với một kẻ khác..."

"Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi"

Sona lên tiếng khi Luvia đột ngột dừng lại. Mặc dù trong thâm tâm mơ hồ hẳn đã hình thành một loại suy đoán khó tin. Nhận thấy những biến đổi trong ánh mắt Sona, Luvia khẽ cười, tiếp tục.

"Tôi nghĩ là cậu đã đoán ra rồi đấy. Trận chiến ở đây diễn ra thảm liệt như vậy mà chúng ta vẫn không hề hay biết thì chỉ có thể là vì kết giới. Thế nhưng tại sao khoảnh khắc vừa rồi lại đột ngột lộ ra một tia ma lực sơ xuất như vậy. Khả năng duy nhất là vì khi đó hẳn đã trọng thương tới mức không thể duy trì nổi kết giới nữa rồi. Còn đề trả lời cho câu hỏi của cậu thì theo như suy đoán trên, cậu nghĩ khi Nga Quý này bị đánh tới như vậy thì kẻ địch của hẳn sẽ bỏ qua sao. Không, tất nhiên. Nga Quý này- hẳn nhất định sẽ bị kẻ kia hạ sát."

Sona hít một hơi khí lạnh. Suy đoán của hẳn ngay lập tức được Luvia chứng thực. Mặc dù hẳn ghét phải thừa nhận, nhưng khả năng phân tích phán đoán tình huống của cô hoàn toàn vượt trội. Tuy nhiên hẳn vẫn đọc được từ khuôn mặt xinh đẹp ấy rất nhiều thứ, hẳn là cô vẫn giữ lại suy đoán quan trọng nhất chưa hề nói ra.

"Vậy... Kẻ giết hẳn là ai"

Luvia bình thản nhìn lên bầu trời đêm. Đôi con ngươi xanh ròn rợn hơi dừng lại trước vùng không gian mà Minh Đạo từng xuất hiện nhưng nhanh chóng lướt qua.

"Sona... Cậu thật sự biết mà phải không... Cho tới khi chúng ta tới đây, chỉ có một nguồn ma lực duy nhất phát ra trong thời gian đó... Nếu là như vậy... Kẻ đã giết hẳn..."

"Không hề có ma lực"

Sona không kim được nói ra cùng lúc với cô, sống lưng hẳn bỗng nổi lên cảm giác tê buốt.

"Là con người sao???"

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Reng... Reng... Cái đồng hồ báo thức hình quả táo làm đúng nhiệm vụ réo ầm lên mỗi buổi sáng. Đây là loại đồng hồ mà chỉ cần hẹn giờ một lần trong tuần và nó sẽ luôn hoạt động vào đúng giờ đó mỗi ngày. Nếu là những ngày khác, ngay trước khi nó kịp kêu tiếng đầu tiên thì đã phải ngậm ngùi im lặng thì lúc này, mặc cho âm thanh ngày càng ỉn ỏi, chủ nhân của nó cũng mặc kệ.

Thiếu niên nằm trên giường, he hé mắt nhìn lên trần nhà có vài vết đen quen thuộc. Những vết nắng dịu dàng chảy qua ô cửa sổ, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hẳn tạo thành từng dải vàng tươi. Chút ánh sáng tinh khôi tới từ bầu trời này làm căn phòng nhỏ trở nên ấm áp hơn nhiều, đồng thời cũng khiến cho thiếu niên cảm thấy rất dễ chịu. Đầu óc hẳn lúc này có chút mơ hồ như cũ, giống như người đột ngột tỉnh dậy sau một thời gian dài say ngủ, đến nỗi trong chốc lát hẳn còn không nhớ rõ mình là ai. Thiếu niên khẽ cau mày, khuôn mặt xinh đẹp, thanh tú như một cô gái tò vò khổ sở. Hẳn cố gắng cử động nhưng cơ thể lại chẳng hề nhúc nhích, các khớp xương rệu rã kêu lên răng rắc như lâu ngày chưa được vận động, yếu ớt không chịu nổi. Trần trọc một lúc lâu mà không có kết quả, hẳn đành thờ dài bất lực, để cho tâm trí từ từ hồi tưởng lại.

"Là phòng mình...?"

Không qua khó khăn, cuối cùng thiếu niên cũng đã có lại chút nhận thức. Trong mắt hẳn chứa đầy nghi hoặc nhìn khắp xung quanh, sau khi khẳng định không hề có gì bất thường, hẳn bỗng cảm thấy khó hiểu vô cùng. Hẳn không rõ tại sao cơ thể mình lại yếu nhược đến vậy. Đêm hôm trước tuy hẳn có thức hơi khuya nhưng đầu đến nỗi khiến bản thân tàn tạ như thế này chứ. Lòng chất chứa một đống nghi vấn, hẳn liền bắt ép trí óc phải hồi tưởng lại, thế nhưng ngay lập tức con đau kinh khủng từ sâu trong tâm trí đập tan mọi suy nghĩ của hẳn, không tìm được mà phát ra một tiếng rên nhẹ. Ký ức của hẳn dường như đang bị một tấm màn trắng che phủ, ngay khi chạm tới nó thì đầu lại ong ong như búa bổ.

"Ah... Tại sao lại như thế này"

Hẳn đau tới tái mặt mặt mày, mồ hôi vã ra như tắm. Hẳn không thể tưởng tượng được chỉ suy nghĩ mà có thể đau đớn tới vậy. Tuy nhiên mồ hôi thoát ra cũng làm hẳn thoải mái hơn đôi chút, các cơ bắp cũng đã có sức lực trở lại. Đưa bàn tay run run vuốt lấy mớ tóc còn ướt nhẹp, hẳn thờ dốc một hơi rồi gượng dậy, tựa lưng vào bờ tường bên cạnh cửa sổ. Suốt một chục phút tiếp theo, hẳn liên tục kiểm tra lại cơ thể mình xem có gì đáng ngại không, nhưng may mắn là ngoài cảm giác mệt mỏi kinh khủng không biết nguyên do kia thì hoàn toàn bình thường.

"Là do mình lo nghĩ nhiều quá sao"

Thiếu niên day day thái dương, khuôn mặt thanh tú có chút ngơ ngẩn nhìn ra ngoài ô cửa sổ, ngắm nhìn Khung cảnh mặt trời buổi sớm khuất sau vài toà nhà phía xa, đồ những cái bóng thật dài trên mặt đường ngay dưới khu chung cư, phân không gian ra làm hai mảng sáng tối mờ nhoà. Hơi thở tỉnh khỏi, lạnh lẽo của mùa đông vô thức trượt qua da mặt hắn, để lại cảm giác tê buốt nhẹ nhẹ. Đôi con ngươi linh động đảo qua một vòng rồi từ từ yên tĩnh lại, khoe miệng hắn khẽ nhếch lên thành một nụ cười tự giễu.

"Yoshino à, mày đang nghĩ gì thế này"

Thiếu niên- Yoshino duỗi tay vỗ lên cái đồng hồ quả táo để nó ngừng kêu, sau đó vươn vai rồi khỏi giường. Tiếng các khớp xương rục rịch như cùi khô khiến hắn gai cả người. Đôi chân trần khi vừa chạm vào sàn đá lạnh lẽo thì run lên bần bật, tưởng chừng có thể khuỵu xuống bất kì lúc nào. Lúc này, hắn có cảm tưởng mình là một ông lão đã nằm trên giường quanh năm vậy, thậm chí còn muốn yếu ớt hơn một chút. Lách thếch bước vào phòng tắm, hắn bắt đầu tiến hành vệ sinh cá nhân như bình thường. Sau khi dùng khăn mặt thấm nước ấm lau qua cơ thể, hắn liền dễ chịu hơn nhiều. Vừa thoải mái áp miếng vải bông trên má, Yoshino bắt giác quan sát bản thân mình trong gương. Khuôn mặt thanh tú có phần xanh xao đôi đôi mắt tĩnh lặng nhìn lại hắn, nét yếu ớt, mỏng manh lại càng khiến Yoshino trông như một thiếu nữ đang u sầu. Trong lòng tràn ngập cảm giác bất đắc dĩ, hắn hờ hững đưa tay lên xoa xoa khoeo mắt thâm quầng, nhưng ngay lập tức khựng lại như bị sét đánh. Không biết tại sao nơi đuôi mắt phải của hắn lại có một vết sẹo rất nhỏ, nhãn nhoeo như bị bỏng. Tuy nhiên đó không phải điều quan trọng nhất, bởi vì lúc này, Yoshino bỗng nhận ra bức màn trắng xóa bao phủ kí ức đột ngột vỡ tan từ lúc nào, dòng thông tin mờ nhạt không còn rào cản âm âm cuốn tới như nước triều khiến hắn giật thót, cổ họng vô thức phát ra thanh âm khàn khàn:

"Đây... Là...?"

"Ngạ Quỷ... Mình đã nhớ lại toàn bộ rồi.. Bọn chúng.. Đã vượt qua Apocalypse...?"

Yoshino đưa hai tay ôm đầu, mặt trắng bệch thu ngòai thu mình trong một góc phòng. Sự việc diễn ra tối hôm trước đột ngột phá vỡ bức tường bao bọc kí ức thật của hắn, hiện lên sống động như một thước phim quay chậm. Sau khi thoát khỏi Sona, hắn đã đụng độ với một Ngạ Quỷ áo đen, chiến đấu một trận vô cùng dữ dội với y, bất chấp tất cả mà mò ra Tam Thế ,đến mức cơ thể gần như cạn kiệt sinh cơ. Hắn nhớ rõ mình đã phẫn nộ, tuyệt vọng cỡ nào khi đối diện với con rắn khổng lồ của y. Rồi sau đó...

Một màu đỏ kinh khủng nhấn chìm Yoshino trong chốc lát khiến hắn thờ hồn hèn. Thứ dung nham kinh khủng trong cơ thể con rắn từng chút luyện hoá hắn, như một bầy thú dữ điên cuồng cắn xé mọi thứ. Đau đớn đó dữ dội hơn độc hoá vô số lần, khiến hắn chỉ biết cầu mong được chết thật nhanh. Thế nhưng...

Yoshino đưa bàn tay đang ướt đầm vì mồ hôi lên xoa xoa con mắt phải. Hắn chắc chắn khi đó, một loại năng lượng kì dị đột ngột xuất hiện từ đây, nóng bỏng như lửa, dữ dội cuồng bạo vô cùng kiểm chế mọi hành động và ý thức của hắn.

"Ma thuật..."

Yoshino run run kêu lên khe khẽ, bàn tay nhỏ nhắn khẽ nắm chặt lại, đầm đẫm vào trán như cố làm cho mình bình tĩnh lại. Thế nhưng lúc này sóng gió trong lòng hắn lại càng ngày càng dữ dội hơn. Hắn chợt nhớ ra khi đó, không biết vì sao thân thể yếu ớt chẳng hề có chút ma lực này lại tạo ra được một ngọn lửa, điều mà từ trước tới nay hắn chưa bao giờ dám nghĩ tới. Tuy không được hiểu biết nhiều về ma thuật, nhưng mười ba năm sống trong một gia tộc pháp sư cũng khiến hắn có những kiến thức cơ bản, rằng một kẻ không có ma lực thì không bao giờ có thể sử dụng bất kì ma thuật nào. Vì vậy, dù có tinh thần lực hùng mạnh như cha của hắn đã nói, Yoshino chắc chắn không thể tạo ra một ngọn lửa được. Nói cách khác...

"Ma lực, không lẽ mình đã có ma lực sao"

Yoshino có chút không tin tưởng nói. Hắn rõ ràng đã sử dụng ngọn lửa kia thiêu chết Hắc Ngạ Quỷ trong vô thức, nhưng lúc này cũng không biết làm sao để tạo ra ma thuật đó một lần nữa. Điều này càng làm hắn cảm thấy vô cùng khô sở, hàng trăm nghi vấn không một lời giải đáp cứ lần lượt xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Lúc này, hắn mới nghĩ tới một cô gái nhỏ nhắn với váy áo xanh ngọc đẹp lộng lẫy mà Hắc Ngạ Quỷ gọi là Huyền Phong công chúa. Lĩnh cảm của hắn mạch bảo rợn người đó liên quan tới mọi thứ, kể cả việc trí nhớ của hắn đột ngột bị xáo trộn cũng như lí do mà hắn có thể trở lại căn phòng của mình sau trận chiến với Hắc Ngạ Quỷ. Nếu muốn biết được toàn bộ những chuyện này, hắn nhất định phải gặp được cô một lần nữa.

"Alluriana... Cô... Thật ra là ai"

"Không có bất kì ai nhận ra cả"

Đó là ý nghĩ duy nhất của Yoshino sau khi hắn bước chân vào lớp học. Trước đó hắn đã suy nghĩ rất nhiều. Bởi vì Sona đã tìm ra tung tích của hắn nên việc quay trở lại trường là một việc khá nguy hiểm. Thế nhưng vì muốn xác thực những nghi vấn trong lòng mà hắn vẫn bất chấp. Yoshino cho rằng Sona không có khả năng tìm ra nơi ở chính thức của hắn trong một sớm một chiều được, hơn nữa dấu tích mà Hắc Ngạ Quỷ gây ra trong trận chiến hôm trước chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý hơn nhiều. Tuy nhiên nếu nán lại càng lâu thì có thể cả những pháp sư hùng mạnh trong gia tộc cũng sẽ tìm tới, khi đó mới thật sự là không còn lối thoát.

Đúng như hắn suy đoán, không một ai trong lớp nhớ đến việc hắn có nghỉ học ngày hôm qua. Họ cư xử vô cùng tự nhiên khiến Yoshino có cảm giác phần kí ức đó của đã bị dán đè lên bởi hình ảnh của một ngày bình thường khác giống như hắn khi mới tỉnh dậy sáng nay.

"Alluriana... Chắc chắn là do cô ta gây ra"

Yoshino thầm khẳng định trong lòng. Ít ra hắn nghĩ chỉ có cô mới có khả năng làm những việc đó. Nguyên do thì hắn là vì cô không muốn để lộ chuyện

này ra ngoài. Nhưng khi hắn kiểm tra lại điện thoại thì có chút bất ngờ vì những tin nhắn mà Asuna gửi tới vẫn còn nguyên ở đó. Sau khi đã kín kẽ sắp xếp mọi chuyện như vậy, cô ta có thể nào lại mắc một sai lầm chí mạng đến mức này. Trong chốc lát hắn lập tức nghĩ ngay tới một chuyện khác. Nếu như Alluriana quên không xóa đi những tin nhắn của hắn, có lẽ cô cũng không xóa những tin nhắn gửi tới của Asuna. Như vậy liệu Asuna có giống như hắn, đột ngột nhớ lại mọi chuyện ngày hôm qua không?

Yoshino chưa xác thực được suy đoán của hắn, bởi vì lúc này Asuna không có trong lớp học. Một vài người bạn nói với hắn rằng cô và Myuki đang có việc với hội học sinh nên đã xin nghỉ nửa buổi học. Yoshino có chút thất vọng, hắn đành tự kìm chế cảm giác nôn nóng của bản thân bằng việc vùi đầu vào bài giảng. Thế nhưng có vẻ như những kiến thức rất hấp dẫn hắn khi trước giờ lại có chút nhạt nhẽo. Trong tâm trí hắn tràn ngập hình ảnh về cuộc chiến hôm trước cùng cô công chúa bí ẩn Alluriana khiến hắn chẳng thể nào tập trung được.

Giờ nghỉ trưa của Yoshino diễn ra trên sân thượng. Hắn không mong gì hơn được yên tĩnh một mình vào lúc này. Nằm dài lười biếng dưới ánh nắng mặt trời âm ỉ làm hắn cảm thấy vô cùng thoải mái. Đưa tay lên xoa xoa con mắt phải một cách vô thức, hắn bỗng cảm thấy có chút không chân thực. Những thứ mà hắn đã trải qua ngày hôm trước thật như một giấc mơ. Ngạ quỷ, ma thuật đối với hắn vốn dĩ vô cùng xa lạ đều lần lượt xuất hiện khiến hắn như đang đứng giữa vách ngăn của hai thế giới. Một bên là cuộc sống bình dị mà hắn vô cùng yêu quý, một bên là phần đen tối tưởng chừng như chỉ có trong truyền thuyết hoang đường vượt xa tâm tay con người. Như khu phố bị huỷ hoại trong trận chiến của hắn và Hắc Ngạ Quỷ trong mắt bọn họ chỉ là một đám cháy khủng khiếp, thế nhưng có ai biết được rằng tại đó đã xuất hiện những thứ siêu nhiên tới mức nào. Bức màn đó thật sự là quá mỏng manh đến nỗi Yoshino tự hỏi liệu có con người nào biết về nửa kia của thế giới không. Chấn chấn là có, nhưng họ hẳn là không đủ can đảm, hay không dám tin để phát tán ra những điều đó.

Đúng vậy... Đến cả hắn còn không thể tin nổi.

Yoshino run run đưa bàn tay lên che đi vầng dương chói lóa. Ánh sáng chảy qua kẽ ngón tay lấp lánh khiến hắn nhớ tới hoả diễm mà mình tạo ra đêm qua. Lúc này hắn mới có thời gian cẩn thận xem xét lại với mong muốn tìm ra bất kì bí mật nào giúp thực hiện điều đó một lần nữa nhưng không thể.

"Có lẽ phải có ma thuật chứ sao? Hm... Bùng cháy... Không. Hay là... Thiêu đốt đi... Ugh nghe thật ngớ ngẩn"

"Cậu đang làm nhảm gì vậy?"

Gương mặt xinh xắn của Asuna đột nhiên xuất hiện khiến hắn giật nảy mình.

"Uoaaa..."

Hắn ngay lập tức ngồi bật dậy, nhanh chóng lùi lại phía sau một khoảng. Asuna- người vắng mặt suốt buổi sáng hôm nay đang chụm gối ngồi ngay cạnh vị trí mà hắn vừa gối đầu, cười nắc nẻ.

"Phản ứng của cậu buồn cười quá đấy... Ehehe"

Yoshino đỏ mặt tía tai, há hốc mồm như thể bị sốc nặng. Mãi một lúc sau hắn mới run rẩy nói:

"Cậu là đồ ngốc Asuna. Đừng có ngồi xổm ngay trên đầu tớ như vậy. Bất cứ thằng con trai nào cũng có thể phản ứng quá khích hơn tớ nhiều biết không"

"Ugh.. Cái gì cơ?"

Asuna bị lời nói của hắn làm cho lúng túng, mặt đỏ lựng lên như say rượu. Cô lập tức đứng bật dậy, một tay không quên che che trước váy, điệu bộ hốt hoảng như một con mèo nhỏ, đưa mắt lăm lét nhìn Yoshino.

"Cậu nhìn thấy rồi sao?"

"Không... Tất nhiên..." Yoshino bối rối phủ nhận, nhưng nhìn về mặt "làm như tớ tin ấy" của Asuna, hắn nói nhỏ thêm: "Không hoàn toàn"

Bóp.

Một lon coffe lạnh ngắt như thiên thạch rơi thẳng vào đầu Yoshino làm hắn nổi đom đóm mắt. Hắn loáng thoáng nhìn thấy Asuna đang thu tay lại, xấu hổ hét lên:

"Đồ bệnh hoạn đáng ghét này"

"À.. Ừm.. Asuna"

"Biến thái"

"Yoshida san..."

"Bệnh hoạn"

"Này đủ rồi đấy"

"..."

Asuna bật nắp lon nước cam của cô, lạnh lùng quay ngoắt đi khiến Yoshino ngồi bên cạnh cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Rõ ràng đây không phải là lỗi của hắn mà giờ đây hắn vừa phải mang danh "bệnh hoạn", vừa phải dỗ dành cô. Hắn xoay xoay lon coffe trong tay, thờ dãi nói:

"Dù sao thì cũng cảm ơn cậu"

"Ghê tôm... Biện thái san, tớ biết cậu đang cảm ơn vì được nhìn thấy một thứ khác. Và cậu đang làm tớ cảm thấy nóng lấm đấy, làm ơn ngồi xa ra chút đi"

Yoshino cảm thấy như vài mạch máu não của hắn vừa đứt phụt ra. Dù hắn có là người bình tĩnh, lạnh nhạt tới mức nào thì cũng bị cô nàng này làm cho uất ức tới nghẹn họng rồi. Hắn cố kìm nén cảm xúc muốn xóc cô lên mà quăng thẳng từ trên này xuống dưới, nhẹ nhàng nở nụ cười nham hiểm:

"Nóng hả? Vừa may tớ có cách đây"

Rồi ngay khi Asuna vẫn hồn nhiên uống nước cam mà chưa hiểu hắn đang nói gì, Yoshino chợt quay vụt sang kéo cổ áo phía sau gáy của cô, nhanh tay dí sát lon coffe lạnh ngắt còn chưa mở nắp vào vùng da thịt trắng như tuyết.

"Hyaaaaaa...."

Asuna kêu thét lên với một thanh âm cực kì nữ tính, theo phản xạ bản tay cố gắng vói về phía sau để gỡ thứ lạnh lẽo kia ra. Nhưng ngay lập tức bản tay mềm mại của cô bị Yoshino tóm chặt lấy, đồng thời hắn còn tàn nhẫn ấn mạnh lon coffe dính chặt lấy da thịt cô một cách không hề thương tiếc.

"Hyaaa.. Lạnh quá... Lạnh quá... Biện thái.. Á đừng ấn nữa... Hyaaaa... Yoshino... Yoshino tha cho tớ đi mà... Tớ xin lỗi ... Lạnh quá... Aaa"

Asuna vừa yếu ớt vùng vẫy, vừa nói bằng giọng thỏn thức rất dễ gây hiểu lầm. Yoshino uất ức định đùa với cô thêm một chút thì trong túi áo Asuna khẽ rơi ra một chiếc điện thoại cảm ứng màu trắng trông khá lạ lẫm. Ngay lập tức ánh mắt hắn xẹt qua một tia u ám.

"Iphone? Cậu thay điện thoại mới rồi à?"

Yoshino lấy lon cà phê ra khỏi gáy Asuna. Hắn nhặt chiếc điện thoại trắng vừa rơi ra lên, tỏ ra vô cùng tự nhiên hỏi.

Asuna nhanh chóng chỉnh lại cổ áo có chút xộc xệch, quay sang lườm hắn một cái sắc lẹm đầy hận thù rồi giật lại chiếc điện thoại.

"Urg... Cái điện thoại cũ của tớ mất tiêu rồi... Chắc là tớ đánh rơi ở đâu đó. Nó khá là phiền vì bao nhiêu số liên lạc cùng một số thứ quan trọng tớ đều để trong đó. Nhưng mà yên tâm đi, số của cậu tớ vẫn nhớ"

Dường như nhận ra mình đã lỡ lời, cô luống cuống bậm miệng lại, dẩu dẩu môi không nói nữa. Chợt bắt gặp vẻ mặt Yoshino đang biến đổi liên tục, cô lo lắng vỗ vai hắn hỏi:

"Này Shino kun, cậu sao vậy?"

"À không"

Yoshino giật mình, hắn vội vàng trấn an Asuna nhưng ngay lập tức khựng lại. Con đau khủng khiếp đột ngột xuất hiện từ sâu trong con mắt phải, dữ dội như một ngọn lửa âm ỉ lan toả. Hắn run rẩy đưa tay che lấy nửa khuôn mặt trước cái nhìn lo lắng của Asuna. Qua các kẽ ngón tay, Yoshino mơ hồ nhìn thấy một thứ mà hắn chưa bao giờ biết đến: Một quả cầu ánh sáng màu ngân sắc sáng rực rỡ như pha lê trôi nổi trong cơ thể cô. Ngay lập tức trong tâm trí hắn xuất hiện một cảm xúc rất mãnh liệt. Hắn muốn chiếm hữu vật đó, muốn ngấu nghiến sự trong trắng, tinh khiết toả ra từ nó biết nhường nào.

"Thật muốn ăn nó quá..."

"Shino kun"

Một tiếng kêu đầy sợ hãi vang lên khiến Yoshino bừng tỉnh. Hắn đang giữ chặt lấy hai cổ tay nhỏ nhắn của Asuna, đồng thời ép sát cô vào bức tường phía sau một cách thô bạo. Gương mặt xinh đẹp mang theo một tia hoảng loạn nhìn hắn như một kẻ xa lạ.

"A..."

Yoshino choáng váng, hắn vội buông tay cô ra, rồi loạng choạng lùi về phía sau như sắp ngã.

"Xin lỗi cậu"

Yoshino không dám đối diện với cô thêm một giây phút nào nữa. Hắn rùng mình quay người chạy thật nhanh khỏi sân thượng, bỏ lại đằng sau là Asuna với gương mặt tái mét đang hoảng hốt gọi theo.

"Cái gì vậy? Tại sao trong người ai cũng có một quả cầu ánh sáng như vậy?"

Yoshino điên cuồng chạy dọc hành lang. Bất cứ học sinh hay giáo viên nào hắn nhìn thấy cũng đều mang theo một vầng sáng trong cơ thể. Đỏ, xanh, vàng, lục,... Dù mọi loại màu sắc phản chiếu trong con mắt phải của hắn chẳng khác nào những món ăn thượng hạng.

"Tại sao mình lại nhìn thấy nó? Cái cảm giác đói khát như dã thú này là gì vậy?"

Khi hắn rời khỏi trường học, cảnh tượng đó vẫn không hề thay đổi. Từng khối quanh cầu ánh lấp lánh lơ lửng bên trong người đi đường. Chúng phát ra đủ loại mùi vị quyến rũ như thôi thúc hắn xé toạc cơ thể họ ra để chiếm lấy thứ ánh sáng thần bí đó.

"Không... Mình đang nghĩ gì vậy?"

Giờ tay bắt chặt lấy con mắt phải đang nóng rực như bị nung trong lửa, Yoshino nghiêng răng, cố gắng gạt bay những suy nghĩ kinh tởm ra khỏi trí não. Con đường từ trường học về tới khu chung cư của hắn chỉ hơn 2 km mà lúc này dường như lại xa không có điểm dừng. Vừa về tới phòng, hắn liền vội vã đóng cả cửa chính và cửa sổ, kéo rèm kín mít như sợ có bất kì một âm thanh hay tia sáng nào lọt vào trong. Sau khi khiến cho căn phòng trở thành một mảng tối tăm tĩnh mịch, hắn mới yếu ớt ngã vật xuống giường. Run rẩy như một đứa trẻ, Yoshino đưa tay sờ lên con mắt phải một lần nữa. Dù không nhìn thấy nhưng hắn có một cảm giác vô cùng rõ ràng: tròng mắt của hắn lúc này đã trở thành một màu đỏ cuồng bạo, hừng hực như hoá điểm kinh khủng trong bóng tối.

"Tôi... Làm sao thế này?"

Suốt ba ngày sau đó, Yoshino không hề bước chân ra khỏi phòng. Mặc cho Asuna ngày nào cũng đứng đợi trước cửa cả giờ đồng hồ, gọi điện và gửi hàng chục tin nhắn nhưng hắn cũng không đến trường mà chỉ cho cô một lí do duy nhất là đang bị ốm, rằng cô đừng làm phiền hắn nghỉ ngơi. Cách nói của hắn có thể đã làm tổn thương cô, nhưng Yoshino không còn cách nào khác. Hắn thật sự hi vọng Asuna sẽ vì giận mà không muốn gặp hắn nữa, bởi vì chỉ có hắn hiểu rõ tình hình của mình lúc này. Ngồi một mình trong căn phòng tối, xung quanh là rất nhiều những vỏ đồ ăn nhanh mà hắn đã mua vài ngày trước, Yoshino trông phờ phạc như một người chết. Hắn đã từ bỏ việc ăn uống từ ngày hôm qua. Không biết vì sao cơ thể hắn ngày càng yếu nhược, dù có ăn bao nhiêu cũng chẳng thể làm vui đi cái cảm giác kiệt sức đang ngày một tồi tệ hơn. Trong khi đó đau đớn từ con mắt phải vẫn chẳng hề biến mất mà càng khủng khiếp, đồng thời còn mang theo một lực thôi thúc kì lạ. Yoshino không dám ra khỏi phòng cũng như gặp bất kì ai vì hắn sợ sẽ bị nó, sẽ bị sự đói khát ghê tởm này kiểm soát, không biết hắn có thể gây ra những chuyện gì nữa.

Cứ như thế, cơ thể hắn héo mòn đi trông thấy. Đến buổi tối ngày thứ ba, cảm giác kiệt quệ, còn cao như dã thú đã đạt tới một mức độ khủng khiếp. Hắn phải ăn. Không ăn thì sẽ chết. Trong tâm trí mơ hồ của Yoshino cuối cùng cũng bị một màu đỏ bao trùm, vang lên một thanh âm điên cuồng:

"Mình... Không muốn chết"

7h tối.

Mặc một chiếc áo khoác đen mỏng, Yoshino kéo mũ trùm đầu che đi khuôn mặt xinh đẹp đã héo mòn. Hắn yếu nhược liếc qua căn phòng tối đen, chợt dừng lại trước cái hộp nhỏ của Yukina. Ngập ngừng một chút, không biết tại sao hắn lại lấy quả cầu pha lê trong đó ra bỏ vào ngực áo, sau đó lặng lẽ rời khỏi nhà giữa màn đêm, bước chân lao đảo đi tới khu trung tâm thành phố.

Đúng như hắn nghĩ. Trên đường thật nhiều món ngon. Những quả cầu ánh sáng thần bí, lông lẩy rực rỡ như kiệt tác tinh tú của tạo hoá, bông bênh trôi nổi trong cơ thể mỗi người khiến hắn thèm thuồng. Thứ ánh sáng chưa biết tên kia là thứ mà bản năng đói khát từ con mắt phải mách bảo hắn phải ăn cho bằng được.

Lang thang trên đường phố Tokyo tấp nập, hoá điểm đỏ rực cuộn cuộn nơi con mắt phải nhấp nháy trong đêm tối nhưng không ai chú ý tới. Từng thanh âm dồn dập vang lên như trống trận khiến đầu óc Yoshino có chút mê muội.

"Xé toạc lồng ngực của chúng ra"

"Cho tay vào lồng ngực của chúng..."

"Đoạt... Lấy... Nó...."

"Tôi... Muốn ăn..."

Yoshino trợn mắt điên loạn nhìn khắp xung quanh. Thứ ánh sáng xinh đẹp kia đã gài trong gang tấc thôi thúc ham muốn chiếm đoạt khiến hắn phát bệnh. Hắn cắn chặt môi tới bật cả máu, chút ý thức "con người" cuối cùng dường như vẫn tồn tại, run rẩy cố gắng kiềm chế cảm giác đói khát như ác quỷ.

"Không... Mình... Mình muốn ăn..."

"Ừm... Cậu có sao không?"

Bỗng nhiên một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào vai Yoshino, kèm theo đó là một âm thanh dịu dàng quen thuộc khiến hắn rung mình. Hắn từ từ quay lại, khoe miệng còn tớp máu có chút sừng sờ:

"Myuki...san"

Cô gái phía sau hắn mặc một chiếc áo trắng, váy đen mượt dài tới đầu gối trông rất nổi bật giữa dòng người đông đúc. Đó chính là Myuki, cô gái nhút nhát học cùng lớp vẫn rất quan tâm tới hắn. Thế nhưng lúc này, gương mặt xinh xắn của Myuki tái nhợt đi, cô lắp bắp với vẻ không dám tin:

"Cậu... Cậu là Yoshino san...? Mắt của cậu..."

Yoshino run rẩy không biết phản ứng thế nào. Đột nhiên ánh mắt hắn rơi xuống trước ngực Myuki, sâu trong nơi đó, một quả cầu xanh lam phát ra từng tia sáng nhàn nhạt như một khối băng đá đang chậm chậm xoay chuyển. Ngay lập tức con mắt phải rung lên cuồng bạo, kèm theo đó là hàng loạt những thanh âm điên loạn rì rầm vang vọng trong tâm trí hắn. Myuki không nhìn rõ biến đổi trên khuôn mặt hắn do lớp mũ trùm đầu, cô run run đưa tay muốn chạm lấy bàn tay hắn nhưng bị Yoshino gạt đi một cách thô bạo. Hắn nghiêng rằng không nói một lời nào, quay mình bỏ chạy.

"A... Khoan đã..."

Phía sau hắn, Myuki thất thanh kêu lên, nhưng Yoshino đã nhanh chóng biến mất trong đám đông phía xa.

"Câm miệng... Câm miệng... Tao không phải là quái vật... Cô ấy là bạn của tao.... Tao nhất định... Sẽ không hại một ai cả..."

Yoshino vừa băng băng chạy qua các dãy phố, vừa điên cuồng hét lên trong tâm trí. Bóng dáng nhỏ nhắn, lẻ loi của hắn có chút lạc lõng giữa dòng người vô tận. Không ai biết được lúc này trong bọn họ đang có một thiếu niên bị vây hãm giữa ranh giới của ác quỷ và con người. Hắn không cho phép mình thua nó. Tuyệt đối không cho phép.

Rầm

Yoshino va phải một toán thanh niên đi ra từ một cửa hàng làm tất cả ngã dúi dụi. Một tên xăm trổ, xỏ khuyên có vẻ là đầu lĩnh tức giận xách cổ áo hắn gầm lên:

"Thằng mất mùa này. Mày muốn chết à"

Thế nhưng biểu tình của Yoshino lại khiến gã hoàn toàn bất ngờ. Phía sau lớp mũ trùm đầu, gương mặt Yoshino nở nụ cười ghê rợn như vừa tìm thấy món ăn thỏa mãn, con mắt phải tràn ngập một màu đỏ của máu huyết, trợn trừng như muốn xuyên thấu linh hồn người khác.

"Này Ushio... Thằng này... Mất của nó..."

Một tên thanh niên phía sau gã đầu lĩnh nhìn Yoshino với vẻ hoảng sợ, run rẩy nói.

"Cái gì?"

"Làm ơn chạy đi..."

Yoshino nhăn mặt đầy thống khổ. Giây phút vừa rồi suýt nữa hắn đã để con quái vật kia nắm quyền điều khiển. Cảm giác đói khát càng ngày càng mãnh liệt làm ý thức có chút tê liệt, hắn cố gắng khép con mắt phải lại, thanh âm gần như hết lên:

"Tôi không muốn giết các người đâu"

"Quái vật...?"

"A...."

Tên thanh niên đầu lĩnh giật mình buột miệng ra. Con mắt phải ngẫu máu của quỷ dữ kia khiến gã run như cây sậy. Cả đám bọn họ bỏ chạy, la hét âm ỉ náo loạn cả một góc phố. Nhưng dĩ nhiên Yoshino không có ngu ngốc mà đứng lại cho người đi đường chú ý. Hắn nhanh chóng lẩn vào đám đông một lần nữa, chạy tới một khu phố vắng người cách đó khá xa.

Kiệt sức, Yoshino ngồi bệt xuống trong một ngõ phía sau toà cao ốc lớn. Con ngõ tối tăm không một bóng người, nhất là không còn thứ ánh sáng kia làm cho tâm trí hắn dễ chịu hơn đôi chút. Nhưng cơ thể hắn thì không như vậy. Đói... Cảm giác đói khát vẫn từ từ gặm nhấm hắn như một loài sâu bệnh độc hại. Con mắt phải thì hoàn toàn như một cá thể độc lập, nó liên tục thôi thúc hắn phải ném thứ thứ ánh sáng đó bằng những âm thanh rền rĩ ghê rợn.

"Urg... Không mình mệt quá rồi... Tại sao lại xảy ra với tôi chứ... Thật ghê tởm"

Yoshino tự đâm thật mạnh vào bụng mình, hắn đau đến gào thét, cố gắng chống lại cảm dỗ từ con mắt phải một cách tuyệt vọng.

Đột nhiên-

Một mùi hương thoang thoảng, nhẹ nhàng tươi mới như hương vị của bạc hà từ đâu bay tới khiến hắn rùng mình.

"Um... Dễ chịu quá... Đây là cái gì vậy?"

Cơ thể đã kiệt sức của hắn bật dậy như một phản xạ, bản năng thôi thúc hắn đi tới nơi phát ra mùi hương kia.

"Thứ này... Mình có thể sống"

Lách mình qua hàng loạt những ngõ ngách nhỏ chằng chịt như mạng nhện, Yoshino cảm thấy thứ đó đang gần kề. Thứ có thể thỏa mãn con đói đang hành hạ hắn đã ở ngay trước mắt. Hắn không thể kìm nén được sự hưng phấn tột cùng mà bước tới. Và...

"Ha..."

Sững sờ...

Gương mặt đang hưng phấn của hắn đột ngột chuyển thành sững sờ. Trong con ngõ hắn đang đứng, chính là thứ đã quyến rũ hắn tới đây. Thứ ánh sáng u ám lạnh lạnh của vầng trăng xen lẫn với mấy ngọn đèn đường truyền tới từ phía xa chỉ vừa đủ để hắn nhìn thấy cảnh tượng đó.

Cô gái mang áo bông trắng, váy đen mượt đang nằm trên mặt đất lạnh lẽo, nơi ngực áo còn trôi nổi một quả cầu màu xanh lam toả ra từng làn hơi lạnh. Khuôn mặt xinh đẹp, dịu dàng bình yên như đang say ngủ. Chỉ là... cô sẽ vĩnh viễn không thể nào tỉnh dậy được nữa.

"Chào buổi sáng... Yoshino san..."

"Câu cảm thấy không khoẻ à..."

"Xin lỗi nhé..."

Cô gái dễ thương nhút nhát thường đứng đợi hắn ở cổng trường, giờ đã không còn chút sức sống.

"A... A... Aaaaaaaa"

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Oe..."

Yoshino quay mặt vào một góc tường, há miệng nôn thốc tháo. Hắn cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình. Thứ đã lôi kéo hắn tới đây nhất định chính là hòn đá màu xanh lam nằm trong cơ thể Myuki.

"Là người?"

Phía sau hắn vang lên âm thanh ngờ vực. Giọng nữ thanh thoát nhưng có nhiều hơn một phần lạnh lùng quen thuộc của Alluriana khiến hắn không cần nhìn lại cũng đoán ra được. Hắn rất muốn gặp lại cô gái này để hỏi rõ mọi chuyện... Thế nhưng hoàn cảnh lúc này...

"Ha...a..."

Yoshino nheo mắt, mặt đắng từ vòm họng khô cạn trào lên cơn căm khiến hai mí mắt hắn trào ra vài giọt nước. Cơ thể nhỏ nhắn yếu ớt sau khi co giật một hồi dần yên tĩnh trở lại, nhưng vẫn run rẩy như người vừa trải qua bạo bệnh. Hắn lần tay vào bờ tường, bầu chặt lấy mặt bê tông lạnh lẽo để từ từ quay lại.

Đối diện với hắn, Alluriana vẫn mặc trên mình bộ váy xanh ngọc tuyệt đẹp, mái tóc màu thiên thanh bồng bềnh như mây trời, hoàn hảo ôm lấy khuôn mặt kiều diễm. Dù đã từng nhìn thấy một lần, thế nhưng Yoshino cũng không thể kìm được thất thần trong giây lát. Không phải là hắn không bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của cô mà bởi vì ánh mắt hắn chợt bắt gặp vật đang nắm gọn trong lòng bàn tay trắng ngần.

Qua các ngón tay thon dài, những tia sáng màu lam nhàn nhạt dễ dàng xuyên qua, phát sáng rực rỡ trong màn đêm như một tuyệt phẩm của tạo hoá. Nó giống như là...

Yoshino không thể tin vào mắt mình, hắn trân trời nhìn vào hòn đá màu lam trên tay Alluriana, hơi thở cũng đột ngột chậm lại thật nhiều. Con mắt phải lúc này vẫn nóng bỏng như lửa đốt, cuồng bạo đối vào vật thể đó một cách thêm khát.

Sau cùng, hắn chỉ thốt ra một câu không đầu không đuôi:

"Tại sao?"

Hắn muốn nói ra rất nhiều thứ, nhưng thanh âm thoát ra lại thành một câu hỏi run rẩy. Cơ thể mảnh mai đang gục trên mặt đất kia khiến hắn có cảm giác thật không chân thực. Chỉ mới đây thôi, bàn tay ấm áp của cô đã bị hắn lạnh lùng gạt đi. Nhưng bây giờ, Myuki không thể nào nhìn hắn được nữa.

Alluriana lặng lẽ đứng bên thi thể của Myuki. Cô mím môi đỏ mọng, không hề trả lời câu hỏi của hắn.

"Sau cùng... Thiên Mệnh của người cũng đã suy yếu rồi"

"Tại sao lại giết cô ấy?"

Yoshino cảm thấy mắt bình tĩnh, lí trí của hắn trở nên mờ mịt. Một cảm giác tức giận như một vết nứt từ từ lan tỏa khiến hắn không kìm được mà hét lên. Nhưng điều đó không làm Alluriana bận tâm. Cô nhìn hắn thật sâu, dường như muốn biết rõ mọi cảm xúc đang kéo lên trong lồng ngực hắn. Bàn tay đang cầm viên đá màu lam khẽ nâng lên một cách chậm rãi, mở ra không chút che dấu những ánh hào quang xanh thẫm phát ra kinh người.

"Tại sao? Tất nhiên là vì vật này"

Chính là nó

Yoshino đưa tay che lấy con mắt phải đang run lên vì phấn khích. Thứ ánh sáng huyền ảo, lung linh đẹp lộng lẫy trong bóng đêm vô tận như một thứ độc được phát tán khiến hắn mê mẩn nhưng ngay lập tức lại bị xâm lấn bởi cảm giác ghê tởm. Miệng hắn đắng ngắt, khô khốc nói:

"Là cái gì vậy... Thứ đó... Ở bên trong mỗi người... Tại sao tôi lại nhìn thấy??"

"Là cái gì à"

Alluriana nhìn chằm chằm vào quang sáng trên tay, ánh mắt mờ hồ, lăm lăm như tự hỏi chính mình. Trong chốc lát, Yoshino tưởng mình đã nhìn nhầm nhưng quả thực giây phút đó, trong mắt cô bị che phủ bởi một nỗi mất mát, sâu thẳm vô cùng đến nỗi hắn phải rung mình. Phải là đã trải qua những chuyện bi thương tới cỡ nào mới khiến một cô gái chỉ trạc tuổi hắn lại có được đôi mắt như vậy.

"Thiên Nguyên Bản Mệnh Thạch. Căn nguyên chi thạch của thế giới"

"Thiên... Thiên nguyên bản mệnh thạch??? Đó là cái gì?"

"Đúng như tên gọi, Thiên Nguyên Bản Mệnh Thạch chính là khế ước với Thiên Mệnh, đại biểu cho vai trò của một con người trong thế giới này. Thiên Mệnh càng mạnh mẽ chứng tỏ uy quyền và trọng trách trong bánh xe vận mệnh lại càng to lớn. Thế nhưng trước khi khế ước đó được hình thành, thì thứ này như các ngươi vẫn gọi... chính là linh hồn"

Tâm sự trong đôi mắt long lanh nhanh chóng biến mất, gương mặt búp bê lại trở về với vẻ lạnh lẽo vô tình. Giọng cô vang lên đều đều, bình thản nhưng rơi vào tai Yoshino lại tựa như sấm sét rạch ngang trời. Hắn trần trối chỉ vào hòn đá màu lam, khàn khàn nói:

"Linh hồn? Cô vừa bảo thứ trên tay cô... không, tất cả những ánh sáng mà tôi nhìn thấy trong cơ thể mọi người... đều là linh hồn...?"

Alluriana không trả lời, chỉ dùng ánh mắt nhìn thẳng vào hắn như đáp lại. Đầu óc Yoshino trở nên lúng búng. Hắn vốn không phải người bình thường mà từng là đại thiếu chủ của cả một gia tộc ma thuật sư hùng mạnh nên với những chuyện phi thực tế như vậy vẫn có nhận thức tương đối rõ ràng. Hắn cũng từng đọc qua nhiều tài liệu nghiên cứu về linh hồn con người của những pháp sư nổi tiếng đã xác nhận sự tồn tại của một thực thể sau khi chết dưới dạng năng lượng siêu thực. Thế nhưng khi thực sự đối diện với chúng, với thứ thần bí vốn luôn chìm sâu trong cơ thể con người này vẫn khiến hắn rung mình.

Nhưng nếu là như vậy...

"Là thật sao... Chuyện Nga Quý ăn linh hồn con người là có thật?"

"Không sai.. Nga Quý cũng là dạng tồn tại mang trong mình Thiên Nguyên Bản Mệnh Thạch, thế nhưng là những cá thể đã thành lập khế ước với Thiên Mệnh hùng mạnh, nắm quyền vận chuyển thế giới. Tuy nhiên Thiên Mệnh của chúng ta lại đòi hỏi một lượng số mệnh dồi dào tương ứng để sinh tồn. Và nguồn cung cấp đó duy nhất đến từ những mệnh thạch chưa thành lập khế ước... Đúng như vậy, Nga Quý đoạt linh hồn, cũng chính là tranh đoạt sự sống cho chính bản thân mình"

Àm

Yoshino lao đảo lùi lại phía sau như vừa bị trúng đòn. Khuôn mặt hắn trở nên tái nhợt hơn nhiều. Sự thực về Nga Quý khiến hắn không thể tin nổi. Lần đầu tiên bức màn về nửa đen tối của thế giới hiện ra trước mắt hắn. Con người là động vật, là con mồi trong chuỗi thức ăn mà Nga Quý làm chủ.

Tranh đoạt số mệnh

Thực sự ngay từ đầu hắn đã nghĩ tới khả năng này, nhưng vẫn giữ một tia hi vọng. Nếu là cô ta, thì có thể sẽ khác. Nếu là cô ta, nhất định sẽ không làm vậy.

"Vậy... Còn cô thì sao?"

Alluriana cũng nhìn thấy, cô nhìn thấy sự hi vọng trong mắt hắn. Chỉ cần cô xác nhận điều đó. Quyết định của hắn tối hôm đó, sẽ là đúng hay sai.

Thế nhưng..

"Như ngươi thấy, ta cũng là Nga Quý"

Yoshino cảm thấy có gì vừa nứt vỡ. Thất vọng tột cùng tới tận huyệt hắc khiến hắn run rẩy. Khuôn mặt tái xanh nhợt lại thành một nụ cười mỉa mai.

"Cái gì chứ.... Làm như vậy mà được sao? Đó là sinh mạng con người, đâu phải là cỏ cây. Bọn họ đều có một cuộc sống của riêng mình. Thiên Mệnh ư? AI CHO CÁC NGƯỜI QUYỀN CUỐP ĐI SỐ MỆNH CỦA HỌ CHỨ?"

"NGƯỜI IM MIỆNG"

Alluriana lần đầu tiên mất đi sự bình tĩnh của mình, đôi môi đỏ hồng mím lại giận dữ. Bàn tay nhỏ nhắn vung ra phía trước, lập tức xuất hiện một cánh tay hư ảo màu trắng mờ như khói sương kéo dài chụp lấy cổ Yoshino mà siết chặt, ấn hấn đập mạnh vào bức tường phía sau.

"Đừng tự cho mình là đúng. Một kẻ chưa từng nhìn thấy điều gì thì làm sao hiểu được chứ... Sinh mạng con người... Haha... Sinh mạng con người không phải là cỏ cây, nhưng sinh mạng chúng ta thì là cỏ cây sao? Con người có thể ăn mọi thứ chúng muốn để tồn tại. Còn chúng ta thì sao. Ngoài Thiên Nguyên Bản Mệnh Thạch ra, chúng ta còn biết lấy gì để sống? Như vậy là đáng chết ư? Con người có cuộc sống, có hạnh phúc của mình. Vậy ai cho ta cuộc sống, ta phải sống như thế nào đây?"

Yoshino từng người, bàn tay hư ảo đang bóp cổ hắn cũng truyền tới từng chút run rẩy như cơ thể mảnh mai đứng trước mặt hắn vậy. Thanh âm của cô giống như tiếng nước nở của một cô gái đang bị tổn thương, mong manh như những bông tuyết sắp vỡ tan giữa bầu trời.

"Con người cũng được... Ma thuật sư cũng vậy... Thế giới này thật tàn nhẫn... Dù có muốn, ta cũng không thể nào thay đổi được điều đó"

Bàn tay hư ảo từ từ nói lỏng, dần dần tan thành một làn hơi trắng vượt qua da mặt Yoshino lạnh ngắt. Hắn đứng lặng người, ánh mắt phức tạp nhìn Alluriana. Lời nói của cô xét theo một khía cạnh nào đó là hoàn toàn đúng. Nếu Nga Quý quả thật không thể sống thiếu linh hồn con người thì đó chính là bất khả kháng. Nhưng thâm tâm hắn dù thế nào cũng không thể chấp nhận được điều này, nhất là khi ở nơi cách hắn chỉ vài bước chân, cơ thể lạnh lẽo đã cạn kiệt sức sống của Myuki vẫn còn đó.

"Không thể nào... Điều này sai rồi"

Yoshino liên tục lắc đầu, thì thào như tự nói với chính mình. Dù có như thế nào, việc giết người cũng là sai trái, là tội lỗi khủng khiếp nhất.

Ánh mắt cô công chúa loé lên lạnh lẽo, bàn tay đang giữ quàng sáng từ từ nắm lại.

"Sai? Haha... Sao ngươi không thử cảm nhận một chút đi. Để xem ngươi còn dám nói như vậy nữa không"

"Ngươi bây giờ... Là Nga Quý"

Trong nháy mắt, Alluriana lật cổ tay, một đạo ánh sáng xanh ngọc kéo dài thành một lưỡi kiếm, đâm tới Yoshino. Bất ngờ khiến hắn chỉ kịp loạng choạng nghiêng người, kiếm quang buốt lạnh rạch qua vai hắn thành một đường máu đỏ tươi.

"Cô định làm gì?"

Yoshino hoảng sợ hét lên. Đường kiếm vừa rồi đúng là có ý định lấy mạng hắn. Alluriana sắc mặt băng giá nhanh chóng đâm thêm hai nhát kiếm nữa vào ngay giữa cơ thể hắn, máu tươi bắn ra tung toé ngày càng nhiều.

"Bức Thiên Mệnh của ngươi xuất hiện. Để ngươi biết thống khổ khi bị Thiên Mệnh cản trở khủng khiếp tới thế nào"

"Cô điên rồi"

Thanh kiếm xanh ngọc lướt đi như chớp giạt tạo thành một cái lồng màu xanh lam bao phủ lấy cơ thể hắn. Chỉ trong chốc lát, cơ thể hắn đã xuất hiện thêm gần chục vết thương, dù không quá nghiêm trọng nhưng cũng khiến cơ thể tàn tệt này trở nên đau đớn không chịu nổi. Khi đối đầu với Alluriana, hắn mới cảm nhận rõ áp lực kinh khủng từ kiếm thuật của cô, chắc chắn mấy ngày trước nếu không vì Hắc Nga Quý sử dụng tiểu xảo thì chỉ bằng thanh kiếm trong tay cô cũng đã dễ dàng áp chế y một bậc.

Chỉ là hắn lúc này so với người bình thường còn không bằng.

"Cô muốn giết tôi à"

Đáp lời hắn chỉ có kiếm quang càng ngày càng dày đặc.

Rầm rầm

Hai nhát kiếm liên tiếp chém vào mặt tường trong con ngõ làm tung lên một đám vụn khói. Yoshino luống cuống tránh thoát, nhưng chưa kịp định thần lại thì một nắm tay nhỏ nhắn đã lao thẳng vào bụng hắn.

"Hự...ư"

Yoshino đau đớn rên lên, hắn cảm tưởng như ngũ tạng trong giây phút vừa rồi suýt chút nữa rách toạc. Cơ thể không chút phản kháng liền ngã ngửa xuống, lưng đập mạnh vào mặt tường lạnh toát.

"Hự hự..."

"Như thế nào...? Vừa rồi chỉ là nắm đấm của một đứa con gái đó. Thiên Mệnh suy nhược không có nguồn sinh mệnh cung cấp đang dần cuốn lấy sức sống của ngươi mà cắn nuốt. Đây mới chỉ là ban đầu, một khi để nó kéo dài thì tới xương cốt ngươi cũng chẳng còn khúc nào nguyên vẹn đâu"

Alluriana về mặt không biểu tình, từ từ đưa hòn đá đang toả sáng trong tay tới trước mặt Yoshino.

"Thứ này... Là để sinh tồn"

Àm

Sâu trong người Yoshino phát ra từng tiếng rắc rắc. Ham muốn điên loạn hắn đang cố kìm nén bị vật thể trước mắt kích động mãnh liệt, trùng trùng đòi thoát ra. Ý thức hắn trở nên mơ màng, trạng thái dường như giống với cái đêm mà hắn giết chết Hắc Nga Quý. Con mắt phải nung nấu hoá diễm đỏ rực ghê người, toát ra một thứ thèm khát vô cùng.

"Ấn... Để sinh tồn"

Yoshino thì thào... Vô thức vươn tay trái ra.

Alluriana nhướn mày, trong đáy mắt ngân lên những rung động.

"Nhận lấy đi"

Đột nhiên

Hòn đá màu lam gần kề ngón tay Yoshino trong gang tấc, nhưng cánh tay hắn lại không thể tiến lên một chút nào nữa. Bàn tay còn lại run run giơ lên nắm chặt lấy cổ tay trái của hắn

"Tôi cần phải sống.... Để gặp một người"

Yoshino cúi gầm mặt, khẽ thì thầm. Lời nói của hắn khiến cô công chúa thoáng giật mình, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn xuống.

"Tôi đã hứa sẽ quay lại gặp cô ấy..."

Yoshino cắn vào môi tới toé máu, cố gắng dùng cơn đau để cưỡng lại dục vọng kinh khủng của cơn khát phải. Bàn tay phải như không chịu sự điều khiển của hắn, liên tục co giật như muốn lao tới chụp lấy quang sáng trên tay Alluriana nhưng lại bị tay trái ngăn lại tạo thành năm dấu móng tay đỏ tươi. Chấn niệm trong tâm trí hắn bỗng trở nên kiên cường hơn bao giờ hết. Hắn từ từ đè bàn tay phải đã mất kiểm soát ép xuống mặt đất, hét lên bằng cả thanh âm lẫn tiềm thức:

"Tôi đã hứa sẽ cho cô ấy một cuộc sống bình thường... Vậy nếu tôi trở thành Nga Quý tước đoạt sinh mệnh con người...thì ai sẽ cứu cô ấy ra"

"...tôi nhất định phải là con người... Nhất định phải là một người bình thường"

Chợt một tia sét rạch qua bầu trời tối đen, để lại âm vang ầm ầm trong không gian thăm thẳm. Con gió nhẹ thổi qua làm mái tóc bồng bềnh như mây trôi khẽ xao động.

Im lặng bao trùm trong giây lát, chợt Alluriana khẽ thờ dài, ánh mắt thất lạc nhìn lên bầu trời đêm, cánh tay đang nắm quang sáng cũng từ từ buông xuống.

"Ngươi đi đi"

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên khiến Yoshino giật mình. Hoả diễm trong đáy mắt không biết tại sao dần dần dịu lại, cơ thể hắn cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa. Hắn nhìn chăm chăm vào cô công chúa, nhưng sau cùng vẫn không hề nói gì.

"Ngươi yên tâm, cơn đau này mỗi tháng sẽ chỉ xuất hiện một lần thôi. Bởi vì ngươi đã có thể từ chối cám dỗ từ việc cắn nuốt linh hồn, nên khế ước của ngươi sẽ dần mất đi hiệu lực. Đến một lúc nào đó, Thiên Mệnh của ngươi sẽ hoàn toàn biến mất"

"Ngươi sẽ trở về cuộc sống bình thường của mình"

Yoshino hít một hơi thật sâu, trong lòng dâng lên cảm xúc lẫn lộn khó tả. Cô gái này đem tới cho hắn vừa là sự đáng thương, nhưng đồng thời cũng đáng hận vô cùng. Thế nhưng cuối cùng, hắn và cô chính là người của hai thế giới.

Lão đạo đứng dậy, Yoshino đi tới bên thi thể của Myuki, ngồi xuống bên cạnh cô. Bàn tay hắn run run cầm lấy nắm tay lạnh toát của cô thật chặt, khoe miệng méo xệch đi. Bởi vì cô , nên hắn càng không thể tha thứ cho Alluriana được. Gương mặt xinh đẹp thanh thoát nhắm nghiền đôi mắt khiến hắn không kìm được mà khẽ đưa tay vuốt ve. Dù không thể đáp lại tình cảm của cô, nhưng hắn đã thầm coi Myuki như một cô em gái từ lâu rồi. Myuki đáng lẽ ra... Không bao giờ đáng phải chịu những điều như vậy.

"Tạm thời ta chưa thể lấy lại Đế Thạch trong mắt ngươi, nên ngươi hãy mau mau mà rời khỏi thành phố đi. Sau này gặp lại, ngươi vẫn sẽ là con người... Còn ta... Là Nga Quý. Chắc chắn sẽ không thể đứng cùng nhau như thế này đâu"

"Cô vẫn sẽ giết người sao?"

"Ta là Nga Quý"

"Đúng là như vậy nhì"

Yoshino cười tự giễu. Hắn âm thầm buông tay Myuki ra, khom người đứng dậy. Dù không muốn để thi thể cô nằm lại tại đây, nhưng hắn cũng chẳng thể có biện pháp nào. Cái chết của cô là phi thực tế với con người. Vì vậy nếu hắn mang cô đi thì nhất định sẽ gặp rắc rối khi bị phát hiện. Chỉ có thể chờ người dân quanh đây tìm ra mà thôi.

"Này... Tên người là gì?"

Bất chợt Alluriana hỏi hắn từ phía sau.

Yoshino không quay lại, hắn lững thững mang theo cơ thể đầy thương tích biến mất trong bóng tối, chỉ để lại một âm thanh mệt mỏi.

"Saito Yoshino"

Không biết mưa đã rơi từ bao giờ.

Từng giọt nước lấp lánh như ngọc giữa màn đêm, lại như nước mắt từ bầu trời rơi xuống mặt đất. Mưa nặng nề vỗ vào khuôn mặt đã đầm nước của Alluriana lạnh ngắt.

Đưa bàn tay nhỏ nhắn gạt đi những giọt nước vương trên bờ mi, Alluriana lặng lẽ nhìn theo bóng người vừa rời đi, môi khẽ mấp máy.

"Xin lỗi. Chỉ có thể giúp người tới đây thôi, Yoshino"

Bộ váy áo xanh ngọc lộng lầy giờ đã ngấm đầy nước mưa, ướt nhẹp dính sát vào da thịt mềm mại của cô nặng trĩu. Trong ánh đèn lập lòe càng mờ mịt trong màn mưa, bóng dáng cô càng trở nên yếu ớt, cô đơn vô cùng. Trong bóng tối đó, chỉ có mình cô bước đi.

"Lẽ nào trước đây... Tớ thật sự là một kẻ đáng ghét tới như vậy... Tại sao cậu chưa bao giờ nói với tớ... Yu"

Lời nói thương tổn như tiếng nước nổ tan vỡ giữa màn đêm. Alluriana buồn bã nhìn thi thể ướt đầm nước mưa của Myuki, thanh âm mất mát vang lên:

"Là em làm đúng không Sadara"

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

"Là em làm đúng không... Sadara?"

Hai nắm tay nhỏ nhắn của Alluriana khẽ nắm lại khi nhắc tới cái tên đó. Cô cảm thấy sự hiện diện của nó. Đứa trẻ đó đang nấp trong bóng tối, im lặng dưới cơn mưa như một bóng ma, lạnh lạnh quan sát tất cả.

Trong kí ức của cô đứa trẻ hoảng sợ, run rẩy khi bị Hắc Nga Quý tấn công. Nó nép vào lồng ngực cô yếu ớt nói:

"Em là Sadara tới từ Phong Huyền Vực... Cảm ơn chị đã cứu em..."

"Chị công chúa ạ, em nhớ nhà lắm..."

Cô ôm chặt lấy nó bằng tất cả trái tim của mình. Cô cũng nhớ nhà. Bởi vì thế, nên cô càng tự dần vật bản thân mình hơn. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt đầy trong trẻo của đứa trẻ này, cô đã vô thức nghĩ rằng: có thể, chỉ là có thể thôi, cô không hề đơn độc trên thế giới này.

Nhưng...

Thịch.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên trong màn mưa, chậm chậm rung động truyền tới lồng ngực Alluriana đầy đau đớn.

Thịch.

"Chị đã từng mơ ước điều gì chưa?"

Cuồng phong từ trước mặt Alluriana nổi lên, cuộn cuộn chảy về vùng bóng tối đang nhảy múa dưới ánh đèn lơ mờ. Một mùi tanh tươi, ghê tởm của da thịt mục nát mạnh mẽ xộc vào khoang mũi cô. Cơ thể nhỏ nhắn của cô công chúa khẽ run rẩy. Đột nhiên cô cảm thấy có vật gì đó lướt qua cổ chân. Alluriana giật mình lùi lại. Cuối tầm mắt cô, bóng dáng lạnh lẽ, núc ních như quả cầu thịt của loài gặm nhấm hôi hám mà thế giới này gọi là "chuột" lách tách lao qua màn mưa, tiến về phía toả ra mùi thối rửa nồng nặc.

... Cô xoa xoa móng tóc đen mềm mại của nó, ngẫm nghĩ một lát rồi lắc lắc đầu. Đứa trẻ nghèo cổ nhìn cô với vẻ nghi ngờ, nhưng ngay sau đó, nó nhảy cẫng mắt to tròn đầy hân hoan, dang tay ra nói:

"Em từng ước được cười trên một con tàu to như thế này này... Nhưng không phải là dưới biển, mà là những con thuyền với đôi cánh bạc rực rỡ, bay lượn giữa các tầng mây cơ... Họ đều bảo chỉ có Thiên Mệnh Sư mới có thể cười nó... Chính vì vậy, em muốn mình cũng có thể đánh thức được Thiên Mệnh... Đó là ước mơ của em..."

Bùm.

Con chuột chọt khựng lại, trước mắt Alluriana, cơ thể đầy lông của nó run lên bần bật, liên tục phát ra những âm thanh đầy thống khổ. Rồi với một tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, nó bắt đầu phình to như một quả bóng, da thịt nứt nẻ phụt ra những tia máu. Trong nháy mắt, quả bóng lông đó đã to gấp ba lần ban đầu. Thình lình, con vật kêu ré lên, cơ thể của nó như một khối thuốc nổ âm ỉ vỡ nát. Máu thịt và nội tạng của nó văng tung toé, rây ra tới tận mũi chân Alluriana thành một dải đỏ lờm.

Alluriana mở to mắt, sững sờ. Mùi hôi thối kinh khủng cùng máu loãng tanh nồng khiến cô bái hoải. Chợt một tia lửa khẽ loé lên trong đầu cô. Cơ thể căng cứng của cô công chúa hơi quay lại. Đằng sau cô, Myuki vẫn nằm yên lặng trong màn mưa, thế nhưng lúc này khắp khuôn mặt và các bộ phận trên cơ thể cô đang có dấu hiệu thối rửa, mục nát.

"Đây là..."

Thịch.

"Em rất kính trọng những Thiên Mệnh Sư đó... Họ chắc chắn... Sẽ luôn có mặt để giúp đỡ mọi người..."

Sadara trong kí ức của Alluriana cười ngây ngô, ánh mắt trong vắt đầy tơ tưởng khiến cô cảm thấy thật ấm áp. Cô vòng tay muốn ôm lấy nó một lần nữa, nhưng thình lình khựng lại.

Thịch.

Gió vút thổi qua các kẽ hở trong ngõ, kéo ra một khúc ca thể lương dài vô tận. Tựa như sinh ra từ bóng tối, một thân thể gầy gò vượt qua màn mưa. Sấm sét gào thét xé nát bầu trời, âm ỉ đánh xuống từng vết rạn trong kí ức của Alluriana.

Khuôn mặt quen thuộc đầy xa lạ, cùng đứa trẻ trong kí ức của cô chậm rãi ngừng đầu, thanh âm lạnh lẽo đầy hận thù vang lên.

"Chỉ trừ rác rưởi..."

"Người muốn giết người nhất... Chính là thần dân của người đó Alluriana..."

"KHÔNG..."

Alluriana đưa tay lên ôm lấy mái đầu màu thiên thanh lộng lẫy đang ướt đẫm nước mưa, thống khổ hét lên.

Cô đã nhận ra... Màng kí ức đó là thứ nó muốn cho cô thấy. Tất cả đều là giả dối, ước mơ, khát vọng, nụ cười của nó... Chính là ảo ảnh của sự sám hối mà cô luôn tìm kiếm, dễ dàng sa vào ảo giác mà chính cô cũng không thể phân biệt được. Khuôn mặt của Sadara trong giấc mơ vừa cô chợt tan biến. Đi tới cuối cùng, Sadara vốn chính là ảo giác, tất cả chỉ là cô chìm trong ảo thuật mà tự tưởng tượng ra.

Đầu cô ong lên như búa bổ, tất cả những âm thanh ấm áp bất chợt hoá thánh lời nguyên rủa, gào khóc điên loạn. Cô bị cuốn theo dòng xoáy ghê rợn đó, tới mức ngỡ như quên mất mình là ai.

"Ảo thuật... Ảo thuật..."

Đại não cô liên tục vang lên âm thanh đó. Alluriana cắn môi dưới thật mạnh, vị máu nóng cùng đau đớn kéo cô ra khỏi những ảo giác kinh khủng trong nháy mắt.

Thoát khỏi những kí ức giả tạo của chính mình, cô yếu ớt ngã quỵ xuống mặt đất. Vết máu của con chuột theo nước mưa dần trôi tới hai bàn tay của cô. Alluriana nhắm mắt, cô vút thu hai tay sát vào lồng ngực, co rúm người lại.

"Cuối cùng cô cũng thoát ra...công chúa"

Kẻ vừa bước ra từ bóng tối khẽ cười, tiếng cười nghèn nghẹn, gai góc như cỏ hòng bị thứ gì đó chặn ngang. Phía đối diện, Alluriana nhanh chóng tỉnh lại, cô nhìn chăm chăm vào nó với vẻ bàng hoàng, hoảng loạn. Nếu Sadara chỉ là một tưởng tượng trong ảo cảnh của cô, thì kẻ trước mắt cô lúc này lại gần như giống hệt đứa trẻ đó. Chỉ là Sadara trong kí ức giả tạo khoảng chừng mười một tuổi, còn người kia lại là một Sadara già dặn, âm u hơn rất nhiều. Nước da của "Sadara thật" trắng bệch, lại nhợt nhạt như xác chết. Nó khoác trên mình bộ áo chùng đen rộng thùng thình, nhàu nát đã bắt lại vì nước mưa. Phần cổ áo hở ra và hai bàn tay nó đều quấn băng trắng kín mít đang liên tục nhỏ nước. Thế nhưng yêu dị nhất, điều ở nó khiến cô không thể liên tưởng với Sadara trong ảo giác chính là cặp mắt không hề có ánh sáng. Theo đúng nghĩa đen, mắt của nó không trong trẻo, mà đôi con ngươi lại mờ mờ đục đục như sương khói, ẩn hiện ánh tím vô cùng kì dị.

Cổ nén mắt mát đau đốn trong trái tim, Alluriana gặng tỏ ra lạnh lùng, nhưng lời nói ra lại là thanh âm run rẩy của một cô gái đang đau khổ.

"Cặp mắt đó... Murasakime... Từ Vân Tà Đồng sao... Tại sao lại nhắm vào ta... Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Sadara thật" nhìn xoáy vào cô, gương mặt xương xẩu của nó khẽ co rúm lại thành một biểu tình quái dị.

"Tôi là Sadara của Phong Huyền Vực"

Cùng một câu nói, hai âm hưởng khác nhau trên cùng một gương mặt. Một trầm ấm ngây thơ, một lạnh lùng u ám khiến Alluriana rùng mình. Loại ảo thuật thật khủng khiếp, ngay cả khi đã thoát ra, cô vẫn dễ dàng bị nó ảnh hưởng tới.

"Đối trá"

Alluriana giận dữ gào lên. Cô cảm giận thứ ảo thuật bẩn thỉu đã reo vào trong cô một hạt giống hi vọng ám áp giả tạo, khiến cô suýt nữa đã phát điên trên con đường tìm kiếm sự sám hối. Thâm tâm cô đã coi kẻ trước mắt đồng dạng với Hắc Nga Quý, chính là vì "Đế Thạch" mà tới. Mùi thối nát, mục rữa phát ra từ cơ thể Sadara, nồng nặc lan toả trong không gian như một thứ bệnh dịch mà nước mưa không thể nào gột rửa, xộc vào buồng phổi cô đầy kinh tởm. Alluriana che nửa khuôn mặt, yếu ớt lùi lại mong muốn tránh thoát khỏi thứ mùi đó.

"Đối trá... Tất nhiên... Khi quá khứ tội lỗi tìm tới, cô chắc chắn sẽ nói như thế... Nếu là vậy, thì sự tồn tại của tôi... Chính là thứ giả dối nhất"

Sadara không tỏ ra phẫn nộ trước cái nhìn đầy đau đốn xen lẫn khinh bỉ của Alluriana. Nó ngẩng đầu về phía bầu trời tối đen, hai tay buông thõng để mặc cho nước mưa vỗ lên da mặt lạnh ngắt. Con mắt đục ngầu của nó chớp chớp, biểu tình đầy hoài niệm.

"Nước mưa thật mặn... Dù là ở thế giới nào. Cô có biết không, Alluriana, mỗi khi cơn mưa trút xuống, tôi lại cảm thấy như đó là nước mắt... Cũng giống như cái ngày tôi đặt chân tới nơi này... Dưới vòm trời cũng mưa rất to... Cả hai thế giới... Đều đang khóc"

"Ngươi..."

"Trong ảo thuật của tôi, tôi đã thấy cô khóc rất nhiều. Cô ôm lấy đứa trẻ giả dối đó thật chặt, liên tục thì thầm vào tai nó nhưng lời xin lỗi như một kẻ tội nhân. Tôi không hiểu được... Cô xin lỗi nó về điều gì? Vì đã không thể bảo vệ được thân dân, mái nhà "của cô" ? Hay vì một Phong Huyền Vực đã không còn tồn tại bên ngoài kí ức? Thật đáng cười, cô thừa công nhận sự tồn tại của đứa trẻ đó như một phép màu giả tạo của hiện tại, chứ không chịu đón lấy nó chân thật của quá khứ? Vì không thể bảo vệ được tất cả, nên thay vì vậy, cô quyết định vứt bỏ. Cô liên tục cho rằng Viêm Huyền Vực là kẻ thù thực sự đem đến bất hạnh cho thế giới, để phủ nhận đi sự tồn tại của chúng tôi... Alluriana, cô đã gọi con mắt này là Từ Vân Tà Đồng... Murasakime không tạo ra được ảo thuật, nó chỉ đưa cô tới lỗ hổng trong chính kí ức của cô... Là tội lỗi mà cô không bao giờ có thể trốn tránh được"

"Như tôi đã nói bốn năm trước... Đây là Thiên Mệnh của tôi"

Giọng nói của Sadara khàn khàn, chậm rãi nhưng lại mang theo một thứ ma lực kinh khủng xâm lấn sâu vào tâm trí Alluriana như một chất độc. Nó dễ dàng đâm thủng lớp vỏ bọc mạnh mẽ mà cô cố gắng tạo ra, nhanh chóng len lỏi vào từng lớp kí ức. Một ánh chớp rạch qua màn đêm, bức màn mỏng manh đó cuối cùng cũng vỡ nát, nhưng hình ảnh đột ngột xuất hiện trong tâm hồn cô như một dòng nước, cuộn cuộn trào lên.

Alluriana đưa tay bịt lấy miệng, cô không thể ngăn được tiếng nức nở phát ra từ khe miệng hồng phớt. Nước mắt, lẫn theo nước mưa từng dòng mặn chát cứ thế buông xuống trên bờ má xinh xắn. Trong cơn mưa âm ỉ đổ xuống ngõ tối, cô công chúa đầy thương tâm nhìn vào bóng dáng gầy gò của Sadara, âm thanh vụn vỡ đầy đau đốn vang lên.

"Không thể nào... Sadara... Em là..."

Cặp mắt màu tím mờ đục tĩnh lặng xuyên qua màn đêm, không một chút cảm xúc nhìn thẳng vào Alluriana. Cô chợt cảm thấy cơ thể nhẹ đi, khắp xung quanh lúc này bị bao bọc bởi một làn khói tím mờ ảo như mây trời, như thực như giả cuốn đi mọi tri giác cả cô. Mi mắt cô chậm rãi nhắm lại, vô thức rơi ra một giọt lệ như pha lê.

"Murasakime"

"Tôi sẽ để cô thấy... Đứa trẻ đó... Của ba năm trước"

Chương 12: Quay Đầu... Tội Nhân Dưới Lòng Núi

"Sadara là một đứa trẻ con, sống cùng cha mẹ và em gái trong một ngôi làng nhỏ nằm dưới Khe Núi Tận Cùng. Nó được lớn lên trong một thế giới của gió, với những câu chuyện thì thầm nung nấu của mẹ về vùng trung tâm thế giới cổ tích đầy rộng lớn. Tâm trí non nớt của nó khi đó chỉ biết rằng, quê hương của nó gọi là Phong Huyền Vực..."

"Sadara vấp phải một mẩu đá, ngã từ trên vách núi xuống. May mắn thay nó rơi trúng tán của một cây đại thụ khổng lồ trước khi rớt xuống đất, thế nhưng cú ngã cũng quá nặng với một đứa trẻ mười hai tuổi. Cơ thể nó cứng đờ, hai bàn tay không còn cảm giác khiến nó không thể gỡ được những bụi gai đang đâm chĩa chít trên khắp cơ thể. Hai mắt nó cay xè vì bị gió cửa qua lại khi rơi xuống, máu từ hai bên thái dương chảy ra lọt vào khoé mắt nóng bừng, nhưng nó lại chẳng thể lau đi được. Một mình dưới đáy vực sâu lạnh lẽo, dưới gốc cây khổng lồ mà nó chẳng hề biết tên, Sadara vừa đói vừa sợ. Nó ngửi thấy mùi ẩm mốc và hôi thối của một số con thú ăn thịt lớn vờn quanh đó, bọn chúng đánh hơi khắp cơ thể nó rồi đột ngột bỏ đi. Có lẽ, ngay cả dã thú cũng nhận định nó đã là người chết. Nó khóc, nước mắt nằn nị đầy hốc hặn lăn xuống gò má nhuộm máu tạo ra những vết loang lổ. Đáng lẽ ra nó không nên trốn nhà bỏ đi cùng đoàn thợ săn trong làng. Không thấy nó trở về, cả bố mẹ và em gái nó sẽ lo lắng lắm. Đặc biệt là Ren- Con em gái ngốc nghếch của nó có lẽ giờ này đã khóc lóc chạy vào rừng tìm nó rồi cũng nên..."

"Ánh sáng rực rỡ chói lóa hơn cả mặt trời khiến Sadara bừng tỉnh. Có lẽ vì đã quen với bóng tối dưới đáy vực, hai mắt của nó cảm thấy đau nhức khủng khiếp, gần như bị thứ ánh sáng thần thánh đó đâm thủng. Bầu trời trong mắt nó đã từ lâu bị giới hạn thành một đường thẳng màu xanh chảy giữa khe núi lúc này đột nhiên xuất hiện một vật thể diêm lệ trời nổi bỗng bành. Con thuyền màu xanh bảo thạch, lộng lẫy tuyệt đối cưỡi trên các tầng mây giương cao đôi cánh bạc bước ra từ những câu chuyện cổ tích của mẹ khiến nó ngỡ ngàng... Thánh Thuyền... Ha-Noal!"

"Sadara cảm thấy cơ thể chợt nhẹ hẫng đi, cảnh vật xung quanh chậm rãi trôi xuống. Nó kinh ngạc nhận ra mình đang bay, dần dần thoát khỏi đáy vực..."

"Hào quang tinh khiết chứa đựng một dòng năng lượng dịu dàng, ấm áp khiến nó cảm thấy vô cùng thoải mái. Bụi bặm cùng máu tươi theo dòng suối xanh thắm đó cuốn đi ngay lập tức. Các vết thương trên cơ thể nó cũng lành lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Dòng năng lượng vẫn không ngừng lại mà chảy vào trong cơ thể nó, nhẹ nhàng cung cấp một nguồn sinh lực chăm sóc từng cái xương gãy..."

"Sadara ngỡ ngàng nhìn chằm chằm vào ân nhân của nó. Cô gái đó đẹp hơn tất cả những nàng tiên trong truyền thuyết của Trung Tâm Thế Giới mà nó từng được nghe. Bước ra từ Thánh Thuyền Ha-Noal, bông bành như một áng mây giữa bầu trời đầy hư ảo. Khuôn mặt xinh đẹp, tinh xảo với làn da trắng, đôi con ngươi màu xanh ngọc thánh khiết đầy dịu dàng khiến nó cảm thấy rất xa lạ. Bộ váy màu trắng tuyết ôm sát lấy cơ thể, áo choàng thiên thanh thêu chỉ bạc có hình phượng hoàng đang bay lượn khiến cô rực rỡ hơn bất kì tồn tại nào trong khắp đất trời. Cô nhẹ nhàng chạm xuống mặt đất trong sự hoảng hốt của Sadara. Đứa trẻ quê mùa như nó cảm thấy những thứ trước mắt thật không chân thực, quá xa vời với thế giới nhỏ bé trong tâm trí nó."

"Này... Tên em là gì?"

"Giọng nói ấm áp, nhẹ nhàng đầy cao quý khác hẳn với giọng nhí nhảnh, giảo hoạt của Ren làm Sadara giật thót, nó vô thức co người lại, nép mình như con mèo nhỏ. Trước biểu hiện căng thẳng của nó, cô gái khẽ mỉm cười thân thiện..."

"Đừng sợ... Chị là Alluriana Al Linzberten, công chúa của Phong Huyền Vực"

"Sadara lom lom nhìn cô ,nó chẳng biết *công chúa* là cái gì cả, thế nhưng Phong Huyền Vực trong miệng cô đối với nó,lại rất thân thuộc. Tự nhiên thằng bé cảm thấy cô gái trước mắt bớt xa lạ hơn, lấy hết can đảm , nó rụt rè nói:

"Em là Sadara... Tới từ Phong Huyền Vực... Chị Allu...ana... Al... Ber...berten... Chị công chúa, cảm ơn chị đã cứu em!"

Thằng bé gãi đầu, cái tên quá dài khiến nó muốn lú cả lười. Ở ngôi làng của nó, mọi người chỉ gọi nhau bằng tên thôi, bởi vì như trường làng đã nói, dòng họ chỉ là thứ ngăn cách tình cảm, trong một gia đình lớn thì không cần những thứ đó. Lời nói ngô nghê của nó làm *Công chúa* bật cười, cô chỉ tay vào trán nó, khẽ nói:

"Không cần lo lắng như thế đâu... Nơi đây vẫn là địa phận của Phong Huyền Vực... Chị sẽ bảo vệ em"

"Công chúa không trở lại Ha-Noal mà đề nghị đưa nó trở về nhà. Sadara thấy cô thì thầm những lời khó hiểu vào trong gió. ngay sau đó, chiếc thuyền khổng lồ trên không trung khẽ rung lên, vươn đôi cánh bạc lấp lánh lao vút vào làn mây."

"Những ngày lang thang trên đường về nhà, Sadara vô cùng khiếp đảm và háo hức khi biết ân nhân của nó, *Công chúa* tới từ Trung Tâm Thế Giới. Cô kể cho nó thật nhiều chuyện về thế giới bên ngoài rặng núi, những điều phi thường mà nó chưa từng được nghe tới. Nó đã ngạc nhiên biết bao khi biết rằng bên ngoài Phong Huyền Vực quê hương của nó, vẫn còn tới bảy Đại Vực khác tồn tại. Khi *Công chúa* đưa cho nó xem tấm bản đồ thế giới bằng lụa trắng, nó trầm trồ tìm kiếm ngôi làng nhỏ của mình. Khe Núi Tận Cùng quá sức hùng vĩ trong mắt thần bé lại chẳng hơn gì một dấu chấm ở góc trên cùng của Phong Huyền Vực, ngăn cách phía bên kia là một hình vẽ tô màu đỏ thẫm với tên gọi Viêm Huyền Vực"

"Sadara trở về làng, nức nở trong vòng tay của cha mẹ. Ren- con em gái ngốc nghếch mới hơn mười tuổi của nó thì mang theo hai con mắt sưng húp, bầu chặt bảo người nó mà khóc toáng lên, hai bàn tay nhỏ bé như nắm com nắm lia vào bụng nó khiến Sadara nhăn nhó..."

"Bầu không khí trong làng thật kì lạ, Sadara nhận ra tất cả mọi người trong làng đều đã tụ tập trước cổng làng, tò mò nhìn ân nhân của nó. Nó thấy cả lão trưởng làng đáng kính đã già yếu tới mức không thể đi lại được cũng xuất hiện trên chiếc xe lăn gỗ cũ kĩ."

"Ánh sáng rực rỡ đâm thủng cả màn đêm, vượt qua vầng trăng để trở thành kẻ ngự trị duy nhất trên bầu trời, giữa bóng tối bên dưới thung lũng, tất cả mọi người đều run rẩy khi đôi cánh bạc xuất hiện. Thánh Thuyền Ha-Noal màu xanh ngọc kiều ngạo dừng lại phía trên đỉnh núi, như một toà ngọc thạch không lồ toả ra hào quang thần thánh chiếu rọi cả một vùng. Sadara thấy lão trưởng làng ngã khỏi xe lăn, lật đật quỳ gối xuống mặt đất, bái thật sâu. Tiếp sau đó, tất cả mọi người trong làng cũng làm theo, hướng về phía *Công chúa* mà quỳ xuống. Sadara ngỡ ngàng không hiểu gì, nhưng cũng bị cha nó kéo sụp xuống..."

"Đêm hôm đó, ngôi làng của nó không hề ngủ. Sadara ngây ngốc ngồi cùng mọi người trên tràng cỏ khổng lồ chuyên dùng cho lễ hội trong làng. Chính giữa thung lũng, bên dưới thứ ánh sáng giao hoà của vầng trăng và màu xanh bảo thạch hư ảo như chốn thần tiên. Công chúa với váy áo xanh ngọc thướt tha, mái đầu thiên thanh xoả tung trong gió, hai bàn tay nhỏ nhắn khép lại trước ngực, xướng lên những âm thanh đầy cổ xưa, trang nghiêm. Xung quanh cô, một vài kĩ sĩ với giáp trụ đen và trắng bước ra từ Ha-Noal với khí thế dâng cao, tào ra hào quang đủ màu sắc đầy mê hoặc. Nó có thể nhìn thấy từ nơi đó, những căn tự khổng lồ mang dấu vết tang thương cổ xưa xoay chuyển, chậm chậm dung nhập trong từng ngọn cỏ, như một cơn gió lưu lạc, cuốn qua thay đổi số phận của cả một thung lũng."

"Nghỉ lễ kết thúc, Sadara hào hứng giơ bàn tay phải lên trời ngắm nhìn. Giữa lòng bàn tay đó, một cái dấu tròn như quả trứng màu bạc đang liên tục phát ra những tia sáng diu diu. Ren cũng xoa xoa đôi bàn tay bé con, vuốt ve cái dấu bạc của nó, cười ré lên đầy thích thú. Trưởng làng nói đây là dấu thánh chúc phúc, thứ sẽ luôn mang lại cho dân làng được bình yên."

"Buổi bình minh, Sadara sụi sụi đứng dưới cổng làng. Trước mặt nó, Công Chúa vừa đặt vào tay lão trưởng làng một cuộn giấy nhỏ, được cuộn hai đầu bằng lụa trắng mềm mại. Lão trưởng làng trầm tĩnh lúc này không nén nổi vui mừng trong con mắt đục ngầu, bàn tay lão run run đặt lên xương ức, khẽ cúi đầu xuống bày tỏ lòng thành kính. Khi người ta đẩy chiếc xe lăn cùng lão già lui xuống, chỉ còn lại Sadara đang bối rối đối diện với Công Chúa. Mặt trời roi jqua đỉnh Khe Núi Tận Cùng, đập vào thân tàu màu xanh bảo thạch, chia đôi thung lũng bên dưới thành hai nửa thế giới. Trong ánh nắng xanh ngọc nhàn nhạt, Alluriana mỉm cười nhẹ nhàng như gió thoảng, từ từ bước tới. Bàn tay trắng nõn vươn qua phần tóc của lòng núi, chạm vào mái tóc xù xì của Sadara khẽ vuốt ve. Nó giật mình muốn nói gì đó, nhưng chợt nhận ra ngay trước mắt, cô công chúa đã biến mất từ lúc nào. Nó vội vã ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc bắt gặp đôi cánh bạc lao vút vào làn mây. Nó nghe thấy thanh âm Công Chúa văng vẳng bên tai trong giây phút cuối, nhưng Sadara chẳng thể nhớ được gì. Nó đưa tay ra đón lấy ánh nắng quét qua đỉnh núi, dấu ấn màu bạc lúc này vô thức nhá lên từng tia sáng kì dị..."

"Âm thanh của ác quỷ gầm thét từ bên kia dãy núi, thăm dẫm không khí chiến tranh mang theo mùi máu tươi tanh nồng dễ dàng phát tán trong gió, lan toả khắp thung lũng của Khe Núi Tận Cùng. Bầu trời nhuộm đỏ chảy xuôi kéo dài hàng chục dặm, tựa như miệng của địa ngục đang dần mở rộng. Sadara ngẩng đầu nhìn xuyên qua chín tầng mây, nó thấy bọn chúng đã tới, những đôi cánh đen đang ra bao phủ đất trời đang nhảy múa, bắt đầu nghi thức của một cuộc đi săn tàn bạo. Nó mười bốn tuổi, đã trưởng thành hơn rất nhiều so với 3 năm trước, mái tóc bù xù được cột gọn gàng bằng một miếng vỏ cây khô màu nâu tím đầy dã tính. Chỉ là lúc này trong mắt nó là thật nhiều khiếp sợ cùng cần rút. Thăng bé quý gối trên tràng cỏ, bàn tay nắm con dao đang cắm trên một thi thể đang trợn mắt, chậm chậm rút ra. Toàn bộ dân làng đều vây quanh nó, ánh mắt chết lặng nhìn cổ thi thể đang túa ra những vòi máu tươi.

"Sadara, người..."

Lão trưởng làng già nua bất giác nắm chặt lấy thành xe lăn bằng gỗ, không nén nổi tiếng thở dài.

"Trưởng làng.. Tôi không biết... Tôi sai rồi..."

Sadara lấp bắp không nói nên lời, máu bắn lên khoe mắt làm nó có chút mê man, đúng lúc này, nó cảm giác mình bị bộ ai đó nắm lấy cổ áo mạnh mẽ kéo lên, người đó còn khá trẻ, cơ thể không cao lớn nhưng rắn rỏi và đầy sức mạnh, thanh âm như gào thét hét vào mặt nó.

"Mày đã làm gì thế này, thăng khôn nạn... Bọn chúng chỉ cần một tế phẩm thôi đúng không? Nhưng giờ thì hết rồi... Mày đã giết sứ giả... Sadara.... Và bây giờ thần linh muốn chúng ta bồi táng theo y"

Bàn tay cứng như sắt thép siết chặt lấy cổ nó khiến Sadara cảm thấy khó thở, nó vươn tay muốn đẩy người phía trước ra nhưng không được. Khi buồng phổi đã sắp nổ tung vì thiếu không khí, nó thấy một cái bóng nhỏ nhắn xô mạnh vào kẻ kia, khiến áp lực từ bàn tay hấn đột ngột nơi lồng. Nó vùng thoát khỏi lòng bàn tay y, hụt hơi lùi lại vài bước.

"Không được làm hại Sadara"

Ren mím môi, hai mắt ngân nước đang tay chắn trước người Sadara, mái tóc đỏ rực phủ xuống bờ vai nhỏ nhắn run rẩy khẽ đung đưa. Con bé trừng trừng nhìn thanh niên trước mắt, bộ dạng giống như sẵn sàng ăn thua đủ với hắn.

"Con nhỏ chết tiệt, nếu mày ngoan ngoãn trở thành tế phẩm thì đâu có chuyện gì xảy ra..."

"Mày nói cái gì?"

Sadara đang xoa xoa cổ họng cũng lạnh lùng gào lên, nó kéo tay Ren lùi lại, như một tia chớp lao tới đâm thẳng vào mặt kẻ kia. Hắn cười gằn, vươn tay định túm lấy cổ tay nó, ý định từ đó dễ dàng quật ngã Sadara. Nhưng hắn chợt cứng người, chỉ thấy ông tay áo Sadara trượt xuống, cánh tay nó như bôi mỡ trượt khỏi lòng bàn tay y, con dao còn dính máu loang loáng như gió dừng lại ngay sau đó chỉ cách cổ họng hắn chừng một li.

"Mày..."

"Đủ rồi... Sadara, Carsian"

Lão trưởng làng khàn khàn quát lên, thanh âm già nua có chút u ám đầy nghiêm khắc khiến cả Sadara và thiếu niên Carsian giật mình, hai đứa hần học nhìn nhau, rồi không báo trước mà cùng một lúc tách nhau ra. Ren vội vàng tiến tới ôm chặt lấy cánh tay nhỏ nhắn của Sadara, sợ sệt nhìn ra khắp xung quanh. Bầu không khí chợt trở nên nặng nề khác thường, mọi âm thanh dường như đều đông cứng lại, trong không gian phút chốc chỉ còn lại tiếng thở khò khè suy yếu của lão trưởng làng. Đôi mắt đùng đục của ông chậm chạp quan sát ba đứa trẻ đang đứng giữa tràng cỏ đầy đau lòng, đột ngột cắt tiếng.

"Có khi nào ta dạy các ngươi bản lĩnh để đánh nhau với chính người nhà của mình chưa... Sadara, lẽ nào cha ngươi trao lại cho ngươi con dao đó... Để chìa vào dân làng ư? Còn... Carsian... Cha ngươi để lại cho ngươi thứ võ thuật làm tổn thương thay vì bảo vệ ngôi làng sao? Đó là thứ bản lĩnh gì?"

Sadara cảm thấy bứt rứt, nó khẽ nói:

"Cha muốn tôi bảo vệ Ren... Nên chắc chắn tôi sẽ không để hần mang em ấy đi... Dù là vì sao cũng không được."

"Kể cả phải hi sinh tất cả dân làng? Kể cả phải chiến đấu với vô tận Viêm Huyền Vực các thiên mệnh sư vô địch đó cũng được đúng không?"

Carsian run rẩy cả người, hần nắm chặt hai bàn tay lại, hét lên đầy tức giận.

"Hừ"

"Trưởng làng... Người xem lại đi... Cha tôi đã phải hi sinh cả tính mạng để đổi lấy một tia sinh cơ, nhưng giờ tất cả đã hết rồi, cuộc tàn sát này đã không thể nào tránh khỏi nữa... Mà tất cả những điều đó là tại thằng nhóc kia..."

Carsian tiếp tục rống lên, nước mắt nóng hổi trào lên khoé mắt hần, vương vãi trên khuôn mặt mạnh mẽ đang nhăn lại vì đau đớn. Hần đột ngột quỳ xuống, hai nắm tay đâm lên mặt đất đầy bất lực. Chứng kiến cảnh đó, Sadara cũng thấy cơ thể trở nên mềm nhũn, nó biết Carsian không hề nói sai, đây hoàn toàn là lỗi của nó, dù cho bất kì lí do nào cũng không thể phủ nhận. Trong cuộc đàm phán với những kẻ bên kia khe núi, cha mẹ Sadara và Carsian đều đã hi sinh... Tất cả chỉ đổi lại lời hứa không tàn sát thung lũng của bọn chúng... Nhưng điều kiện lại là để chúng chọn ra một tế phẩm... Và đó là Ren... Người duy nhất phải chết.

Sadara cảm thấy móng tay của Ren bầu chặt vào da thịt nó tới toé máu. Từng cơn run rẩy của con bé truyền tới khiến nó cảm thấy vô cùng đau đớn. Nó biết Ren đang sợ hãi, nhưng nhiều hơn thế nữa khi nghe những lời nói của Carsian... Trong con bé chính là day dứt... Áy náy tới thương tâm. Vì ngôi làng... Hay vì bản thân nó... Đối với một đứa bé mười ba tuổi là sự lựa chọn nghiệt ngã tới nhường nào. Ngay khi Ren định lên tiếng xin trưởng làng cho nó được trở thành vật tế, Sadara đã nắm chặt bàn tay bé con của nó, ngăn cao đầu trầm trầm nói ra.

"Hãy dâng cả tôi cho bọn chúng... Cả hai chúng tôi sẽ gánh lấy tội lỗi này..."

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngôi Mộ Đom Đóm

"Hãy dâng cả tôi cho bọn chúng... Cả hai chúng tôi sẽ gánh lấy tội lỗi này..."

Âm thanh Sadara không to, nhưng lúc này lại vang vọng khắp thung lũng, rành mạch đập vào tai từng người trong làng.

Gánh lấy tội lỗi...

Ren mở to mắt bàng hoàng, khuôn mặt xinh xắn hơi lấm lem trở nên trắng nhợt, chợt cứng nhắc kéo lấy cánh tay nó, run rẩy kêu lên:

"Không... Anh ngốc này.... Anh đang nói gì vậy?? Trưởng làng... Cháu đồng ý trở thành vật tế... Xin... Xin mọi người hãy tha cho Sadara..."

Âm thanh cuối cùng của con bé đột ngột tắt, bởi vì Sadara đã kéo nó vào lòng mà ôm chặt lấy, bàn tay ấm áp luồn qua mái tóc màu đỏ, âu yếm vuốt ve mái đầu phẳng phất mùi thơm hoa oải hương. Cơ thể chưa trưởng thành của Ren rung lên nhẹ nhàng, nó nghe thấy âm thanh của anh trai dịu dàng gần sát bên tai.

"Không sao đâu Ren... Không sao cả... Em muốn gặp cha mẹ mà đúng không...? Anh sẽ đi cùng em..."

Con bé thấy cổ họng đắng ngắt, nó vùi đầu vào ngực Sadara, bật khóc nức nở. Sadara ghì chặt lấy cơ thể gầy yếu của Ren, đôi mắt mệt mỏi nhìn khắp dân làng xung quanh. Bì thưng trong mắt nó khiến không một ai đối diện dám trực tiếp nhìn thẳng vào, kể cả Carsian. Bầu trời đỏ rực cao vút với những vân lửa khổng lồ cũng không thể xua đi sự lạnh lẽo đang dần phủ xuống thung lũng. Gió miền man thoải ngang mặt đất, như tiếng thở dài chậm chậm kéo tới tận cuối những rặng núi.

Một chiếc lá thông đỏ rực rơi trên mu bàn tay lão trưởng làng già yếu, rồi trước ánh mắt đùng đục của lão, chiếc lá bỗng nứt toác ra, vỡ vụn thành từng mảnh màu đỏ, như bụi trần lặng lẽ cuốn đi. Lão trầm mặc nhìn hai đứa trẻ đang ôm lấy nhau thật lâu, rồi chợt nhìn sang Carsian, cất tiếng:

"Carsian... Người có đau lòng ... Khi cha mẹ người đều mất đi không..? "

"Tôi.."

Carsian run rẩy, khuôn mặt không kìm được mà hiện lên một nét thông khổ, hắn không thể trả lời, vì dường như câu hỏi của lão khiến hắn cũng không biết những cảm xúc đang cồn cào trong lồng ngực lúc này là gì nữa. Lão trưởng làng với đôi mắt nhắm nheo, đôi nhãn cầu đùng đục lại có một ma lực kì lạ, tựa như thấu tường tất cả.

"Và lúc này... Khi hai người thân nữa của người sắp phải ra đi... Người lại cảm thấy thế nào?"

Giọng lão trầm tĩnh mà đầy sự đau thương, giống như đang đi ngược lại về bao nhiêu năm tháng trước, khi từng bước chứng kiến những đứa trẻ đó dần trưởng thành. Lão nhìn thấy con bé Ren luôn luôn hồn nhiên lúc nào cũng mân mê mấy lọn tóc đỏ, cười hiền lành với tất cả mọi người trong làng, lúc này lại biết bao sợ sệt nhìn khắp "gia đình" của nó. Phía bên kia, hai đứa nhóc đã từng một thời cực kì thân thiết lúc này đối mặt với nhau như hai kẻ thù, cố chấp bảo vệ thứ mà chúng quý trọng nhất. Có ai trong bọn chúng là sai?

"Tôi... Tôi không biết... Nhưng tôi... Muốn bảo vệ ngôi làng này... Dù cho với mọi người... Điều đó là sai.... Dù cho là như vậy...tôi phải mất đi người bạn của mình..."

Carsian thờ hồn hển, phức tạp nhìn Sadara đang ngây ngốc, chậm rãi nói.

Cả hai đứa chợt im lặng cùng một lúc, tựa như vừa chấp nhận một điều gì đó. Chúng nhìn ra... Thứ mà đứa còn lại đang bảo vệ lấy... Bằng cả sinh mạng mình. Khi đó, không một đứa nào có thể lùi bước.

"Các người... Có yêu ngôi làng này không?"

Bất chợt lão trưởng làng cất tiếng, không rõ là nói với bọn chúng hay với tất cả dân làng, hoặc có thể lão đang tự hỏi chính mình.

Sadara cảm thấy bất ngờ, nó nhìn thấy vẻ bối rối trong mắt Carsian, nhưng nhanh chóng biến mất sau một cái gật đầu thật mạnh.

"Cháu yêu ngôi làng... Yêu tất cả mọi người nữa"

Ren nắm chặt tay Sadara, thanh âm rụt rè nhưng không một chút do dự vang lên. Sadara im lặng giữ lấy bàn tay run rẩy của em gái. Nó không nói gì, chỉ dùng đôi mắt sáng như sao trời nhìn thẳng vào lão trưởng làng thay cho câu trả lời.

"Đúng vậy..."

Lão trưởng làng khẽ mấp máy khoé miệng nhắm nheo thành một nụ cười, giống như hoa tàn vẫn còn rực rỡ trong khe đá. Lão giơ tay lên tới lưng chừng, đưa một vòng xung quanh khắp dân làng, mấy lọn tóc bạc phấp phới trong ánh hoàng hôn đỏ thắm.

"Các người đều giống nhau... Tất cả chúng ta... Đều yêu quý tất cả những gì thuộc về thung lũng này..."

"Khi bằng tuổi các người, ta vẫn luôn nghĩ rằng cả cuộc đời này sẽ không bao giờ rời xa nó...mọi thứ dưới vòm trời của ngôi làng. Khi đó, bên ngoài những rặng núi thật mơ hồ, khói lửa của chiến tranh, nguyên rủa của Thiên Mệnh khiến ta cảm thấy sợ hãi. Chỉ bên dưới khe núi, ta mới cảm nhận được một thế giới mới, dưới bầu trời đầy sao khác xa thực tại... Ta thấy thật hạnh phúc... Vì được ở cùng gia đình của mình"

"Gia đình đó... Là tất cả mọi người"

Giọng lão trưởng làng mênh mông, lại cuốn quanh thung lũng như một cơn gió, phút chốc kéo tới không gian một khoảng tĩnh lặng tuyệt đối. Sadara thấy trong mắt mọi người sự hoài niệm, ưu tư. Liếc mắt qua Carsian, nó thấy thẳng nhóc đã không còn run rẩy nữa, đôi mắt đen của nó trở nên trong vắt, giống như đột ngột hiểu thấu một điều gì đó. Tất cả đều như vậy, kể cả Sadara. Nó thấy tim mình đập nhanh hơn bình thường, cảm giác máu trong cơ thể hơi sôi trào... Giống như... Đang ở gần cha mẹ vậy.

"Nhưng là như vậy... Cháu... Sẽ đi... Bởi vì cháu yêu mọi người lắm"

Sadara nhắm mắt, nó cảm nhận được cảm xúc của Ren truyền tới từ lòng bàn tay. Trầm mặc quay lại, nó bất giác gấp khuôn mặt đang gượng cười của Ren, giống như mỗi khi con bé phạm lỗi bị nó bắt gặp vậy. Không phải. Ren đang khóc, chỉ là con bé không để lộ ra nước mắt, mạnh mẽ mỉm cười lừa gạt nó. Sao lại như vậy? Đáng lẽ con bé phải oà khóc thật lớn mới đúng. Nụ cười của Ren... Khiến Sadara vô cùng đau lòng.

"Con em ngốc..."

Sadara nghiêng rặng, bắt chợt ngẩng đầu gào lên:

"Khi bố mẹ không còn ở đây, chỉ anh là người có quyền quyết định chuyện của em... Đừng nói như thể mình được phép làm như vậy"

"Viêm Huyền Vực đúng không... Hai chúng ta sẽ cùng đi... Anh sẽ dẫn em...đi qua thế giới này!"

"Cả tôi nữa... Tôi cũng muốn gặp được cha mẹ mình

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ngôi Mộ Đom Đóm (2)

"Chúng ta không có mệnh...là kẻ đáng lẽ không nên sinh ra trên cõi đời!"

Cuối cùng, sự thật kinh khủng đã hoàn toàn được tiết lộ, như một con thủy triều cuộn cuộn qua bãi cát,tẩy sạch mọi dấu vết cố hữu.Đầu óc Sadara trống rỗng cũng giống như những đứa trẻ khác, niềm tin của nó lúc này chợt méo mó.Thiên Mệnh Sư cao cao tại thượng trong tâm trí của nó... không hơn gì hơn là một gốc gác xấu xa khiến người ta nguyên rủa. Có thể nào,nó lại cùng một xuất thân với công chúa... đều thân dân của Trung Tâm Thể Giới... không... là Hoàng Tộc của Phong Huyền Vực.

"Dù vậy...thì có liên quan gì tới giờ phút này? Người kể cho tôi nghe những điều cũ kĩ đó... để làm gì? Tôi có thể thay đổi thực tại bằng cái quá khứ đã cách cả trăm năm đó ư?"

Sadara vuốt tóc, nhắm mắt hờ hững nói. Nó cảm thấy Ren đang bối rối nhìn nó, hai bàn tay nhỏ bé nắm lấy gấu áo nó đầy lo lắng. Khóe miệng nó khẽ nhếch lên. Ren chưa nhận ra, Carsian và tất cả những đứa khác cũng vậy, thế nhưng Sadara đã đoán được. Nó cực kì thông minh để dễ dàng xâu chuỗi mọi việc từ trước tới giờ... về sự hiện diện của Công Chúa ngày hôm đó.Nó không muốn tin, bởi vì cô trong kí ức ngăn ngừi của nó...sẽ không như vậy.

Lão trưởng làng lặng lẽ thu lại tất cả biểu hiện của nó vào tầm mắt. Hào quang linh động đầy cổ chấp trong con ngươi linh động của nó không gạt được lão. Trước sự sững sờ của Sadara, cuối cùng, lão thần nhiên nói:

"Không thể thay đổi hiện tại, nhưng có thể rửa sạch quá khứ... Về lên tương lai... Điều đó đã đủ với ngươi chưa?"

"Ta từ chối yêu cầu của bọn chúng. Thung lũng tận cùng... sẽ tham chiến!"

"ĐỪNG CÓ ĐUÀ!"

Một tiếng hét đầy phẫn nộ vang lên bên trong khe núi. Mọi người trong làng đều nhìn vào Sadara, nó nắm chặt tay, hàm răng nghiến chặt với đôi mắt rực lửa bùng nổ.

"Tôi có thể không biết hết về mục đích của NGười, nhưng không dễ bị lừa đâu. Nếu ngay từ đầu ý chí của chúng ta đã là chiến đấu... Vậy tại sao cha mẹ chúng tôi lại phải tới cuộc đàm phán đó? Người đang nói người đã đẩy họ đi tới pháp trường đó mà không đổi lại điều gì sao? Đừng hòng gạt tôi."

"Tôi sẽ không bỏ mặc Ren, cũng sẽ không làm cha mẹ tôi thất vọng. Mạng của hai chúng tôi... sẽ đổi lấy sinh cơ của thung lũng này."

Không một phút chần chờ, nó kéo tay Ren, định lôi con bé ra khỏi bầu không khí ngột ngạt dưới ánh mắt chòng chọc của dân làng. Thế nhưng, cơ thể nó đột nhiên cứng ngắc. Bàn tay đang nắm cổ tay Ren lúc này trống trơn, chỉ còn một nắm hạt sáng xanh ngọc thoát ra như cát biển chảy khỏi lòng bàn tay nó, thổi bùng lên giữa thung lũng tăm tối. Sadara ngây ngốc, bất giác nhìn lại vị trí Ren vừa đứng.

"Sadara... em... hóa đom đóm rồi.."

Ren vẫn đứng đó, sững sờ nhìn lại Sadara, rồi lại cúi xuống hai bàn tay bé con của nó. Dưới khuỷu tay, trong ống tay áo lại trống rỗng, chỉ có những hạt sáng rực rỡ đang phiêu phù, lập lòe bốc lên cao.

"REN"

Sadara cảm thấy trái tim nó vừa rớt xuống, nó bước tới vươn tay ra muốn chạm vào đôi tay đang dần tan biến của Ren. Trong nháy mắt sau, nó tưởng như hai mắt mình bỗng mờ đi, đôi bàn tay nhỏ bé của Ren đã chân thực nằm gọn trong lòng bàn tay nó, tựa như vừa rồi chỉ là một ảo giác. Hai đứa bối rối nhìn nhau trong chốc lát, rồi không hẹn mà cùng đưa tầm mắt về phía lão trưởng làng.

"Ngươi hỏi ta.. Sự hi sinh của bọn họ đổi lấy điều gì? Đây.. chính là câu trả lời!"

"Ngươi hỏi ta...quyết định thực sự của chúng ta là gì? Đây...chính là câu trả lời."

"Người không cần phải tin vào lời nói của ta... Sadara. Hãy dùng trái tim để cảm nhận. Người thấy trong gì mắt ta, trong mắt mỗi thành viên trong ngôi làng... trong từng hồi niệm dưới thung lũng?... Đó là sự thật! Đó là câu trả lời"

"Nói cho ta biết... Người nhìn thấy gì? SADARA!"

Hồ hấp của Sadara trở nên dồn dập, tựa như huyết mạch của nó sôi trào theo mỗi câu nói của lão trưởng làng. Nó gắng bỏ qua nghi ngờ và phần nộ, hít một hơi thật sâu quan sát từng khuôn mặt đã rất đỗi thân quen đang chú mục vào nó. Dưới từng hồi niệm lần lượt ủa về như sóng triều, nó thấy trong mắt họ... là yêu thương che dấu... là cố chấp.. là chấp niệm kiên cường sẽ không bỏ rơi một ai cả.

Câu trả lời mà nó nhận được... đã quá rõ ràng.

Ren đã khóc, tựa vào vai nó nức nở như ngày còn bé. Nước mắt của con bé lại chảy xuống theo hạnh phúc, không còn một gánh nặng nào mà không ngừng tuôn rơi.

Nhưng Sadara không cảm thấy vui vẻ, bởi vì điều nó suy đoán đã đúng.

"Chị.. mong muốn vậy sao... Alluriana?"

"Ruin... phát băng cho mọi người"

Lão trưởng làng khép hờ hờ mắt, đột ngột nói. Ngay sau đó, Sadara thấy lão RUIn lấy từ sau lưng ra một cái thùng gỗ nhỏ cũ kĩ, bên trong chứa đầy những dải băng lụa trắng, xếp gọn gàng. Lão tiến lên phát cho mỗi người trong làng một dải băng, nhưng tới khi đưa cho Sadara, Ren và Carsian thì lại nói thêm một câu.

"Các người có thể rời đi. Vì Arkada và Carne... hãy giữ lấy niềm hi vọng của họ..."

Sau khi băng đã phát hết, Ruin lùi lại bên cạnh lão trưởng làng, nhanh chóng buộc dải băng của mình thành một vòng trắng trên đầu. Người lớn trong làng ngay lập tức làm theo lão, sau đó là những đứa trẻ cũng lưỡng lự đầy hoang mang lần lượt đeo lên dưới sự thúc dục của cha mẹ chúng. Chỉ còn lại Sadara, Ren và Carsian vẫn nắm dải băng trong tay mà chưa mang lên. Sadara ngỡ ngàng nhận ra thung lũng lúc này đã tràn ngập trong màu trắng nhạt nhòa. Đó là màu của sự thanh tẩy... Kết thúc một kiếp mệnh.

"Nhiệm vụ mà công nương Alluriana giao cho chúng ta... hẳn người đã đoán được!... Trấn thủ tại nơi này, cố gắng cản đường Viêm Huyền Vực lâu nhất có thể. Bảo vệ Phong Huyền Vực mà tổ tiên ta đã ruồng bỏ"

"Từ thủ?..."

Sadara mấp máy môi đầy khó nhọc, nó run rẩy bắt gặp lão trưởng làng cười hiền từ giống như mỗi khi lão xoa đầu nó ngày còn bé.

"dùng Thiên Mệnh bị nguyên rửa của chúng ta... về nên sinh cơ của các người. Sadara... người và tất cả trẻ em phải sống sót... Ngẩng cao đầu trở lại Murim trong vinh quang thanh thân... Bởi vì tội lỗi năm xưa đã được rửa sạch... Các người... có mệnh rồi!"

"Không thể!"

Sadara giật mình nhìn sang, bắt gặp Carsian với hai hốc mắt đỏ hồng trào xuống từng hàng lệ. Nó vươn tay cuốn dải băng thành hai vòng quanh đầu, không chút do dự thất lại, hai đầu dải băng trắng như sương khói tung bay trong gió.

"Tôi biết cảm xúc trong lòng mình lúc này là gì rồi! Đau đớn khủng khiếp... giống hệt như ngày hôm đó tôi chột mờ mắt ra mà không thấy cha mẹ... Tôi không thể chịu được cảm giác đó một lần nào nữa... Chỉ mất đi hai người đã khiến tôi thương tâm tới như vậy.. Thì khi mọi người đều không còn nữa... tôi chắc hẳn sẽ phát điên lên mất. Một lần đánh mất đi gia đình là đủ rồi! Lần này, xin người hãy cho tôi được ở lại... Bên cạnh tất cả cho tới giây phút cuối cùng."

Cuối cùng, nó đưa mắt nhìn về phía Sadara, nặn ra một nụ cười khó khăn:

"Tao xin lỗi... Sadara. Có vẻ như cuối cùng tao cũng hiểu được mày... Cảm xúc đó... đúng là không dễ chịu chút nào!"

Giọng của nó chứa đầy áy náy, ngưng ngưng giống hệt như ngày hai đứa còn cùng nhau đi thám hiểm khắp thung lũng tận cùng.

Ánh mắt Sadara trở nên phức tạp, nhưng nó chưa kịp nói gì thì đã thấy bàn tay bị bóp chặt. Bên cạnh nó, Ren với đôi mắt trong vắt kiên định khẽ gạt đầu.

Đúng vậy... khoảnh khắc này... Không phải là Murim, mà chỉ có thung lũng này mới đem lại cho nó. Dưới bầu trời đầy sao... là nhà.

"Thằng ngốc..."

"Không có gì thay đổi cả... Lời hứa của tôi"

Sadara buộc dải băng trắng quanh đầu, nắm chặt bàn tay Ren hơn nữa ,khẽ mỉm cười.

"Cùng đi gặp cha mẹ thôi.."

Rầm Rầm..

Tiếng rung động nặng nề vang vọng từ đỉnh núi như bước chân của thần chết đang dần vơn tới thung lũng. Bọn chúng đang tới, mang theo sát khí ngút trời để hủy diệt mọi thứ. dù bầu trời đã không còn ánh mặt trời, nhưng tận sâu trong những đám mây đen, từng cái bóng lửa như ẩn như hiện vẫn cuốn quanh thung lũng đầy đe dọa.

Dưới lòng núi, mọi sự đã được chuẩn bị xong. Cuối cùng trừ Sadara, Ren và Carsian, tất cả những đứa trẻ khác đều được an bài đường lui an toàn qua một đường hầm xuyên qua khe núi hướng về Murim. Nhiều đứa khóc nức nở, nhất định không chịu rời đi khiến cha mẹ chúng tức giận quát mắng liên hồi, cuối cùng bị ép vào đường hầm. Dù đau đớn, nhưng sự chia lìa đó là tất yếu.

Lúc này, đầy đủ người lớn đã tập trung lại trước cổng làng. Trên đầu mỗi người đều mang một dải băng trắng, khiến không khí cô tịch của thung lũng trầm lặng mà tang thương như một đám tang. Đưa tang quá khứ... đưa tang số mệnh hay vĩnh viễn dừng thời gian lại khoảng khắc này. Cả thung lũng cất khúc ca đưa tang thần dân của nó, trầm trầm mặc mặc đi tới cõi vĩnh hằng.

KHông một ai lên tiếng, tựa như cùng một suy nghĩ, mọi người đều cố gắng tận dụng sự tĩnh lặng đó để ghi nhớ về thung lũng sâu hơn một chút, khắc vào tâm khảm hình bóng hồi niệm của từng cảnh cây ngọn cỏ nơi này.

"Sắp rồi đúng không..."

Carsian đứng bên cạnh Sadara và Ren, ngược mắt lên trời khẽ thì thầm.

"Ồ... kết thúc.."

"Mày biết không... Sadara... Có lẽ khi tao gặp lại cha... Ông sẽ cần nhiều lắm đấy"

"Mày nên nghĩ xem sẽ nói gì với ông đi!"

Sadara nhàn nhạt đáp, rồi hai đứa cùng mỉm cười.

Đúng lúc này, ở chính giữa cổng làng, lão trưởng làng mở bừng hai mắt. Rồi dưới bầu trời đen loang loáng từng ánh lửa, lão trưởng làng lần đầu tiên-cos lẽ là từ khi Sadara có nhận thức- chậm rãi đứng lên từ chiếc xe lăn. Dáng vẻ già nua nhưng vững vàng, đồ dài cái bóng liêu xiêu như đại thụ phủ lấy mặt đất. Gió làm chom râu bạc và cái áo chùng nâu của lão phấp phất tung bay. KHóe miệng nhăn nheo hé ra, không rõ là hít lấy một hơi thật dài không khí thân thương, hay là một tiếng thở dài xuyên qua bao năm tháng.

Bàn tay lão run run rút từ ngực áo ra một cuộn giấy hai đầu cuộn lụa trắng, kính cẩn đưa lên đối diện bầu trời.

"Arkada và Came đã cho chúng ta thêm một khoảng thời gian quý báu. Dấu vết Thiên Mệnh công nương Alluriana lưu lại cho chúng ta đã hoàn chỉnh... và giờ chính là lúc tỉnh giấc"

"Ngày hôm nay... sẽ là ngày ta đòi lại danh dự đã mất"

"Ngày hôm nay... sẽ là lúc Thiên Mệnh của ta trở lại gầm trời"

"Ngày hôm nay... cả thung lũng nổi dậy... rửa sạch nguyên rửa"

"... vì hoàng hôn của sự hủy diệt, bình minh nhuộm trong máu của kẻ thù..."

"Hoàng Tộc Murim.. sẽ vùng lên... một lần cuối!"

Mí mắt Sadara giật giật, nhiệt huyết sôi hơn bao giờ hết. Rốt cuộc mười bốn năm chưa một lần nhìn thấy Thiên Mệnh... lúc này sẽ ra sao? Nó thấy lão trưởng làng cực kì khó nhọc chậm chạp mở cuộn giấy ra. MỌI khi cuộn giấy mở ra một phần, ánh sáng như hoàng kim tàn phá bóng tối trong thung lũng. Nhưng trong lúc mọi người đang hoàn toàn chìm đắm vào khoảnh khắc thần thánh đó, nơi đuôi mắt Sadara lại rung lên kịch liệt khi một hình bóng hiện lên cuối chân trời. TỪ trên mỏm đá nhô ra của khe núi tận cùng, y tựa như trời nổi giữa hư không với áo choàng đen phấp phới, phát tán ra một khí thế áp bức khủng khiếp khiến nó muốn nghe thờ

"Cái quái gì vậy... Hấn... Là Thiên Mệnh sư Viêm Huyền Vực sao?"

Lão trưởng làng cũng đã nhận ra sự tồn tại của y. Hai con mắt đục ngầu của lão nổi lên vài sợi máu. Lão mạnh mẽ kéo cuộn giấy trên tay ra hết toàn bộ. LẬP tức, một loạt văn tự ma thuật mang hơi thở cổ xưa tuôn trào ra xung quanh thành những vòng cung khổng lồ cuốn quanh thung lũng. Kế đó, Sadara thấy những văn tự đó vận chuyển như con lốc, phụt chốc xếp lại thành hình giống như kim tự tháp ánh sáng lộn ngược, kim quang kéo lên xé toạc bầu trời thành một lỗ hồng cực đại.

"Hữu hình Thiên mệnh... Cầu xin Minh Đạo xuất hiện. Mở ra số mệnh ban xuống thế giới này..."

"Thiên mệnh hàng lâm!"

Àm

Bầu trời giờ phút này dường như nổ tung, phân tách thành hàng triệu hạt sáng như sao băng xuyên qua lỗ hổng đen ngòm giữa chín tầng mây rơi xuống thế gian. Lúc này, Sadara cảm thấy lòng bàn tay bông rất khủng khiếp. Cái dấu màu trắng bạc phát sáng rực rỡ, lại xuất hiện một sợi dây hư ảo mỏng manh nối liền bàn tay nó tới tận bầu trời, tìm tới một trong hàng triệu ngôi sao băng đang rơi xuống một sự phản hồi.

CUối cùng, dải ánh sáng hư ảo của nó cuốn quanh một ngôi sao băng nhỏ, hòa quyện rồi tan biến, truyền tới đại não Sadara một chấn động khủng bố.

"Đây... là thiên mệnh?"

Trong cơ thể nó lúc này dường như tồn tại thêm ý chí của một sinh mệnh hoàn toàn khác. Mỗi khi ý thức đó lớn dần lên, nó lại cảm thấy đau đớn hơn một phần. Không chỉ Sadara lâm vào tình trạng như vậy, tất cả mọi người trong làng, thậm chí là những đứa trẻ đã tiến vào đường hầm cũng đang dần dựa trong đau đớn. Lão trưởng làng gồng mình cuốn lấy một ngôi sao băng khổng lồ nhất, Hai mắt lão vẫn những tơ máu khi ý thức của Thiên Mệnh đang dần lớn mạnh.

"Hữu hình chi mệnh"

Lão gào lên át đi cả tiếng ầm ầm của trời đất, từ cơ thể gầy yếu xé chiều bùng nổ ra một loại khí tức kinh thiên động địa, quét ngang chân trời như thần linh thức tỉnh. Sau lưng lão hiện hiện một hình bóng mờ ảo đang dần trở nên chân thực, tỏa ra dao động của số mệnh cuộn cuộn không dứt.

Thiên Mệnh của lão... là một con khí trắng khổng lồ.

Tới lúc này, lần lượt mọi người trong thung lũng lần lượt thức tỉnh. Trong thung lũng nhỏ bé, từng đạo Thiên Mệnh giáng xuống như vệ thần đứng trên mặt đất không thể suy chuyển. Sadara đã thấy Thiên Mệnh của Ren. Cũng giống như lúc trước, cơ thể Ren tỏa ra những hạt ánh sáng đom đóm màu xanh ngọc nhàn nhạt, trôi nổi giữa không trung. Còn Thiên Mệnh của Carsian có hình dạng một con sơn dương to lớn, như một con gió lướt quanh thung lũng. Nhưng cả hai đứa đều không kích động, chúng ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Sadara đang dần lấy lại ý thức.

"Sadara... tại sao mày..."

"Không thể nào..."

Sadara giờ hai bàn tay lên trước mặt, khoe miệng mấp máy đầy khó nhọc. Cái dấu màu bạc lúc này có một vết nứt nhỏ, tắt dần ánh sáng. Nhưng nó còn chưa cảm thấy điều đó, khi ý thức của Thiên mệnh đang hình thành đã đột ngột tiêu biến. Xung quanh nó lúc này trống trơn, không hề tỏa ra ánh sáng sinh mệnh nhàn nhạt như những người khác.

"Thiên Mệnh của tôi... Ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ngôi Mộ Đom Đóm (3)

Một tiếng kèn rền vang từ cuối những rặng núi, phá huỷ ranh giới cuối cùng của sự yên bình.

Trước sự bàng hoàng của Sadara, Viêm Huyền Vực đã hoàn toàn giáng xuống. Bên cạnh cái bóng màu đen đang lơ lửng giữa bầu trời lần lượt xuất hiện từng thân ảnh nhô ra từ mỏm núi. Đằng sau chúng, trên bầu trời vẫn vũ đen kịt là một dải lửa kéo dài mênh mang, nhìn kĩ bên trong thì thấy đó là đủ loại bóng dáng của Thiên Mệnh đang gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Ngôi Mộ Đom Đóm (4)

Ren hỗn hển thở trong khi liên tục ho ra máu, ánh mắt thất lạc ẩn hiện từng tia tử khí.

"REN"

Sadara trợn mắt hét lên. Trong âm thanh của ma thuật nghiền nát thế giới, tiếng thét của nó chỉ như một giọt nước nhỏ xuống đại dương vô tận, không

gọn lên bất kì thay đổi nào trong cuộc tàn sát này.

Đúng lúc đó, giữa đêm đen mù mịt, hai ánh lửa màu huyết hồng xuất hiện bên cạnh nó, lạnh lùng và tàn ác tràn ngập che dấu sâu trong lớp mặt nạ màu ám kim. Gió thổi qua làm bay đi từng mảng hắc khí đen kịt, mơ hồ tạo thành một thân thể cao gầy cồng trên lưng cổ quan tài khổng lồ như từ thần xé toang không gian mà xuất hiện. Sadara ôm lấy thi thể của Carsian, một tay nâng nửa người còn chưa bị phân rã của Ren, hai mắt vẫn những tơ máu nhìn chăm chăm vào y, tràn ngập cừu hận điên cuồng gào lên:

"VIÊM HUYỀN CHỦ..."

Bầu trời truyền tới một tiếng nổ kinh thiên động địa, kéo theo đó là ba hoá cầu khổng lồ như thiên thạch lao xuống mặt đất. Chỉ nghe cả thung lũng ầm ầm rung chuyển, trên mặt đất đã xuất hiện ba lỗ hồng đen ngòm với những đường nứt chẳng chịt, hoá diễm cùng khói bụi mù mịt phát ra huỷ diệt cả một mảng rừng cây thành tro tàn. Hư không trên cao, chiến đoàn trên bầu trời cuối cùng đã chấm dứt với tương quan cực kì áp đảo. Ba kẻ áo đen đạp trên những con quái vật bốc cháy ngùn ngụt, ma lực toàn thân phát ra ngập trời, chấp tay cao ngạo nhìn xuống những kẻ thảm bại đang vùi sâu trong ba tác đất.

Trong trận chiến ác liệt nhất quyết định vận mệnh của toàn thung lũng... Ba người lão trưởng làng ...đã hoàn toàn thất bại!

Và sau đó là khoảnh khắc của sự tuyệt vọng lan tràn. Chiến trường dưới thung lũng trước cái chết của lão trưởng làng lập tức tan vỡ. Tiếng cười man rợ của Viêm Huyền Vực tràn ngập khi con hồng thủy màu máu của chúng đâm thủng trận doanh cuối cùng do những người cùng thể hệ lão trưởng làng thiết lập. Thiên Mệnh mang theo thân thể bốc cháy cuộn cuộn cán quét lòng núi, tiếng thét của những cư dân nơi đây vang lên đầy thương tâm thấu tận trời cao, thế nhưng không một chút nào khiến lũ ác quỷ kia lùi bước. Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, từng khối thi thể cháy đen như củi mục vỡ nát trên mỗi bước chân của Viêm Huyền Vực.

Những đứa trẻ vốn đã tiến vào thông đạo bí mật lúc này gào khóc thê thảm, nhiều đứa tận mắt chứng kiến cha mẹ mình bị Thiên Mệnh xé nát thành từng mảnh. Chúng không rời đi nữa mà tất cả ủa ra chiến trường trong thung lũng, trong sự huỷ diệt đầy nhân tâm cố gắng tìm kiếm một hơi thở của những người thân quen. Nhưng... Có thứ gì có thể chiến thắng được Thiên Mệnh...?

Trong khung cảnh thảm sát đầy máu tanh đó, Sadara thấp thoáng thấy bóng dáng nhỏ bé của một thằng nhóc sống gần nhà nó. Thằng nhóc nhỏ tuổi hơn Ren một chút, lại rất hay trêu chọc con bé khiến Sadara có chút ác cảm. Thế nhưng lúc này tất cả những gì còn sót lại trên khuôn mặt tinh nghịch, lâu linh đó là một mảng sững sờ, đôi mắt cạn khô không thể đồ lệ cùng tâm hồn đã chết. Thằng bé quỳ gối bên cạnh thi thể nát bấy chỉ còn chút hơi ấm của người mẹ, nắm chặt tay bà để nghe những lời cầu nguyện tới từ kí ức xa xăm trước bóng dáng khổng lồ đang nở nụ cười ma quái của Thiên Mệnh đang hùng hục bốc cháy.

Không có lối thoát.... Vì trước mắt tất cả... Là Thiên Mệnh!

"Dừng lại.... Dừng lại.... DỪNG LẠI... Tại sao các người lại làm như vậy? TẠI SAO??"

Sadara run rẩy gào lên. Hai hố mắt nó đỏ thẫm, nước mắt giàn giụa không ngừng tuôn rơi. Nó nhìn khắp chiến trường vô tận đang chìm trong màu đỏ, đâu đâu cũng tràn ngập trong bi thương không thể nói hết. Nó đã tưởng rằng khi bản thân chấp nhận ở lại, nó đã sẵn sàng đối diện với cái chết, với đau đớn không thể hình dung đó... Nhưng sau khi từng người thân thiết nhất với nó đã ra đi... Chỉ mình nó... Sadara vẫn sống... Trơ trọi và vô vọng. Nó không thể cản trở cuộc tàn sát đó, thậm chí không có tư cách tiến lên can thiệp. Nếu như thật sự có Thiên Mệnh trên thế giới này... Định mệnh đã buộc cho nó số mệnh nghiệt ngã nhất... Phải làm kẻ chứng kiến cho tới giờ phút cuối cùng.

Nhưng nếu nó có thể làm gì đó... Chỉ ngay trước mắt nó thôi..

Vô thức... Trong con người của nó xuất hiện một vết nứt.

"Chết đi!"

Sadara đột ngột nhào lên, cổ tay nắm chặt con dao bạc cũ kĩ của bố nó đâm tới lòng ngực Viêm Huyền Chủ. Tất cả căm thù và điên cuồng trong nó lúc này dồn hết vào nhát dao đó. Nó mong chờ lưỡi dao sẽ đâm ngập trong máu thịt kẻ thù tới tận cán... Không... chỉ như thế là chưa đủ... Nó muốn phanh thây kẻ trước mắt ra thành trăm mảnh. Chưa bao giờ nó muốn giết một người nào đến thế!

Nhưng Sadara không đạt được điều nó muốn. Nó thấy ánh lửa trong mắt Viêm Huyền Chủ nhảy múa, tràn ngập một loại khinh thường, như thể dưới lớp mặt nạ, y đang nở một nụ cười không thể mị mai hơn. Ngay sau đó, một áp lực không thể hình dung từ cơ thể y tuôn trào đè nặng lên vai nó như núi cao phủ xuống. Toàn thân vang lên âm thanh xương cốt vỡ vụn, đầu gối Sadara cong lại khi nó cố chống cự lại sự áp chế khủng khiếp đó. Đau đớn kinh khủng khiến nó không thể không buông rơi con dao bạc, đầu gối run rẩy hạ xuống thành tư thế nửa quỳ trên mặt đất. Trong đêm tối, bóng dáng gầy gò chi cao hơn nó một chút, lưng đeo quan tài đen kịt nặng nề bước tới. Ba lần y hạ chân xuống, ba lần cột sống của Sadara vang lên tiếng răng rắc khi áp lực đè xuống nó càng tăng lên gấp bội. Dường như cả vùng núi này cũng đang lún xuống, vô hình run rẩy dưới khí thế mênh mông của y.

Nó chột nhận ra... Chênh lệch giữa Thiên Mệnh dưới gầm trời này... Có thể lớn tới như vậy. Thậm chí trước mặt kẻ thù, ngay cả khả năng đứng thẳng nó cũng chẳng hề có. Rốt cuộc... Thiên Mệnh của y là gì mà có thể khiến cho cả một thung lũng mất đi sự sống... Quyền lực đó... Đã chạm tới mức độ của thần linh!

"Mày... Phát ra mùi hôi thối, mục rữa giống hệt y"

Mí mắt Sadara giật giật liên hồi, cay xè khi máu tươi tràn ngập nơi khoe mắt. Hai lỗ tai lủng bủng của nó nghe tiếng thờ gò ghè, gai góc của Viêm Huyền Chủ ở sát bên. Y đang nói điều gì?

Ngay sau đó, Sadara có cảm giác cơ thể bị nhấc bổng lên bởi một lực lượng vô hình trong khi áp lực kinh khủng vẫn còn đó. Lẽ dĩ nhiên, vùng cơ thể nửa dưới từ thất lưng của nó bị ép nổ tung thành bụi máu, ba xương sườn của nó trực tiếp gãy đoạn, đâm xuyên lồng ngực trời ra ngoài.

"AAAAAAA..."

Cổ họng Sadara khàn khàn vang lên âm thanh thống khổ tới cùng

. Không phải nó cố kìm nén không hét lên mà do xương ức vỡ vụn đã đâm thủng phổi nó, việc hít thở cũng khiến cơ thể đau tới chết đi sống lại chứ không nói tới kêu la. HAI chân vỡ nát khiến nửa dưới của nó không còn cảm giác. Mất máu quá nhiều khiến tâm trí nó lập tức chìm sâu trong một khối mơ hồ, khóe miệng tớp máu mấp máy như người mê sảng.

"Cứu em với... Alluriana... xin chị.. hãy giúp em cứu lấy mọi người.

Viêm Huyền Chủ với lòng bàn tay trắng bệch mở rộng cách không bóp chặt lấy cơ thể Sadara, nâng hình hài rúm ró đã không còn giống con người của nó lên trước mặt, khí thể tỏa ra càng ngày càng mạnh mẽ.

"Đau không? Sau khi đã gây ra bao chuyện như vậy... Người lại mong đợi lòng trắc ẩn từ ta ư? Trông chờ một kẻ điên cuồng sẽ có hành động của thánh nhân giả tạo như các người? Người nghĩ ta không dám gánh vác Thiên Mệnh này sao...? Phong Hoàng..."

HÀN quang trong mắt y ngày càng dày đặc, ánh nhìn của y gần như đâm thủng Sadara, hướng tới một bóng hình khác từ sự hiện diện của nó. Bàn tay Viêm Huyền chủ khẽ nắm lại. Cùng lúc đó phần thân thể còn lại của Sadara cũng trở nên vận vẹo giống như một khối bùn nhão bị người ta tùy ý nhào nặn, tiếng xương vỡ răng rắc truyền ra nghe như tiếng cùi khô đụn giã gãy đoạn khiến người ta lạnh sống lưng.

Hồ mắt Sadara hõm sâu, mắt dần tia sáng khi đỉnh đầu nó xuất hiện vết rạn nứt, phun ra từng vòi máu tươi.

Đôi mắt lơ lơ của Sadara vô thức nhìn sâu vào đồng tử phía sau lớp mặt nạ ám kim. Nó có thể tưởng tượng được dưới lớp che mặt đó là một con người đang điên cuồng. HẮN không hành hạ nó vì căm ghét...trong cặp mắt đỏ ngầu đó... là hận thù không thể xóa nhòa.

TẠI sao lại như vậy? CŌn phần nộ đó đáng lẽ phải tới từ nó... Với tất cả đau thương mà Viêm Huyền Vực đã gây ra!

Nhưng nó yếu ớt... nó quá nhỏ bé... để chống lại thứ định mệnh nghiệt ngã đang tàn nhẫn phủ xuống thung lũng.

SAU cùng... tất cả là do...

Thiên Mệnh?

Thiên Mệnh?

Thiên Mệnh?

Thiên Mệnh của nó... ở đâu??

Thình lình một luồng ánh sáng màu bích lục như thủy triều đột ngột kéo tới cuốn quanh Viêm Huyền Chủ. Phút chốc, không gian xung quanh hấn tràn ngập trong một loại năng lượng kì dị, khiến từng phiến cỏ cây dưới chân hấn trở nên vàng úa héo mòn. Viêm Huyền Chủ dường như cũng chịu ảnh hưởng, chỉ thấy cánh tay đang cách không giữ lấy Sadara chợt gãy xộc đi, làn xa trắng bệnh chuyển sang màu vàng ửng nhẵn nhéo đầy kinh khủng.

"Lão hóa... Thời gian bí thuật!"

VIÊM Huyền Chủ khẽ kêu lên bất ngờ. Hấn chợt nhắm mắt lại, từ đỉnh đầu phát tán ra một xung năng lượng mạnh mẽ lan tỏa khắp không gian. Chỉ một lát sau, thân thể đang chìm trong lão hóa của y răng rắc cử động, cánh tay buông thõng lúc này nhẹ nhàng nâng lên chỉ về phía sau, đầu ngón tay đen kịt điểm ra một thủ ấn.

TRong hư không khẽ nổi lên một gợn sóng rất nhỏ, giống như khi người ta ném đá xuống nước chậm chậm rung động mãi không dứt. Thân thể Ren được bao phủ trong muôn vàn hạt ánh sáng lộ ra vô số vết nứt còn bốc ra từng tia hắc khí. Khuôn mặt nó có chút mê man, lại hốt hoảng như người ta vừa bừng tỉnh từ giấc mộng ngàn năm. Đứa em gái thân thương trong kí ức của Sadara chợt mỉm cười, trong mắt lộ ra thanh thản tới kì lạ.

"Cuối cùng.. em cũng nhớ lại rồi... Trong khu rừng của đom đóm đó... em sẽ mãi đi tìm mọi người...dù cho một lần nữa lãng quên tất cả...Em.. nhất định sẽ tìm được anh trên thế giới này!"

PHụt.

DƯới đầu ngón tay đen kịt của Viêm Huyền Chủ, cơ thể Ren hoàn toàn vụn vỡ, hóa thành từng hạt ánh sáng theo gió cuốn quanh thung lũng. Một hạt xanh như ngọc bích va vào da mặt Sadara lạnh ngắt, nhẹ nhàng cuốn bay giọt nước mắt cuối cùng của nó đọng lại trên khóe mắt khô cạn.

Đồng tử Sadara chẳng chịt những vết nứt, trong đầu nó lướt qua một ý niệm duy nhất.

"Đây... là Thiên Mệnh?"

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ngụy Thiên Mệnh

Tơ máu trong mắt Sadara ngày càng chằng chịt, tưởng như con người đang dần nứt ra, chìm sâu vào những đường gân đỏ. Khối thân thể đã vỡ nát của nó không còn chút cảm giác nào, lạnh lẽo giống như trái tim đang dần ngừng lại của nó. Dường như lúc này, bất kì đau đớn nào cũng không thể làm cho nó thống khổ hơn được nữa. Thể xác và tâm hồn nó... Đã một bước đi qua địa ngục.

"Ren... Ren... Ren..."

Nó thều thào gọi tên em gái trong vô vọng dù cổ họng đau đớn ngập trong máu tươi chẳng thể thốt ra âm thanh. Đi rồi! Đứa em gái mà nó yêu quý nhất... Cũng là tia nắng cuối cùng có thể chạm tới trái tim nó... Đã vĩnh viễn mất đi!

Trong đầu nó bỗng lướt qua bóng dáng một cô gái vận áo choàng xanh ngọc, khuôn mặt điểm lệ cười hiền lành trong ánh bình minh rực rỡ nhẹ nhàng xoa đầu nó.

Giá mà... Cô có thể lại tới cứu nó một lần nữa...

Giá mà mọi chuyện chỉ là một giấc mơ... Ác mộng sẽ kết thúc khi Ren gọi nó tỉnh dậy vào ngày hôm sau!

Giá mà... Nó thực sự... Tỉnh dậy...

"Không! Người... Chưa tỉnh dậy! Người... Chưa mở mắt! Người... Vẫn đang chìm trong khung cảnh giả tạo đó... Mãi mãi bị lừa!"

"Nhưng lúc này đây... Người không thể tiếp tục mê man nữa. Bởi vì... Người sắp nhìn thấy... Là sự thật!"

Viêm Huyền Chủ đang cách không nắm lấy Sadara chợt neho mắt đầy lạnh lẽo khi khối thân thể xương thịt lẫn lộn của nó khẽ run rẩy. Từ mu bàn tay đứt đoạn còn lủng lảng dính với xương cánh tay của nó phát ra những luồng sáng đen kịt, mơ hồ đem theo một thứ mùi tanh tươi của thịt thối khiến người ta ghê tởm. Cái đầu bạc trên tay nó lúc này nứt toác, trào ra dịch đen nhớp nháp rớt xuống mặt đất, nhanh chóng ăn mòn cả một vùng cỏ cây thành từng lỗ sâu hoắm. Thình lình cảm giác bất an mãnh liệt bất ngờ trào dâng khiến Viêm Huyền Chủ rùng mình, y vận mình lách sang bên phải đúng lúc một vật thể đen ngòm lao tới, xé rách một phần áo chùng bên hông làm tung ra một dải máu đỏ. Không đợi y kịp lấy lại tinh thần, trước mặt nạ truyền tới khí lưu hôi thối khủng khiếp, kéo theo đó là một cái miệng chi chít răng nhọn vàng ó phi phò đập xuống. Lòng bàn chân hiện lên tàn lửa chói lọi, Viêm Huyền Chủ trong chớp mắt lùi lại, không thể không buông tha Sadara khiến thân thể đầy máu của nó đập mạnh xuống bãi cỏ. Y bị bức lui một mạch gần mười mét mới tránh thoát khỏi sinh vật kia, âm trầm nhìn cái đầu đen ngòm của nó cắm xuống mặt đất làm đá vụn và dịch nhờn văng tung toé. Ánh mắt y lướt dọc theo cái cổ dài ngoằng chi chít vây đen còn bám dịch nhờn sền sệt của sinh vật đó, cuối cùng dừng lại ở một thân ảnh lả lẩm chẳng biết đã xuất hiện bên cạnh Sadara từ lúc nào.

Chỉ thấy thân ảnh đó cao gầy, cơ thể chằng chịt vết thương với ổ bụng bị khoét thủng đã cạn cả máu thịt, thỉnh thoảng lại rớt ra một mẩu nội tạng theo máu tươi chảy xuống thảm cỏ. Thế nhưng đó chưa phải điều kinh khủng nhất. Trong bóng đêm, từ lồng ngực máu thịt lẫn lộn của kẻ đó là một mảng hỗn độn đen kịt, hai khối thân thể như thân rắn dài hơn mười mét nặng nề dính ở đó, pháp phồng lên xuống như sinh vật sống đang hô hấp vô cùng quái dị. Khuôn mặt thiếu niên lộ ra dưới bầu trời vẩn vù nhợt nhạt, khô héo như củi mục, thế nhưng vẫn dễ nhận ra Carsian với đồng tử tràn ngập hắc tuyến lưu chuyển, đôi môi khô héo nhếch lên thành một nụ cười điên cuồng.

Carsian nâng cao bàn tay phải với cái đầu bạc đang bốc ra hắc khí ngùn ngụt, chỉ thẳng vào Viêm Huyền Chủ. Ngay lập tức, hai cái đầu rắn vừa tấn công lập tức thu lại trước người hắn, thân thể đen nhánh uốn éo đầy ma quỷ, hai con mắt dùng đục híp lại chăm chăm nhìn vào y như đã thú quan sát con mồi.

Viêm Huyền Chủ không tỏ ra sợ hãi, chỉ thấy đôi mắt hắn này giờ nhắm vào Carsian lúc này phát ra hàn ý lạnh thấu xương. Sau một thoáng trầm ngâm, từ sau lớp mặt nạ ám kim chợt truyền ra giọng nói khàn khàn đáng sợ tới cực điểm.

"Ngụy Thiên Mệnh?"

Cùng lúc đó, chiến đoàn trong Thung Lũng Tận Cùng đang phát sinh một biến cố kinh người. Những cư dân trong thung lũng vốn đang bị thể công không thể cản phá của Viêm Huyền Vực ép lùi sâu khỏi lòng núi lúc này toàn bộ đứng bất động, cơ thể buồng thổng, ánh mắt vô hồn nhìn lên bầu trời. Con mưa hoá cầu rơi xuống thân thể họ, nhanh chóng lan toả mùi cháy khét, phút chốc biến cả phiến khu vực này thành một rừng hoá nhân. Điều kì lạ là những dân làng đó vẫn không hề có phản ứng, hết như những con rối không hề có cảm xúc ghim chặt trên mặt đất. Thiên Mệnh của họ trong ngọn lửa đỏ cũng im lìm không động đậy, chỉ giương mắt quái dị nhìn chăm chăm vào đại quân Viêm Huyền Vực đang sừng sững tiến tới.

Một Thiên Mệnh Sư của Viêm Huyền Vực cười trên ngọn lửa có hình dạng như đại bàng, trong tay bùng lên một lưỡi kiếm đỏ chém bay đầu người trung niên này giờ chiến đấu với hắn, tay còn lại giơ hai ngón điểm thẳng lên trời, tức thì ngọn lửa bao quanh kẻ đó cuộn cuộn lan toả xông thẳng tới những dân làng khác. Thế nhưng ngay sau đó gã chợt rú lên thảm thiết, hai chân đập trên Thiên Mệnh điên cuồng lùi lại. Chỉ nghe một tiếng rách toạc như người ta

xé vãi, gã bay ngược lại phía sau sự con điều đứt dây, ổ bụng đỏ lôm còn nham nhở thịt nát khiến người ta lạnh gáy. Trước mặt gã, từ cơ thể người đàn ông trung niên lao ra một vật thể đen ngòm uốn lượn như rắn, mơ hồ để lộ cái miệng khổng lồ đang ừng ực nhai nuốt khối nội tạng, vãi ra từng vòi máu tươi xuống thảm cỏ đầy ghê rợn. Chưa dừng lại ở đó, khi Thiên Mệnh Sư kia vừa chạm đất, hắn đã cảm nhận được một luồng tanh nồng từ mạn bên phải xốc tới. Gã cuống cuống vận chuyển ma lực, vung tay điều khiển Thiên Mệnh bùng lên như ánh mặt trời, khép cánh chắn trước bóng đen đang lao tới. Một luồng hàn khí kinh khủng phút chốc tuôn trào, Thiên Mệnh của gã kêu lên một tiếng thảm thiết, cơ thể hữu hình bốc ra từng đợt khói đen, phút chốc mất đi hoàn toàn linh trí trở thành đá vụn sập đổ. Thiên Mệnh Sư đó phun ra một vòi máu tươi. Trước ánh mắt hoảng sợ tới tột cùng của hắn, một cái đầu đen ngòm xé toang cơ thể con đại bàng lửa, một ngục坎 ngập cổ họng hắn. Hắn trợn mắt, miệng há ra phát ra từng tiếng lục cục như gà mổ thóc, cử thể không cam lòng chết đi.

Một trận khí lạnh thấu xương lan tràn khắp chiến trường khi thi thể của Thiên Mệnh Sư kia bị lôi tuột lại bên cạnh người đàn ông trung niên, nhanh chóng trở thành một khối máu thịt bầy nhầy dưới hai cái đầu rắn đen sì thì nhau cắn nuốt. Cái đầu của người trung niên bị gã chém xuống đất lúc này nằm nghiêng trên bãi cỏ, đồng tử đen kịt vẫn vũ những dải hắc tuyến ngang dọc, miệng há ra cười đầy ghê rợn.

Lại là hột tiếng hét thảm vang lên trong trận doanh của Viêm Huyền Vực. Một Thiên Mệnh Sư với mái tóc đỏ hung ôm phần bả vai bị găm nham nhở, xương quai xanh gãy đoạn đâm chìa ra ngoài lao đao lúi lúi. Đằng sau gã, một cái bóng lạnh lẽo trượt xuống mặt đất, bước chân thần tốc lướt vào rừng cây, phút chốc biến mất trong bóng đêm. Khí thế nghiền ép tuyệt đối của Viêm Huyền Vực lúc này hoàn toàn tan biến, lan tràn con khủng hoảng trước những quái vật không hề biết tên.

"Nó.. Ăn Thiên Mệnh... Bọn quái vật đó... Ăn Thiên Mệnh của tao??"

Thiên Mệnh Sư tóc hung hét toáng lên như kẻ điên, ánh mắt y khủng hoảng đảo qua nơi cái bóng vừa biến mất, cơ thể căng cứng phủ đầy lạnh giá. Đột nhiên hắn nhìn thấy một tên đồng đội bên cạnh khẽ đưa cơ thể. Thâm tâm nổi lên dự cảm bất hảo, y run rẩy rướn nửa người lạnh lặn chạm vào tên kia, khẩn thiết gọi tên hắn.

Thình lình một tia máu nóng phun ra vãi trên trán hắn từng giọt tanh tươi. Trên khối thân thể của đồng đội, hắn kinh hãi nhận ra dòng máu đỏ tuôn trào từ cẳng cổ trống không. Phía trên bả vai cái thi thể không đầu đó chợt nhô ra khuôn mặt một đứa trẻ chìm trong hơi máu, da thịt nứt nẻ liếm môi cười dữ tợn, hắc tuyến ngang dọc trong đồng tử tràn ngập điên cuồng. Nó cầm trên tay cái đầu còn lộ rõ vết cắn nham nhở, khẽ lung lay đầy thích thú.

"Không..."

Gã hét lên khi từ trong cơ thể gã Thiên Mệnh Sư đã chết phóng ra một cái đầu đen kịt, chấm dứt mọi tia sáng cuối cùng trong đôi mắt trợn trừng.

"Tất cả lùi lại, rút lui khỏi thung lũng nhanh nhất có thể!"

Thanh âm lạnh băng của Viêm Huyền Chủ mang theo tầng phúc ma lực âm âm vang dội trong lòng núi. Khẽ đảo mắt qua phía thân thể vỡ nát nằm bất động đang bốc ra hắc khí của Sadara, y nheo mày rồi thình lình biến mất đúng lúc hai con rắn đen từ lồng ngực Carsian ập xuống.

Trong thung lũng xuất hiện hoà quang như lốc xoáy cuộn cuộn bốc lên cao. Viêm Huyền Chủ đột ngột khựng lại giữa hư không, lòng bàn tay phóng ra một tia ma lực đen sì đâm thủng không gian phía trước. Nơi đó có chút vận vẹo, từng tia chớp tím lan toả lộ ra thân thể loang lổ máu tươi của lão trưởng làng. Lồng ngực lão lúc này cũng vỡ nát, chui ra những sinh vật đen tuyền giống hệt Carsian, thân thể lưu chuyển một loại khí lưu quái dị. Trong mắt lão đồng dạng là một mảng hỗn loạn đầy những sợi khí đen, miệng lão nhều nhện máu tươi, cười điên loạn trong khi cổ họng truyền ra tiếng gầm gừ.

"Chết...ngươi... Chết..."

Thân thể lão trưởng làng gần như gãy đi một vòng, khô quắt lại như xác khô khi bốn con rắn đen từ lồng ngực phá nát cuộn mình lao tới tấn công Viêm Huyền Chủ. Đôi con ngươi đỏ rực của hắn chớp động, ngón tay cong lên búng nhẹ về phía trước. Tức thì trước mặt hắn xuất hiện vô số xích sắt chìm trong lửa đỏ, cuộn cuộn đan xen như lưới trời quăng quanh thân thể đen sì của những con quái vật khiến chúng lập tức khựng lại. Tay còn lại của hắn trong nháy mắt xếp thành hai loại thủ ấn, ma lực khủng khiếp ngưng tụ ra một đầu hoá long âm âm lao tới.

Hai luồng ma lực trái chiều va chạm ầm ầm phát nổ, giải phóng ra hoàng kim cùng hắc ám điên cuồng rung chuyển cả bầu trời. Viêm Huyền Chủ không chút nào lo lắng, bàn chân hắn bùng ra ma lực rực rỡ, cặp tóc giật lùi lại ngay trước khi cả bốn cái đầu khổng lồ xuyên qua khoảng không gian tràn ngập ma lực tàn phá hung dữ xông tới.

"Cắn nuốt ma lực thật bá đạo!"

Lúc này, đuôi mắt hắn chợt rung lên khi chứng kiến ở một khoảng không gần đó, ba kẻ áo đen trước đó giao chiến với ba người lão trưởng làng lúc này học máu mồm, điên cuồng bị đẩy lui. Ruin và Arena với mái tóc bù xù, Thiên Mệnh bị những con Rắn đen từ lồng ngực cắn nuốt hoàn toàn, cơ thể bốc ra ma lực tà ác mang theo mùi hôi thối tới ngạt thở đang chiếm cứ thượng phong tuyệt đối.

"Giết... Hắn..."

Lão trưởng làng hú lên như dã thú, đôi cánh sau lưng rung mạnh, thân thể có chút vận vẹo rồi đột ngột biến mất. Một giây sau đó, lão rạch tan không gian trước mặt Viêm Huyền Chủ, bốn con rắn đen như nước đen chảy khắp bầu trời, cuộn cuộn bao phủ lấy hắn đầy hung tợn. Viêm Huyền Chủ lạnh lùng nhìn khuôn mặt rúm ró đã chìm trong điên loạn trước mắt, ma lực toàn thân y phút chốc vận chuyển theo một quỹ tích kì lạ khiến phần không gian phía trước phát nổ. Phản lực cực mạnh đẩy bật y và lão trưởng làng về hai phía bầu trời, dùng cách ác liệt nhất tránh khỏi công kích của những con rắn. Đúng lúc này đỉnh đầu Viêm Huyền Chủ loang loáng ảo ảnh như đại kiếm chém xuống, tuy chỉ lướt qua vành tai hắn chừng một tấc nhưng lại kéo theo một áp lực cực đại, trầm trọng đánh văng cơ thể của hắn rụng xuống như điều đứt dây.

Chương 18: Phản Nghịch Thần Mệnh, Ba Nghìn Hải Cốt Một Người Sống

"Thật thú vị đúng không? Những con người với Thiên Mệnh tâm thường tới cực điểm, lúc này lại có thể áp đảo với cả Mệnh Vương. Ta nên gọi sức mạnh này là gì đây? Sự ban ơn cứu rỗi... Hay là nguyên rủa?"

Có một ai đó lên tiếng từ sâu thẳm trong tâm hồn Sadara, dẫn dắt nó dần dần đắm chìm trong khung cảnh điên cuồng trước mắt. Những khuôn mặt đã khắc sâu vào linh hồn nó, như một thế giới khác biệt đã luôn khiến nó cảm thấy bình yên dưới khung trời này... Tất cả lúc này đây... Vụn vỡ. Họ ở trong thâm tâm nó... Không còn nữa.

Từng thân thể đứng lặng lẽ trong biển lửa mệnh mông giống như tượng đá. Dù là người già hay trẻ em, bất kể là nam hay nữ cũng đều treo trên mỗi một nụ cười cứng đờ lạnh lùng, không có tình cảm trong đôi con ngươi tràn ngập hắc tuyến lưu động. Những tiếng ầm ầm như pháo nổ vang lên liên miên không dứt, lồng ngực của họ lần lượt nổ tung thành bụi máu, trào ra những khối thân thể đen bóng nhầy nhụa rớt xuống bãi cỏ trong khi còn co giật. Kể cả những người vốn đã chết, thi thể không còn nguyên vẹn cũng vẫn lồm cồm bò dậy, dưới sự chuyển động của những con rắn đen mà từng phần cơ thể như côn trùng lột trên mặt đất, tiến hành tấn công những Thiên Mệnh Sư của Viêm Huyền Vực.

Những dịch nhân của thung lũng lần lượt gục ngã, dưới sự cắn nuốt không ngừng nghỉ của những con rắn đen nhanh chóng biến thành thịt vụn.

Nhưng... Họ như vậy... Có còn tồn tại không?

Con ngươi đang nứt vỡ của Sadara co lại khi nó nhìn xuống bàn tay phải của mỗi người. Nơi đó, cái dấu bạc hình quả trứng xuất hiện một vết rách, liên tục trào ra dịch đen chảy xuống không ngừng.

"Số mệnh đang trôi đi! Người có nhìn thấy không... Sadara. Thực tế là chẳng có Thiên Mệnh nào đang chờ đợi các ngươi tại Murim cả. Một dấu ấn để lại nhằm xoá đi lời nguyền cùng si nhục năm xưa ư? Đúng là một màn kịch tro trên nhưng thú vị nhất mà bốn toạ từng được chứng kiến! Cái người mà ngươi gọi là công chúa đó, cứu tinh mà mi thì thầm trong miệng cho tới lúc chết đã làm như vậy đây. Đơn giản gieo cho các ngươi một hạt giống của Ngụy Thiên Mệnh, dùng số mệnh, máu thịt của các ngươi như chất dinh dưỡng từng chút một khiến nó lột xác trong cái "tổ" của mình. Cô ta cho các ngươi thêm một chút hi vọng, vẽ ra một con đường hi sinh đầy máu và nước mắt nhưng tràn ngập vinh quang khiến những kẻ tội đồ năm xưa phát điên trên hành trình tìm kiếm sự sám hối... Mù quáng tin vào cái tương lai... Một lần nữa được công nhận sự tồn tại. Vì như vậy, các ngươi đã chiến đấu điên cuồng, đấu cho phải đối mặt với Viêm Huyền Vực hùng mạnh tới mức đó cũng không thể lui bước... Hắc hắc... Cô ta biết bọn mi không còn đường lui... Những kẻ không còn tên họ... Không có số mệnh mong muốn một điều mà cô ta HỨA SẼ CHO HỌ. Chúng... Muốn được tồn tại. Lẽ dĩ nhiên... Máu đổ xuống liên miên không dứt, từng kẻ nặng nề chết đi không thể nhắm mắt, tới khi các ngươi tuyệt vọng nhất... Mong chờ một tia hi vọng nhất! Và BÙM... Các ngươi đã ở đáy của địa ngục, giống như những món đồ chơi bị cô ta đơn giản gạt bỏ, bởi vì sự tồn tại của các ngươi... Một thời khắc đó đã không còn một chút giá trị... Đằng sau hi vọng của các ngươi, mầm mống của Ngụy Thiên Mệnh trong cơ thể... Đã hoàn toàn thoát xác!"

"Không... Không"

Sadara gào lên trong tiềm thức, cố gắng xua đuổi âm thanh như ma quỷ kia ra khỏi tâm trí. Hắn chỉ đang nói dối, hắn đang cố đánh lừa nó. Giọng nói đó chắc chắn là của Viêm Huyền Chủ... Giống như cách mà hắn đã thâm nhập vào linh hồn nó trước đó vậy. Hắn muốn nó nghi ngờ, muốn dấy vò cả cô trong kí ức của nó. Hắn... Muốn nó căm thù cô bằng câu chuyện phi lí đó!

Nhưng...

Khí lưu tanh tưởi như một thứ bệnh dịch lan tràn cuộn cuộn không dứt khi một cái bóng nặng nề rẽ tan bãi cỏ, cuốn ngang khối thân thể nát bấy đang chìm trong hắc khí của nó nhấc lên cao.

Nếu như tất cả đều là dối trá...

Dưới bầu trời vẫn vũ tràn ngập mây đen nổ ra một tia chớp, lồng lộng Rung động cả một vùng trong ánh sáng nhạt nhoà. Khuôn mặt thiếu niên không một chút cảm xúc, khô héo như một gốc cây mục nát lộ ra bên dưới cơ thể bò sát đen đúa đang cuốn quanh Sadara, khoé miệng cong lên thành một nụ cười ma quỷ.

"Tại sao mày lại nhìn tao như thế... Carsian?"

Cỏ thụ già nua thấm đẫm hơi thở của năm tháng khẽ run rẩy trong đợt gió lạnh lùng giữa trời đông, tan đi từng mảng lá vàng phảng phất như sinh mệnh đi tới điểm cuối đọng lại trên thành giếng cổ đã cạn khô nước. Trên những bậc đá nứt nẻ dần lên miệng giếng phủ đầy rêu xanh cổ lão, hai cái bóng lồng lộng đan xen in hằn xuống những tầng lá cây mục ruỗng, như hắc ám vô tận thể lương từng chút lan rộng.

Trong không gian tăm tối mờ nhạt từng mảng đỏ thẫm phản chiếu biển lửa mênh mông, cánh tay Carsian buông thõng, chày xuôi một dòng hắc thủy tanh hôi nhỏ xuống bậc đá vang lên từng tiếng tí tách. Nó ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt mê man đang chìm trong hắc khí của Sadara, hai con rắn đen từ lồng ngực bầy nhảy tung chút siết chặt quanh người bạn của nó.

"Tai sao mày lại nhìn tao như vậy...? Nếu mày muốn mắng chửi tao thì cứ việc.. Đừng chỉ mãi im lặng như thế. Mày tức giận vì tao vẫn tồn tại trong vô vọng như thế này đúng không... Tại sao mày không nói ra... Carsian!!"

Sadara không nhận ra thương tích trong phổi nó đã lành lại từ lúc nào, chỉ há hốc miệng nói chuyện với thi thể trước mặt như kẻ điên. Nhưng dù nó có gào lên, tự rửa xả bao nhiêu lần đi chăng nữa, đáp lại nó vẫn là cái nhìn chòng chọc không có cảm xúc. Không phẫn nộ, không vui buồn... Không cả đau đớn... Hắc tuyến vận chuyển điên cuồng trong con mắt, cộng với khoé miệng cong lên cười quỷ dị giống như một đứa trẻ đói ngấu đang phản kích ngấm nhìn món ăn ngon nhất thế gian.

"Phi phò..."

Hai con rắn đen xoắn vặn trượt quanh cơ thể Sadara há miệng tham lam nuốt lấy từng đoàn hắc khí bốc lên từ cơ thể nó, vang lên những âm thanh như tiếng trẻ con cười nhạo cực kì nhân tính khiến nó rùng mình.

"Vô dụng thôi. Bây giờ thứ nắm quyền điều khiển cả bộ cơ thể trước mắt là những Ngụy Thiên Mệnh đó, anh bạn của mi đã bị chúng cắn nuốt hết từ lâu rồi... Mi nhìn thấy phần cơ thể của Ngụy Thiên Mệnh vẫn gắn chặt với cỗ thi thể đó chứ... Bọn chúng chưa hoàn toàn hấp thụ hết sinh mệnh của hần nên vẫn chưa rời đi. Cái biểu cảm trên khuôn mặt anh bạn của mi là thứ cảm xúc mà chúng muốn thể hiện cho mi xem đó. Hắc hắc, không ngờ đánh hơi ra cả sự tồn tại của ta trong cơ thể mi. Xem ra chúng thật xem bốn toạ là thức ăn rồi!"

"Không thể nào... Carsian... Mày chưa chết mà đúng không... Đừng có đùa nữa!"

Sadara run rẩy đầm lên lớp vảy đen kịt đang cuốn quanh cơ thể nó, gào lên tràn ngập điên cuồng. Trong lúc đó, bằng mắt thường có thể thấy từng đoạn xương vỡ vụn của nó từ từ liền lại, máu thịt theo hắc khí thoát ra từng chút đắp lên đầy ghê rợn. Bàn tay gãy lìa cũng đột ngột vận ngược lại, nối liền huyết nhục với cổ tay lộ ra xương trắng của nó chỉ để lại một đường nứt nhăm nhở.

"Sadara... Mi không tin ta cũng chẳng sao... Bởi vì kẻ khiến mi chấm dứt mọi ảo tưởng đó... Đang nổi giận rồi!"

Âm

Vách núi trên đỉnh đầu Sadara chừng trăm mét đột ngột nổ tung thành một trận mưa khói bụi rơi xuống miệng giếng cổ. Chỉ thấy trên cao, một cánh tay gãy gò với gấu áo chùng đen rách tả tơi thò ra từ khe đá. Trong chớp mắt, một thân thể từng bước đạp hư không bước qua màn khói trắng, để lộ ra Viêm Huyền Chủ một đầu tóc bạc lại xuất hiện giữa bầu trời.

Lão trưởng làng đôi con người có chút co rút trong một thoáng đó, thế nhưng rất nhanh lại truyền ra tiếng cười khùng khục đầy vận vẹo. Lão há miệng phun ra một ngụm khí đen ngòm, ổ bụng xẹp xuống như túi da rồi đột ngột vỡ nát, chui ra thêm hai cái đầu đen ngòm tụ họp với những con rắn khác thành một khối máu thịt nhầy nhụa quấn chặt vào nhau đầy kinh tởm.

Phía bên kia, Viêm Huyền Chủ lộ ra chật vật không cách nào che giấu. Bộ áo chùng đen của hần đầy lỗ thủng to nhỏ, mặt nạ ám kim có một vết nứt dọc theo sống mũi tưởng như sắp vỡ đôi ra. Dù trong ánh sáng yếu ớt của hoả diễm dưới thung lũng, vẫn có thể nhận ra vai phải của y có một vết cắt sâu hoắm, máu thịt mơ hồ như bị móng vuốt của ác quỷ chạm phải. Quan tài sau lưng hần cũng xuất hiện một vết nứt cực nhỏ, nhưng lại khiến ánh mắt hần khi nhìn vào nó trở nên càng ngày càng lạnh lùng.

"Hắc hắc... Không ngờ gây cả thương tích cho Hắc Thiên Hoàng... Thế nhưng các người đã chạm tới giới hạn cuối cùng của hần rồi. Một khác kia... Đã đến hồi hạ màn cho vở kịch hấp dân này!"

Sadara không thể trả lời âm thanh đó nữa, bởi vì thân thể nó trước sự xuất hiện của Viêm Huyền Chủ mà không tự chủ được run rẩy. Không giống như trước đó khi y nhắm vào nó, lần này, khí thế của Viêm Huyền Chủ không còn sục sôi mà nội liễm tới cực điểm, mơ hồ tĩnh lặng như khoảnh khắc cuối cùng trước cơn bão tố bùng nổ. Viêm Huyền Chủ thân thể gãy gò chìm trong hôn ám dừng bước giữa hư không, như thần linh cúi đầu nhìn xuống chiến trường đã phủ đầy máu thịt cùng thi thể nát bấy. Những con rắn đen hoàn toàn áp đảo đại quân Thiên Mệnh trước mắt, khiến hần như một phần tư Viêm Huyền Vực đã biến thành hài cốt. Kể cả ba kẻ áo đen trên bầu trời cũng bị Ruin và Arena đánh bại, thân thể bị hắc khí ăn mòn sớm đã tàn tạ không chịu nổi.

Số phận của những kẻ xâm lược thung lũng lúc này trở nên mong manh tới đáng thương hại. Trước những sinh thể mạnh hơn chúng không biết bao nhiêu lần... Thiên Mệnh có là gì?

Đúng lúc này, thân ảnh trên bầu trời của Viêm Huyền Chủ cuối cùng cũng có hành động. Hần đưa tay vào ngực áo, rút ra một phiến đá trong suốt đậm một màu máu chạm khắc kì lạ như hồng ngọc nhảy múa trong hoả diễm, một khác này bóp nát. Ngay lập tức, ma lực kinh thiên từ lồng bàn tay hần theo những vụn sáng lấp lánh bốc lên tận trời cao, phút chốc bùng ra thành một bóng hoa lửa khổng lồ, kéo dài những cánh đỏ rực hoả diễm rực rỡ chiếu rọi cả thung lũng.

Tất cả những Thiên Mệnh Sư đang hỗn chiến dưới lòng núi bị hoả quang trên bầu trời làm cho thất thần trong giây lát nhưng nhanh chóng biến mất. Như là một ám hiệu, bọn chúng đồng loạt lấy từ trong ngực áo ra một khối hồng ngọc tinh xảo toát ra ma lực nhân nhật, hung hăng nghiền nát.

Phụt phụt

Khu rừng bên dưới chiến trường đột ngột trở nên méo mó dưới nguồn ma lực từ những khối bảo ngọc vỡ vụn lan toả. Một Thiên Mệnh Sư của Viêm Huyền Vực nở nụ cười nhàn nhạt khi vài khối thi thể không đầu lao tới, từ lồng ngực phóng ra vô vàn con rắn đen thờ phỉ phò há miệng tấn công hấn. Mắt thấy Thiên Mệnh Sư đó sắp bị bảy rắn đen xé nát thì vùng không gian xung quanh chợt xoắn vặn, cơ thể hắn phút chốc như chìm vào bóng tối, trong giây lát biến mất. Những con rắn đen mất đi mục tiêu vẫn tiếp tục lao tới, đồng loạt đâm thủng một thân cây đại thụ trong tiếng gào thét inh ỏi. Sau khi Thiên Mệnh Sư kia biến mất, lần lượt những đồng đội của hắn cũng tiêu biến trong không gian tăm tối, quý dị bốc hơi khỏi thung lũng như thể chưa bao giờ có sự tồn tại của chúng ở đây.

"Uoooooooo..."

Rui và Arena khàn khàn gào thét như dã thú khi ba bóng đen sắp bị những Ngụy Thiên Mệnh hoàn toàn nuốt chửng lại như ma quỷ tan biến vào hư vô. Thân thể hai lão già run lên trong lúc sáu cái đầu rắn đang sấn sát khí lượn quanh vùng không gian những kẻ nọ vừa biến mất, không cam lòng rít lên đầy ghê rợn.

"Uoooo..."

Một thời khắc đó, cả thung lũng tràn ngập trong tiếng rìn rít không cam lòng của Ngụy Thiên Mệnh. Những cái đầu đen sì sục sạo khắp bãi cỏ, kéo theo những khối thân thể vỡ nát lùn lách trong rừng cây điên cuồng tìm kiếm bữa ăn của chúng. Thế nhưng giữa không gian tăm tối đó, các Thiên Mệnh Sư cùng Thiên Mệnh đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn sót lại thi thể nát bầy của những kẻ đã gục ngã như bằng chứng cuối cùng cho sự hiện hữu đã từng có của chúng tại nơi đây.

"Không gian dịch chuyển! Không gian dịch chuyển trong truyền thuyết đây sao! Hắc hắc, quả không hổ danh là Hắc Thiên Hoàng, ngay tới loại pháp thuật huyền diệu cỡ này cũng có thể thi triển! Sadara... Mở to mắt ra đi... Ta cam đoan sau khi được thấy mọi sự tiếp theo... Mí sẽ không thể mê man nữa! Hắc hắc"

Sadara nhìn trôn trối lên bóng dáng duy nhất của Viêm Huyền Vực đang lơ lửng giữa trời, hô hấp dồn dập trong khi đồng tử đã nứt ra những mảng cuối cùng, để lộ từng tia màu tím quý dị mỏng manh thoát ra. Hắn muốn làm gì? Hắn sợ hãi Ngụy Thiên Mệnh kia sao? Nhưng nếu vậy tại sao hắn không tự dịch chuyển bản thân mình đi giống như những kẻ kia? Hắn... Không thể... Không thể hùng mạnh tới như vậy được.

"Uoooooooooooo..."

Lão trưởng làng há miệng gầm lên đỉnh tai nhức óc, mơ hồ lan truyền một loại ma lực sóng âm trầm trọng oanh động khắp thung lũng, âm âm vang vọng trên vách đá khiến những Ngụy Thiên Mệnh dưới lòng núi dừng sự điên cuồng lại trong thoáng chốc. Từng cái đầu đen bóng vươn lên từ tàn tro của rừng cây bốc cháy rừng rực, như hắc ám này nằm trên mặt đất, hàng vạn con mắt mờ đục đồng loạt nhìn lên bầu trời tràn ngập dục vọng đói khát nguyên thủy nhất.

Bọn chúng nhận ra con mồi lớn nhất vẫn ở đây, bữa ăn thịnh soạn đủ khiến tất cả điên cuồng lúc này không ngờ lại không bỏ trốn. Lần lượt những tiếng rìn rít khoái trá vang lên, một tòi một trăm, một vạn âm hưởng mơ hồ như tiếng cười khúc khích của trẻ con ma quái tới cực điểm âm âm bùng nổ.

Sadara ôm chặt đầu trước mớ âm thanh ma quỷ đó, nó không nhận ra hai cái đầu rắn đang cuốn quanh thân thể nó lúc này chợt buông lỏng, quay lại bên cạnh Carsian hướng lên bầu trời phát ra những tiếng kêu ghê rợn.

Viêm Huyền Chủ một mình đứng dưới bầu trời lồng lộng loi quang chạy ngang dọc, mái tóc bạch kim nổi bật trong bóng đêm cùng những tia sáng thâm thúy phóng ra sau lớp mặt nạ ám kim khiến cả vùng không gian xung quanh y cũng chấn động. Thân thể gầy gò của y trước vô tận hắc ám của Ngụy Thiên Mệnh ngoi lên dưới lòng núi nhỏ bé tới đáng thương cảm, nhưng không một chút bị đẩy lùi trước khí lưu hàng vạn năm âm âm cuốn quanh không dứt.

"Uoooooooo...."

Sadara ôm ngực quý trên thềm đá, mắt thấy bản thân chìm giữa một rừng Ngụy Thiên Mệnh đen kịt gào rống kinh thiên động địa. Đôi con ngươi màu tím của nó trợn lên muốn rách cả mí mắt khi thân thể của Carisan cùng những dân làng khác dần khô quắt lại, sức sống cuộn cuộn chảy vào tấm thân đen ngòm đang ngày một vươn lên cao của Ngụy Thiên Mệnh.

"Ngụy Thiên Mệnh đang hút cạn dinh dưỡng từ vật chủ của nó... Chúng muốn thực sự thoát ra rồi... Hắc hắc... Sadara, nếu tất cả là lời nói dối của bọn toạ... Vậy trước mắt mí là điều gì kia. Một trận chiến sống mái giữa Ngụy Thiên Mệnh và Hắc Thiên Hoàng! Ngay từ đầu đã chẳng có chỗ cho các ngươi tồn tại! Không... Phải nói là sự tồn tại của các ngươi là để hi sinh cho những Ngụy Thiên Mệnh này lớn mạnh! Đó là sự trừng phạt dành cho những kẻ tội đồ... Vĩnh viễn không thể rửa sạch... Sadara!"

"CÁM MIỆNG!!"

Ầm ầm..

Sấm sét đâm xuyên bầu trời vần vũ, một luồng sức mạnh kinh thiên bổ xuống miệng giếng cổ bên cạnh Sadara làm nổ tung nơi đó thành một mảng hỗn độn. Trên hư không cao vợi vợi, Viêm Huyền Chủ giang rộng hai tay như ôm lấy cả thiên địa, từ giữa bàn tay phải nứt ra một khe hở tràn ngập đen tối, phút chốc như quỷ nhãn mở mắt thành một lỗ hồng đen kịt. Ma lực từ cơ thể y biến động mãnh liệt, giống như cuốn lấy cả bầu trời xoay quanh Viêm Huyền Chủ thành một mảng hôn ám, lan toả những tia chớp đen chạy dọc khắp cơ thể đầy khủng bố.

"Chỉ tới đây thôi... Những kẻ điên cuồng! Giác mộng của các ngươi nên chấm dứt rồi!"

"Uooooooooo....grrrr"

Hơi thở huỷ diệt cực kì nồng đậm cuồng bạo lan toả từ thân ảnh nhỏ nhắn giữa bầu trời khiến cả thung lũng cũng run rẩy không ngừng. Ngụy Thiên Mệnh cũng bị thứ ma lực đen kịt kia làm cho kinh sợ, tất cả âm âm gào rú thúc dục thân thể như cỗ thụ không ngừng lớn lên, phút chốc vươn cao cả trăm mét tiến dần tới vùng không gian hắc ám chấn động kịch liệt. Lão trưởng làng cùng Ruin và Arena bị lôi tuột theo hướng di chuyển của Ngụy Thiên Mệnh, mơ hồ cuốn vào nhau cuộn cuộn thành một đồng máu thịt đen óng nhúc nhích ghê rợn lao tới Viêm Huyền Chủ.

Một ảo ảnh xuất hiện xung quanh thân thể gầy gò của Viêm Huyền Chủ, từ hắc ám mờ nhạt nhanh chóng vươn rộng, thoáng lộ ra từng cánh hoa đen kịt mở ra giữa bầu trời. Không rực rỡ trắng lợt nhưng tràn ngập một cỗ khí tức huỷ diệt u ám, bóng hoa sen không lồ bao quanh y mang vẻ đẹp chết chóc đầy quý dị.

"Uooooooooo..... Gi...ế.....t....."

Ngụy Thiên Mệnh cuộn cuộn đan xen khắp đất trời, nháy mắt dẹt ra tầng tầng lớp lớp thân thể to lớn hung hăng nuốt trọn lấy cả hắc liên đang bao quanh Viêm Huyền Chủ. Chỉ thấy lúc này y lạnh lùng cúi đầu, đôi con ngươi nhuốm màu máu bùng lên sát ý dữ dội. Hai bàn tay tích tụ vô vàn những tia chớp đen bất chước trước ngực, âm âm lan toả lôi quang khi ma lực mệnh mông như biển đột ngột phóng thích.

"Ngươi đáng chết lắm... Phong Hoàng... Tất cả các ngươi... Đều đáng chết..."

Hắc liên trong nháy mắt thoát ra sấm sét đen kịt, âm âm mở rộng với khí thế không thể kháng cự, chốc lát nuốt chửng tất cả Ngụy Thiên Mệnh đang lao tới. Những cái đầu rắn chạm vào vũng lưới sét cuồng bạo lưu chuyển giống như đâm vào bùn lầy không thể nhúc nhích, ngay lập tức từng đoạn thân thể to lớn vụn vụn trong không gian rồi từng chút tan biến. Chưa dừng lại ở đó, tia chớp đen chạy dọc trên cơ thể bon chúng như nước chảy ngược dòng, sự phân rã xoắn vặn nhanh chóng lan rộng không thể dừng lại.

"Sadara... Mau gọi tên bản toạ ra... Nếu không cả ngươi cũng chết tại đây đây! Hắc hắc..."

"..."

Sadara không trả lời, nó ngây ngốc nhìn lên bầu trời lúc này tràn ngập những thân thể to lớn đang vụn vụn, cuốn theo thì thể không toàn vẹn của những người thân thuộc vùng vẫy trong hắc liên không lồ đang hạ xuống thung lũng. Hơi thở huỷ diệt cuồng đại thổi qua da mặt nó lạnh ngắt, dễ dàng bẻ gãy ý niệm sinh tồn của bất cứ kẻ nào. Nó đơn giản chấp nhận khung cảnh chết chóc đó giống như nhìn ngắm bản thân từ một thế giới khác. Nó lúc này... Một mình thôi...

Âm âm

Hắc liên cuối cùng đã mở rộng xuống lòng núi, trong một màu hắc ám lạnh lùng cuốn bay tất cả.

Alluriana đứng trên mỏm núi cao nhất của Thung Lũng Tân Cùng, gần kề chứng kiến cảnh tượng cuối cùng của nơi này chìm trong hắc liên huỷ diệt. Bầu trời đầy những vụn vụn trên cao phủ xuống một bầu không khí u minh tang tóc, lấp ló những dải băng trắng phảng phất như tàn hồn cô quạnh lướt quanh vùng hắc ám mệnh mông đang lạc lối. Cô chỉ là một hư ảnh không tồn tại trong thế giới này, nhưng vẫn cảm giác được đâu đó tiếng khóc thương đầy đọa nhân tâm tới đau đớn. Nó... Đang khóc!

Rào rào....

Bầu trời tối đen cuối cùng đã trút xuống những giọt nước nặng nề, rớt xuống khoảng không hắc ám bên dưới từng chút rửa trôi bụi bẩn đẫm máu tươi chảy xuống những khe núi. Có lẽ phải rất lâu sau đó, với vô vàn những cơn mưa như thế mới khiến lòng núi sạch được mùi máu tanh nồng còn đọng lại trong vách đá, bằng chứng của một cuộc tàn sát thương tâm đã chấm dứt. Hắc liên đã tan biến từ lâu, và bóng người đem đến sự huỷ diệt cho thung lũng này cũng đã rời đi. Chỉ còn lại một mình Alluriana vẫn chìm trong cơn mưa giữa thế giới hư ảo không thể thoát ra. Cô khóc... Không biết từ lúc nào đã tự khiến hai gò má mình ướt đẫm.. Cô không bị ướt bởi nước mưa, nhưng lại cảm thấy lạnh lẽo hơn rất nhiều.

Bên dưới thung lũng sau trận mưa lớn dần dần xua tan hắc khí, để lộ ra một khung cảnh quái dị nhưng đầy tang thương. Một thẳng nhóc quỳ trên bậc thềm đá, hai tay buông thõng vô hồn nhìn về phía trước. Xung quanh nó, vô tận hài cốt trắng hếu đã khô cạn máu thịt xếp chồng lên nhau thành một bức tường không lồ đem nó che chở bên trong, như một lá chắn từ xương khô dưới sự huỷ diệt khủng khiếp của hắc liên bảo hộ nó mà chống cự xuống.

Sadara không một chút cảm xúc giữ lấy một bàn tay chỉ còn xương trắng đang đặt lên mái tóc nó, mơ hồ bị bóng dáng hài cốt cao lớn nhạt nhòa trước mắt làm cho không cách nào cử động được.

"Trưởng thành lên... Sadara"

Lão xoa đầu nó trong khoảnh khắc cuối, hiền từ giống như bao lâu nay vẫn vậy, cùng mọi người mỉm cười trong khi thế giới dần sụp đổ.

"Alluriana... Ta phải giết ngươi..."

"Phản Nghịch Thần Mệnh!"

Chương 19: Kết Thúc Mệnh Giới

"Ta phải giết ngươi... ALLURIANA!"

Bóng dáng nhỏ bé chưa tới tuổi thành niên của Sadara oằn mình lại trên mặt đất, thanh âm khàn đặc chất chứa oán khí ngập trời lặng lẽ vang vọng giữa trời đất mệnh mỏng này. Mưa ngày một nặng hạt, phủ xuống thế gian một bản nhạc trầm thấp mà nặng nề như khúc đưa tang vô tận oan hồn đã bỏ mình trong lòng núi, tất cả chảy xuôi trên gò má thẳng nhóc thay cho nước mắt không thể tuôn ra mà chậm chạp lăn dài. Xung quanh nó, bức tường xương cốt đan xen từ biết bao bộ xương trắng hếu chồng chất lên nhau trong màn mưa, cứng rắn mà cổ chấp giống như chính những con người đã lớn lên dưới mảnh đất này. Họ muốn bảo hộ nó, mà vẫn chưa an lòng tan biến khỏi thế gian.

"Thật trớ trêu... Kết cục của vở kịch này... Lại không giống như cái bắt đầu nhơ bẩn của nó! Những kẻ đã bị Ngụy Thiên Mệnh làm cho lạc lối, không ngờ vẫn để lại một loại chấp niệm cường đại tới như vậy. Khoảnh khắc cuối đó, lại sẵn sàng hi sinh toàn bộ để che chở cho người trước Hắc Liên khùng bỏ kia của Hắc Thiên Hoàng. Cũng tốt... Thiên Hùng Ca khép lại quá khứ bị ruồng bỏ, âu cũng là đủ cho chúng an nghỉ dưới đáy mồ... nhưng... Một chút kia... Liệu có làm ngươi thoải mái không... Sadara?"

Thanh âm xa lạ một lần nữa vang lên, thế nhưng không còn chỉ trong tâm trí Sadara mà như phúc âm rơi xuống từ bầu trời đen tối, lặng lẽ lan truyền qua từng ngách đá, hoà tan dưới chân miệng giếng cổ bị tàn phá đang có một thân ảnh run rẩy không dứt.

"Alluriana... Nếu như ngươi đã khẳng khái gọi chúng ta là kẻ phản bội... Vậy thì lúc này đây... Ta chính là kẻ phản bội duy nhất và ghê tởm nhất trong thế giới của ngươi!"

Hắc khí tuôn trào từ thân thể nhỏ bé của Sadara, ngày một nồng nặc trong tiếng gào rống điên cuồng của nó, mơ hồ bốc cao lên bầu trời thành một sợi chỉ đen đậm xuyên qua các tầng mây. Alluriana lặng người đứng trên đỉnh núi cao nhất, hai tay bé nhỏ đưa lên che miệng để cổ không phát ra âm thanh nức nở. Cô từng chút chứng kiến đứa trẻ nhút nhát trong kí ức quần quai vì đau đớn và thù hận, nhân cách dưới sự điên cuồng méo mó tới cực điểm như đã thú bị thương tiếp tục gào thét. Ngày hôm nay, trái tim nó hẳn đã vỡ nát không biết bao nhiêu lần, tới nỗi những mảnh vụn còn lại cũng sẽ vĩnh viễn không đủ để chữa lành lại vết thương trong tâm hồn ấy nữa.

Bầu trời trên cao đen tối, lại mệnh mỏng như biển đen trải dài không dứt lúc này cuộn cuộn trôi về một mảng trần ngập sấm sét, nuốt lấy từng đám mây, hình thành một lỗ hổng khổng lồ mở ra sâu thẳm dẫn tới một thế giới khác. Sadara chột ngắc cao đầu, trong mắt trần ngập những tinh thể màu tím vận chuyển như gói gọn cả tinh tú trong ngân hà. Cơ thể trước đó bị phá nát bởi Viêm Huyền Chủ của nó lúc này đã mọc lại từ chi, toàn thân trần ngập một loại sức sống tà ác như ác quỷ dần thức tỉnh từ đáy địa ngục.

"Ngươi muốn ta làm gì cho ngươi Sadara?"

Câu hỏi của kẻ thần bí đang ẩn náu giữa hố sét đen kịt giữa bầu trời mệnh mỏng lan toả, giống như độc dược khiến cho khuôn mặt Sadara ngày càng điên cuồng. Nó gào lên giữa thiên địa tang tóc, vượt ra ngoài bức tường hài cốt mà phát tán chấp niệm của kẻ phục thù.

"Ta muốn có Thiên Mệnh... Ta muốn giết tất cả bọn chúng... Cho tới khi không còn sự bẩn thỉu của Phong Huyền Vực trên thế giới này..."

"Ngươi có làm được không? Kể cả khi sẽ trở thành phản đồ kinh khủng nhất trong lịch sử khiến cả thế giới nguyên rủa?"

"KỂ CẢ NHƯ VẬY!"

"Đủ cho thiên đàng sẽ vĩnh viễn không còn mờ lối, linh hồn mi sẽ chìm trong luyện ngục trầm luân không thể siêu thoát? Mi vẫn còn muốn tiếp tục sao?"

"DÙ LÀ NHƯ THẾ!"

Tiếng cười ma quái lồng lộng đan xen với thanh âm gào thét trần ngập cừu hận của Sadara dữ dội vang vọng khắp thung lũng, giống như ma quỷ từ cõi u minh cười nhạo sự bẩn thỉu của thế gian cứ thế quanh quẩn trong không trung khi lỗ hổng giữa bầu trời chấn động kịch liệt, giữa hư vô u ám cuộn cuộn lan toả lực lượng số mệnh trần ngập khủng khiếp rót xuống sợi chỉ đen đang nối liền cơ thể Sadara với thế giới bên kia.

"Rất tốt... Sadara, bây giờ mi chỉ cần vứt bỏ đi cái con người cùng số mệnh tầm thường của mình... Để đón nhận lấy Thiên Mệnh chí cao không thể hạn lượng... Mi có làm được không?"

"Phản Nghịch Thần Mệnh... Phản Nghịch Thần Mệnh... Phản Nghịch Thần Mệnh..."

Sadara rên rỉ trong cổ họng, nước da ngày một tái nhợt khi nó nhặt con dao phủ đầy bụi đất của bố, run rẩy giơ lên trước ngực áo rách nát. Nó nhìn qua tầng tầng lớp lớp bạch cốt trên cao, đôi con người màu tím vận chuyển phản chiếu dư ảnh cuối đời của từng người đang mỉm cười, cũng là nụ cười cuối cùng nó muốn nhìn thấy trên thế giới nhơ nhớp này. Vô tận đầu lâu thê lương trầm ngâm dõi vào đứa trẻ duy nhất của thung lũng còn sống sót, chứng

kiến ranh giới cuối cùng còn giữ chân họ lại sụp đổ. Trong mắt Sadara tràn ngập hung quang điên cuồng, nó đâm xuyên quan lồng ngực để trần, trong làn mưa cuồng ép rút ra từ khe máu một hòn đá màu xanh cảm thạch loang lổ tanh nồng.

Thiên Mệnh nhỏ yếu từ trước tới giờ của nó... Lúc này đây đã nằm gọn trong lòng bàn tay.

"Ha ha... Không còn nữa... Số mệnh nhỏ bé này... Đã không còn cần thiết nữa! Alluriana, người đã đưa nó tới địa ngục bằng thứ cảm xúc ràng buộc kinh khủng đó... Vậy thì cứ ngắm nhìn đi... Ta sẽ từ luyện ngục bước ra. Ta... Mở mắt rồi!"

Sadara nhìn sâu vào khối đá đang che dấu một hơi thở sinh mệnh nhỏ nhoi yếu nhược như đèn lồng trước gió, trong mắt là một mảng vô cảm xen lẫn điên cuồng. Nó liếm môi cười dữ tợn, bóp nát bảo thạch trong tay thành bụi phấn. Chỉ nghe trong không trung phát ra một âm thanh sâu thẳm cực kì mỏng manh, tan biến trôi theo dòng sinh mệnh nhỏ bé giống như tâm hồn của một thẳng nhóc nhút nhát, thật thà vào hư vô, vĩnh viễn mất đi trên thế gian ý nghĩa tồn tại mà nó được sinh ra.

Minh Đạo khổng lồ trên bầu trời rùng rùng rung động, sấm sét điên cuồng chạy qua ngang dọc khắp chín tầng mây mênh mông. Một luồng ma lực kinh khủng tuôn trào trong thiên địa, kéo theo những di động của một tồn tại khiến cả không trung cùng run rẩy, chậm rãi từ hắc ám vô tận lộ ra.

"Không còn là kẻ tầm thường nữa Sadara... Từ nay mi là vương. Là chúa tể của thế giới này. Bốn tọa sẽ là Thiên Mệnh của mi. Gọi tên ta ra... và cùng ta bước lên đỉnh thế giới này! Sánh ngang hàng với tất cả thần linh từ xưa tới nay!"

"Tên của bốn tọa là..."

"CỐT TƯỚC- SHURIMA!!"

Sadara bị nhấn chìm trong hắc ám vô tận khuếch trương từ thân thể nó, trong khi bầu trời trên cao dường như ngày càng hạ xuống mặt đất. Sấm sét vô tận chui vào Minh Đạo như nước xoáy, quán quanh một khối thân thể hư ảo khổng lồ xuyên qua tám màn mỏng manh ngăn cách hai thế giới. Cả thung lũng rùng rùng rung chuyển, vách núi sau bao lần chịu chấn động cuối cùng không thể chịu nổi như bùn đất đổ xuống, cuốn lấy tất cả hài cốt cùng mọi sinh thể lọt xuống lòng núi lúc này đã lún xuống vô cùng, hình thành một miệng vực sâu thẳm trôi tuột vào bóng đêm. Đỉnh núi nơi hư ảnh Alluriana đang đứng cũng bị sụp đổ, trút theo hàng vạn tấn đất đá lọt xuống thung lũng sâu không đáy, thế nhưng thân thể cô vẫn lơ lửng giữa không trung mà không hề suy chuyển. Có lẽ quy tắc của thế giới này không thể tác động tới một người qua đường như cô, giống như cô không thể ngăn cản Sadara trong cơn điên cuồng đã bị Thiên Mệnh khổng lồ trên cao nuốt chửng.

Bóng dáng mênh mông giữa Minh Đạo từng chút rõ nét, cuối cùng trong màn mưa lộ ra một khung xương khổng lồ kéo dài cả trăm mét có hình dáng như một loài chim, giương cao đôi cánh trơ khấc không chút máu thịt kéo tan bầu trời chui xuống. Cốt tước khổng lồ xuất hiện dưới thiên không mù mịt, trong hàng tỉ giọt nước của thế giới lơ lửng với đôi cánh trắng bệch chậm rãi vươn ra đây quý dị. Alluriana không thể tưởng tượng được một sinh vật- hay một cái gì khổng lồ tới như vậy lại có thể bay được chỉ với một khung xương có hình dạng cánh chim. Sự di động của nó rõ ràng dựa vào quyền năng ma thuật hùng mạnh tới kinh người.

Cốt tước vươn cái đầu to lớn chẳng còn chút da thịt, hai hố đen trên đầu lâu lập loè những tia từ sắc tràn ngập huyền hoặc ma quỷ giống như Minh Đạo trên cao chậm rãi nhìn về phía Alluriana. Trong phút chốc cô đã tưởng rằng con quái vật đó nhận ra sự tồn tại của mình, cả cơ thể liền căng cứng rơi vào trạng thái phòng bị nhất. Nhưng cô nhanh chóng nhận ra ánh sáng trong hố mắt của cốt tước chỉ mờ mịt nhìn xuyên qua thân thể mình, nơi đó chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người gầy gò chìm trong mưa rơi, im lặng như một bóng ma cô độc giữa thiên địa.

Thân ảnh đó thân thuộc, vẫn nhỏ bé giống như đứa trẻ từng nép mình bên cạnh cô, trầm trồ khám phá thế giới rộng lớn ngoài sức tưởng tượng của nó qua vài tấm bản đồ bằng da dê cũ kĩ. Nó đứng ở đó, trống trải và cô đơn chìm trong thế giới chỉ gồm hai màu của nước mưa và bóng tối, lặng lẽ y hệt cái ngày mà cô rời đi. Thế nhưng nó không cười, bởi vì một khoảnh khắc đó, Sadara hồn nhiên, thật thà và đầy mơ mộng, luôn tò mò rong ruổi khắp các rặng núi phía xa đã không còn nữa. Dưới ánh chớp chiếu rọi chạy ngang qua cơ thể khổng lồ của cốt tước, thân thể kia cuốn đầy những dải băng trắng nhàu nát, bết lại vì nước mưa. Khuôn mặt nó không một chút cảm xúc, khô héo, chỉ khẽ lộ ra vẻ điên cuồng không thể che dấu trong đôi con ngươi tràn ngập từ khí tang thương.

Nó không thi triển bất kì ma thuật nào, thế nhưng vẫn như cũ đứng trên tầng tầng lớp lớp mây đen. Chỉ thấy bàn chân nó đạp lên một ngọn tháp trắng cao tới chọc trời, giữa mênh mông gió mưa của thế giới mơ hồ chông chênh chất lên từ không biết bao nhiêu hài cốt đắp lên từ dưới thung lũng sâu không thấy đáy, giống như chúa tể của cả nhân gian ngự trị trên núi bạch cốt, khẽ kêu lên đầy bi thương:

"Mọi người sẽ đi bên tôi... Cho tôi tận cùng địa ngục này!"

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Băng Vương, Kiếm Huyền Chủ

Alluriana chậm chậm mở mắt, từ cõi mênh mông của Mộng Giới một lần nữa hiện ra dưới thế giới thực tại. Đôi con ngươi phủ xanh như biển tràn ngập một loại trầm lặng bi thương, mờ mịt giống như đã trải qua cả một đời. Mưa theo cô tới từ Mộng Giới, cuối cùng tại nơi này kết lại cùng nước mắt cô hoà xuống ướt nhòen trên má, từng giọt chảy xuôi chẳng thể lau đi. Cô đang ngồi dựa lưng vào lớp gạch nứt nẻ, ẩm ướt chứa đầy rêu phong lạnh lẽo trong

con ngõ tối, hai chân khép lại quỳ trên mặt đất giống như một kẻ tội đồ, trước ánh mắt lạnh lùng của bóng đen gầy gò đối diện mà không ngừng run rẩy.

"Mừng cô tỉnh lại Alluriana!"

Sadara ở thực tại phá vỡ sự im lặng bằng một nụ cười lạnh tanh, nó vuốt ngược mớ tóc ướt nhẹp bắt lại vì nước mưa, đưa lưng dựa vào một cột đèn đã bị rỉ sét tới không thể sử dụng, bàn chân vô thức gõ xuống mặt đất thành từng nhịp kì lạ. Câu nói đó giúp Alluriana thoát khỏi sự ràng buộc mơ hồ của Từ Vân Tà Đồng, ở trong bất lực lần đầu tiên nhìn thẳng vào Sadara. Với cô, khoảnh khắc từ lần cuối cùng gặp nó chỉ kéo dài trong tích tắc ở Mộng Giới tới hiện tại, thế nhưng kì thực đối với nó đã là ba năm dài đằng đẵng, khiến đứa trẻ ngày nào nay đã trở thành một thiếu niên gần mười bảy tuổi. Khuôn mặt non nớt có phần ngây thơ của nó không còn nữa, thay vào đó là một vẻ thành thục che dấu cảm xúc cực sâu, đôi con ngươi màu tím lấp ló sau vài lọn tóc quăn, chìm trong hố mắt thâm quầng như lửa từ cội u minh chậm rãi nhen nhóm. Nó cũng lớn hơn rất nhiều, khác hẳn với đứa trẻ ngày đó cô có thể dễ dàng xoa đầu, lúc này Sadara đã cao hơn cô cả một gang tay, cộng với vẻ lạnh lùng điển trai khiến cô không khỏi liên tưởng tới khuôn mặt nữ tính đầy đối lập của Yoshino, suýt chút nữa bật cười trong hoàn cảnh này. Đúng vậy... Sau khi cô rời khỏi Thung Lũng Tận Cùng năm năm về trước, cô chưa từng nghĩ tới một lần nữa gặp lại, khoảng cách giữa bọn họ đã xa rồi tới mức này.

Alluriana muốn nói rất nhiều, nhưng khi nhìn vào đôi mắt u ám của Sadara, không hiểu sao cô chỉ yếu ớt gượng cười:

"Em đã trưởng thành hơn hồi đó rồi..."

Trong bóng tối, Sadara nghiền ngẫm biểu tình trên khuôn mặt cô một cách máy móc, ánh mắt loé lên tinh quang lạnh lạnh. Sau cùng nó cúi đầu, thanh âm gồ ghề giống bình thường một chút nào chậm rãi vang lên.

"Nếu ý cô là sức mạnh... Thì đúng. Bây giờ tôi hoàn toàn có khả năng giết cô! Cả cô và những kẻ thoắt nát đã dày vò chúng tôi trong sợi xích hi vọng của ác quỷ!"

Câu cuối cùng nó đặc biệt nhấn mạnh qua kẽ răng, giống như cực lực kiềm chế không để lộ ra một nụ cười điên cuồng. Alluriana biết nó không nói dối... Nó thực sự muốn giết cô, với tất cả những gì nó đã phải trải qua trong những ngày cuối cùng ở thế giới bên kia.

"Sadara... từ ngày hôm đó... em đã luôn như thế này sao?"

Cảm giác lạ lẫm trên khuôn mặt đã từng rất ngây ngô giờ phút này chìm trong một tầng khí lưu đan xen bởi nhiều sợi hắc khí khiến Alluriana cảm thấy rất đau lòng. Cô vịn tay vào gờ đá ướt sũng trơn nhớt bởi những tảng rêu mục nát, gian nan nhón chân muốn đứng dậy. Lập tức một cơn đau như tia lửa điện chạy xuyên qua cơ thể cô, đôi chân thon gọn run rẩy không ngừng rồi lại vô lực khụy xuống. Trong nháy mắt đó, cô có cảm giác Sadara trong bóng tối có hơi nhích người, nhưng ngay sau đó lại im lìm như một bóng ma vùi mình trong cả thế giới chỉ có nước mưa.

Nó không nói thêm gì, chỉ khép hờ hờ mắt. Alluriana cũng mong chờ sự im lặng đó, bởi vì cô chưa biết phải bắt đầu câu chuyện với nó như thế nào. Những gì nó đã đánh mất ở quê nhà, khiến nó và cô không thể đối diện với nhau như ban đầu nữa. Sadara đã thay đổi, không phải những đổi khác về tuổi tác hay ngoại hình, mà tận sâu trong nó là một linh hồn đã chằng chịt vết nứt chấp vạ từ những kỉ niệm hoà trộn trong thù hận điên cuồng.

Cô tự hỏi là thế giới thay đổi nó... hay bản thân cô khiến nó đánh mất đi chính mình?

"Cô.. chỉ muốn nói như vậy thôi sao?"

Sadara vắn cổ, há mồm thở ra một làn bạch khí. Hai bàn tay nó liên tục mở ra nắm lại, từ trong ống tay áo ướt nhẹp mơ hồ rót xuống từng giọt nước đen kịt mang theo mùi tanh hôi khủng khiếp đọng lại thành vũng loang lổ dưới mặt đất.

Dù dưới mưa gió, mùi vị ô uế từ cơ thể Sadara vẫn không thể gột rửa, ngày càng nồng nặc lan toả khắp con hẻm nhỏ khiến Alluriana bất giác nhíu mày. Trong ánh sáng mờ mờ càng tối tăm hơn bởi nước mưa của mấy ngọn đèn đường phía xa, biểu hiện rất nhỏ đó của cô cũng không thể thoát được đôi mắt tím đục của Sadara. Nó nhếch môi cười mỉa mai, nhắc chân chậm chạp bước qua trước mặt cô. Thân thể liêu xiêu của nó đập xuống bãi máu thịt nhầy nhụa của con chuột xấu số, gót giày thô đen xéo nát thi thể con vật, kéo lê một dải nội tạng cùng máu tươi đỏ lôm đóm qua bóng tối. Cuối cùng Sadara dừng lại trước khối thân thể không toàn vẹn đang dần mục nát, bong tróc da thịt của cô gái tên Myuki, ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể đã phân huỷ tới không thể nhận dạng đó. Một tiếng cười khàn đặc, ẩn chứa quá nhiều cảm xúc trái chiều nghèn nghẹn vang lên giữa không gian tăm tối, như bóng dáng cô quanh đống độc ba năm trước vùi sâu vào địa ngục giữa núi bạch cốt, lần nữa cười điên dại tới thương tâm. Lúc này Alluriana chỉ còn nhìn thấy bóng lưng của nó, nhưng bi thương trong tiếng cười của đứa trẻ ngày đó cũng khiến cô không dám nhìn thẳng vào bóng dáng kia. Cô sợ... một khi khuôn mặt mờ ảo trong kí ức bị thực tại tàn khốc làm méo mó đi hết thấy... cô sợ phải nhìn vào ánh mắt ấy khi nó quay đầu lại.

Ưc ực.

Âm thanh cấn xé nguyên thủy như tiếng dã thú xé thịt con mồi hung bạo vang lên, ghé tòm nhưng đầy chân thực như chính thế giới tàn khốc này vậy. Alluriana chết lặng khi ánh chớp nhá lên lờ lờ giữa trời đêm mênh mông, như tạo hoá cười nhạo cảnh tượng trước mắt, hay chính những cảm xúc không thể gọi tên dần tan biến trong tâm trí cô. Bóng dáng thân thuộc trong kí ức vùi sâu vào thi thể Myuki, trong không gian tăm tối từng chút nuốt lấy máu thịt tươi sống đầy man rợ.

"Sadara...?"

Cô mấp máy môi, vô thức gọi tên nó từ trái tim đang dần vỡ vụn. Giống như dòng hồi ức về đứa trẻ đó vĩnh viễn không thể sát nhập với thực tại, dưới sự tàn khốc trước mắt từng chút tan biến.

"Em là Sadara... tới từ Phong Huyền Vực!"

"Thế giới này thật rộng lớn quá đi... Nếu có thể... em muốn sẽ được đến nhiều nơi hơn nữa!"

"Chị có ước mơ nào không Alluriana?"

"Em muốn trở thành một Thiên Mệnh Sư chân chính, để có thể giúp đỡ mọi người!"

"Cứu lấy tất cả!"

"Cứu lấy tất cả!"

"GIẾT HẾT TẤT CẢ!!!"

Sadara ngẩng đầu lên bầu trời, đối diện với cả biển đen mênh mông trên cao, gào lên như ác quỷ dưới đáy luyện ngục. Dưới ánh sáng lạnh lẽo của vô số tia chớp cắt ngang thế giới, khuôn mặt nó hiện ra vụn vẹo, méo mó tới cực điểm, máu tươi cùng thịt nát chảy xuống từ khoe miệng đỏ lòm loang lổ rớt xuống khối thân thể đã bị găm nát của Muyki. Đôi mắt nó trợn ngược, tưởng như thấy rõ từng mạch máu chảy qua con ngươi màu tím đục đang run rẩy trong trạng thái phấn khích tới cực độ. Sadara vận người vang lên từng tiếng răng rắc, cơ thể như không xương tạo thành những hình thù quái dị trước khi bất chợt lật ngược lại về phía sau, trong giây lát nhìn chằm chằm vào Alluriana.

"Cha mẹ đói rồi... Carsian cũng vậy... không sao không sao! Sadara là đứa trẻ ngoan! Cùng ăn nào... cùng ăn nào!"

"Máu... thịt và xương... đủ cho tất cả mọi người! Sadara đã tìm được... tôi làm rất tốt đúng không?"

"Tôi là đứa trẻ ngoan... Sadara là đứa trẻ ngoan... chúng tôi đều muốn ăn... mọi người đều muốn ăn... tôi cũng đói..."

Alluriana thu người lại sát tường như con mèo nhỏ, hai tay bịt lấy miệng ngăn không cho bản thân vỡ oà lên vì thương tâm. Cô nhắm chặt mắt lại, nhưng vẫn bị âm thanh nhai nuốt ghê rợn cùng tiếng gào thét cuồng loạn làm cho run rẩy. Đứa trẻ đó... Sadara đã để lại trong cô một kỉ niệm đẹp, để cô vẫn có thể chìm trong hồi niệm đó không một chút nghi ngờ trong ảo ảnh của Tử Vân Tà Đồng. Thế nhưng cô đã đưa đến cho nó điều gì thế này? Sự điên cuồng kia, thù hận cùng nỗi đau không thể xoá nhòa khiến nó tự đánh mất đi chính mình... đến nỗi ngay cả bản thân cũng không còn nhận ra. Rốt cuộc... cô đã làm sai điều gì?

"Dừng lại đi Sadara. Nếu như em cần phải trả thù một người... thì kẻ đó chính là chị.. Thế nhưng em không đáng phải gánh lấy số phận nghiệt ngã này... Chị xin em... đừng tự làm mình tổn thương hơn nữa!"

Àm

Một luồng khí lưu sắc bén như dao chém ngang đỉnh đầu Alluriana, rạch nát bức tường phía sau thành một khe hở cực lớn, cơ hồ đâm thủng qua toàn bộ ngôi nhà ở đó. May mắn khu vực quanh đây đều bị bỏ hoang, nếu không chấn động vừa rồi chắc chắn không thể che giấu được tai mắt con người mặc dù đã được bao phủ bởi kết giới. Alluriana cũng bị phản lực hất văng xuống mặt đất, cơ thể mềm mại trong lớp váy xanh ngọc ướt sũng nước mưa ngã vào một vũng nước lớn làm văng lên tung tành bùn, trong giây lát bao phủ cô trong một lớp nhão nhoét bẩn thỉu.

Alluriana ho sặc sụa, cố gắng tổng hết một chút bùn đất vô tình lọt vào khoang họng ra ngoài. Sau một thoáng ổn định lại cơ thể, cô yếu ớt nhìn lên thân ảnh chẳng biết đã ngừng di động từ lúc nào của Sadara, cảm giác lạnh lẽo nháy mắt kéo tới tràn ngập trong trái tim.

"Sadara... người em căm thù là chị, vậy thì hãy để cái chết của chị làm tâm hồn em lạnh lại..."

"Nhưng cô gái đó chẳng làm sai gì cả... Cô ấy cũng giống như em... có một gia đình... có một cuộc sống của riêng mình!"

"Đã có một người thực sự đau khổ khi cô ấy ra đi!"

"Cô ấy... có số mệnh của chính mình!"

Alluriana cuối cùng đã bật khóc, cô không thể giữ cho bản thân được mạnh mẽ nữa, cứ thế vỡ oà ra trong cảm xúc mất mát tới cực điểm. Cô không biết làm sao để dừng đứa trẻ này lại, khi tội lỗi của chính cô, cũng như cả Phong Huyền Vực trước đó đã cuốn nó vào định mệnh nghiệt ngã không hồi kết này. Khuôn mặt búp bê lấm lem bùn đất bắt lực nhìn chằm chằm vào thân thể đang bất động của Sadara, mong chờ một phản hồi, một dấu hiệu để cô có thể tìm thấy nó trong con người kia. Nhưng dưới ánh đèn mờ mịt chiếu ra những cái bóng ma quái lỏng lẻo đan xen in hằn trên từng vách tường đồ nát, Sadara khẽ nhếch đầu để lộ ra nửa khuôn mặt còn nhoe nhoét máu tươi, đôi mắt mở lớn không một chút cảm xúc, thanh âm lạnh lẽo, lại giống như cực kì ngạc nhiên vô hồn phát ra.

"Thế thì có liên quan quái gì đến tôi?"

Rắc rắc.

Cơ thể nó lại tiếp tục vụn vẹo, các khớp xương như cao su xoắn vặn thành những hình dạng quỷ dị. Sadara chợt ôm đầu đầy thống khổ, trong khi xương sống của nó gấp ngược về phía sau thành một góc vuông, khoe miệng gào rít bằng âm thanh già nua không thể tin nổi.

"Tại đây... tại đây... tại đây..."

"Sadara... nếu không phải mày quá nhu nhược... nếu không phải mày đưa cô ta tới ngôi làng... nếu không phải mày không có Thiên Mệnh... thì đã chẳng có ai phải chết cả!"

"Tất cả là tại mày..."

"KHÔNG... TÔI XIN LỖI... TÔI XIN LỖI... TRƯỞNG LÀNG... TÔI XIN LỖI... KHÔNG KHÔNG..."

Ma lực kinh khủng mãnh liệt tuôn trào từ trong cơ thể Sadara, dưới sự thống khổ điên cuồng của nó mà càng ngày càng mạnh mẽ, ẩn hiện những hình thù như hàng nghìn đầu lâu đen kịt há miệng gào thét, cuộn cuộn bao phủ vùng không gian trong hẻm tối thành một mảng hắc ám kinh khủng.

"Ma lực... hung hãn quá..."

Alluriana kinh hãi trước nguồn ma lực khủng khiếp gần như khiến cả không gian đông đặc lại, cô không thể tin được đứa trẻ yếu ớt và nhút nhát cô tình cờ cứu được năm năm trước, lúc này đã mạnh mẽ tới nhường này. Những đầu lâu hình thành từ ma lực hắc ám dường như thực sự có sinh mệnh, từng khuôn mặt méo mó mờ hồ lộ ra oán khí ngập trời với đủ loại cảm xúc điên cuồng, từ cơ thể Sadara thoát ra mãi không dứt.

"Ren... Ren... em cũng ghét anh sao...? Sao anh không thể tìm được em? Sao em không ở bên anh? Anh... sợ lắm!!!"

Sadara ôm mặt, mơ hồ truyền ra thanh âm như tiếng nước nổ trong khi cơ thể nó vẫn bị vây quanh bởi vô số đầu lâu hắc ám. Ma lực trùng điệp càng ngày càng đè nặng lên không gian xung quanh, bao gồm cả Alluriana khiến cơ thể cô cũng yếu ớt không thể chịu nổi. Thế nhưng trong đôi mắt mệt mỏi của cô lúc này lại xuất hiện một tia hi vọng le lói, bởi vì sâu trong vô tận đầu lâu cuốn quanh thân thể kia, cô thấy bóng dáng nhỏ bé, giống như đứa trẻ ngày đó dưới đáy vực sâu lạnh lẽo cô đơn, mềm yếu tới cực điểm.

"Em không cần phải chịu đựng nữa... Sadara!"

Alluriana mím chặt môi, trong mắt hiện lên chấp nhất kiên cường. Cô chống tay lên mặt đất đã lún sâu xuống vì nước mưa, dưới ma lực đè nặng trên vai mà từng chút đứng dậy. Mưa vẫn không ngừng phủ xuống thế gian, che đi một phần thế giới trong hẻm nhỏ nơi đang có hai con người chìm trong tội lỗi và cảm xúc hỗn loạn của chính bản thân mình. Cô gái yếu ớt sau vài lần gục ngã cuối cùng đã có thể đứng lên, dù đôi chân bầm đầy bùn đất còn run rẩy mà vịn vào vách tường nứt nẻ, chậm chạp bước tới vùng không gian tràn ngập đen tối bị những oan hồn bao phủ.

"Em đã mang theo đau đớn... đủ cho cả một đời rồi..."

Âm thanh gào thét của những đầu lâu đen kịt ngày một cuồng bạo, điên cuồng như muốn lôi tuột Alluriana vào địa ngục tăm tối của chúng. Mỗi bước cô tiến lên, thứ cảm xúc hắc ám tiêu cực đó lại mạnh mẽ hơn một phần, cộng thêm ma lực nặng nề như núi cao đè xuống đôi vai nhỏ nhắn khiến tâm hồn cùng thể xác cô đều chịu hành hạ kinh khủng.

Nhưng cô có thể chịu được... bởi vì nỗi đau tâm thương này... chẳng là gì so với nó cả.

Ba bước... hai bước... một bước.

"Về nhà thôi... Sadara!"

Bàn tay nhỏ nhắn trắng bệch vì nước mưa xuyên qua vô số đầu lâu đang gào khóc, nơi đó có một thân ảnh đang chìm trong đau khổ, khuôn mặt nó lộ ra dưới một chút ánh sáng cuối cùng còn sót lại trong không gian là một mảng thần thờ, hốt hoảng tựa như đang hoài niệm về một ký ức xa xăm. Chỉ cần cô có thể chạm vào nó... giống như ngày cuối cùng hai người gặp nhau dưới bình minh của Thung Lũng Tận Cùng... cô có thể tìm được bản thân đứa trẻ ngày đó... chỉ cần chạm vào nó

"Đủ rồi đó... Huyền Phong Công Chúa... màn kịch ngớ ngẩn này nên chấm dứt tại đó thôi..."

Một tiếng cười giễu cợt vang lên trong không gian u tối. Bàn tay Alluriana sắp chạm tới Sadara chợt dừng lại, cổ tay cô chẳng biết đã bị tóm gọn bởi một bàn tay khác từ lúc nào. Chỉ thấy trong không gian hắc ám của vô số đầu lâu xoay chuyển, đôi mắt sắc lạnh của một kẻ hoàn toàn xa lạ nheo lại thành một đường thẳng, đồng tử xanh rờn rợn của hắn không nhìn vào cô mà chiếu vào Sadara.

Cô vĩnh viễn không thể nào quên được vẻ mặt khi đó của nó.

Khuôn mặt đứa trẻ đó tràn ngập sững sờ, từ lồng ngực lòi ra một lưỡi kiếm xanh ngọc chạm khắc tinh tế, đôi con ngươi tím đục phút chốc phóng to gấp bội, mờ mịt như khi người ta vừa tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu.

"Băng Vương Clawice... hân hạnh gặp... Kiếm Huyền Chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Huyền Băng Ở Đây !

"Sadara..."

Alluriana hoảng hốt kêu lên khi lưỡi kiếm màu xanh lộ ra bên dưới ngực áo rỉ máu của Sadara chừng mười phân. Trong phút chốc, cô đã tưởng rằng chính kẻ lạ mặt tự xưng là Băng Vương đã làm tổn hại tới nó. Ngay lập tức, cổ tay bị nắm chặt bùng lên hào quang nhàn nhạt, ma lực xanh dương lan toả vang lên tiếng lanh lảnh như chuông ngân, cấp tốc kích hoạt ma pháp triệu hồi. Thế nhưng một giây sau đó, ánh mắt cô đông cứng lại khi lưỡi kiếm ngập trong thân thể Sadara rung lên dữ dội, sau một thoáng trì hoãn liền đâm thấu toàn bộ ngực áo nó, kéo theo một vạt máu đỏ bốc thẳng lên trời, cuối cùng rơi xuống cắm sâu vào mặt đất đầy bùn đen tới một phần ba, chỉ cách gót giày cô đúng một bước chân.

"A..."

Kẻ lạ mặt hơi nhích người về phía trước, vai phải nhô lên cao trong khi lòng bàn tay bóp chặt lại, ma lực cực hàn lạnh lẽo toả ra khỏi trắng nghi ngút, dưới các kẽ ngón tay cuộn cuộn chảy vào thân thể Alluriana như băng hà. Cô rên lên một tiếng thống khổ khi dòng khí lạnh thấu tận xương tủy hung bạo xâm nhập tới từng ngõ ngách trong cơ thể, bàn tay không bị kim hãm vung lên cao, run rẩy chém xuống kẻ kia tạo thành tiếng gió rít, mơ hồ lộ ra phong ma lực sắc bén kinh người.

"Thật đáng cười!"

Kẻ lạ mặt cúi đầu xuyên qua màn mưa, chỉ một khoảnh khắc đã lộ ra trọn vẹn khuôn mặt ngay sát bên Alluriana. Đó là một người thanh niên còn khá trẻ, làn da ngăm đen với đôi mắt xanh rờn rợn, nụ cười nhạt trên môi vẫn chưa mất đi sự cuồng ngạo của tuổi hai mươi. Hơi thở của hắn lạnh băng, mang theo hương vị như tuyết chảy cuối trời đông, lướt qua mang tai Alluriana thành một đoàn bạch khí. Cùng lúc đó, dưới gang bàn chân nhỏ bé của công chúa ẩn hiện cảm giác lạnh lẽo, trước mũi giày cô chẳng biết từ lúc nào đã bị bao phủ trong một tầng bạc trắng, từ bùn đen phút chốc đâm lên một cột băng tinh xảo giống như pha lê nở trên khe đá, nhẹ nhàng đẩy chệch đòn tấn công của cô đi trong tích tắc. Ánh mắt Alluriana trở nên hoảng loạn, thế nhưng chưa đợi cô kịp biến chiêu thì đã cảm thấy bụng dưới đau nhói như bị kim đâm, đồng thời một áp lực cực mạnh nháy mắt tụt xuống, hất văng cơ thể cô trở lại bên kia con hẻm, trong đêm tối vang lên âm thanh va chạm nặng nề.

Alluriana ngã dè lên một cái thùng rác kiểu cũ, kéo nó đổ sầm xuống mặt đất làm tung lên từng mảng bùn lớn. Có trời mới biết cái thùng rác với lớp sơn xin màu đã kết lại từng phần rỉ sét lớn, méo mó này đã tồn tại từ lúc nào. Nhưng dường như kể từ khi khu vực này bị bỏ hoang, mọi thứ bên trong nó vẫn chưa hề được dọn dẹp. Rác rưởi tạo thành dịch đen hôi thối tủa ra từ miệng thùng lật ngang với cơ sở những sinh vật như giòi bọ cùng vài con chuột chổng chát lên nhau giãy giụa trong màn mưa. Thậm chí còn có vài khúc xương bám đầy sợi đen- mà Alluriana ngờ rằng của một con thú chết tiệt nào đấy bỏ lại sau bữa ăn thừa, cũng phủ đầy dòi nhung nhục. Một vài thứ rác rưởi bắn lên bộ váy xanh ngọc "đã tung rất lộng lẫy" của Alluriana khiến cô buồn nôn tới lợm cả giọng, bằng phản xạ nhanh nhất của con gái mảnh liệt lùi xa khỏi mớ hỗn độn đó chỉ với hai bàn tay trần. Tới khi cơ thể đã nép sát dưới hông cửa phụ của một ngôi nhà cấp bốn cách đó một khoảng đủ xa để khỏi nghe thấy tiếng chút chút của mấy con chuột bắt mồi vì bị làm phiền, Alluriana mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Lúc này, sự bàng hoàng về khoảnh khắc vừa rồi mới kéo tới khiến lồng ngực Alluriana lạnh băng, cô nhìn trăn trối vào lưỡi kiếm màu xanh ngọc quen thuộc đang vô hồn cắm trên mặt đất như thể chờ đợi nước mưa từng chút rửa trôi đi chút đồ tươi quý dị nhảy múa trên lưỡi thép lỏng lảnh.

Một hơi thở quen thuộc, có lẽ là hơi thở duy nhất khiến cô cảm thấy bản thân mình yếu đuối tới vậy.

Cậu ta đã ở đây?

"Yuruo?"

"Cl...aw...ice... Sa...o...anh... l...ại... ở... đây...yyy?"

Đôi mắt đỏ dần của Sadara cuối cùng đã tìm thấy một tâm điểm để dừng lại từ cơn hỗn loạn, nó không tỏ ra đau đớn một chút nào khi lồng ngực vẫn chảy máu không ngừng, chỉ há miệng gầm gừ bằng chất giọng nặng nề tới cực điểm.

"Khó coi quá đấy... Sadara. Theo tôi thấy chỉ một chút nữa thôi là cậu lại bị sự đồng cảm giả dối đó đánh lừa rồi!"

Clawice- Băng Vương chậm rãi thu tay lại, nhún vai nở nụ cười lịch thiệp cực kì giả tạo.

"Chết tiệt..."

"Thứ cảm xúc yếu ớt tệ hại này đang cản trở bước đi của cậu từng ngày đấy... Sadara! Nếu cậu không muốn bản thân mình một ngày nào đó trở thành kẻ đáng thương hại trong vở kịch về lòng nhân ái đó, thì cần gạt bỏ tất cả những điều không cần thiết.. những cái luôn phản bội lại chính cậu... Đúng không?"

Băng Vương dùng ánh mắt lạnh lẽo khiến người ta có cảm giác như tất cả bí mật đã bị phơi bày khề liếc nhìn Alluriana, trong khi bàn tay hắn nhẹ nhàng vỗ vai Sadara đang run rẩy trong cơn kích động. Một số đầu lâu hư ảo đen kịt cuốn quanh cơ thể hắn, bộ dáng đói khát thêm thường làm khuôn mặt tái nhợt của Băng Vương đen lại. Ngay khi ma lực trong cơ thể hắn vô thức vận khởi, Sadara đã gạt tay hắn ra, mái đầu ướt sũng nước nẩy giờ cúi gầm chậm rãi ngẩng lên, hai mắt tràn ngập từ khí sâu thẳm như vực cần quét khắp bốn phía, băng lãnh kêu lên:

"Cút hết đi."

Vô số đầu lâu đang du dương trong không gian vang lên đủ loại âm thanh phức tạp, từ tiếng trẻ con cười khúc khích tới tiếng khóc than, kêu la thảm thiết bằng thứ ngôn ngữ điên loạn, thế nhưng cuối cùng cũng bất lực tan biến thành những dòng hắc khí như sương đen giăng khắp lòng hẻm, toàn bộ bị hút vào cơ thể đang run rẩy của Sadara trong nháy mắt.

"Gư..."

Sadara ôm ngực, nơi vết thương do bị lưỡi kiếm xanh ngọc đâm thủng đã ngừng chảy máu khi tia hắc khí cuối cùng biến mất trong cơ thể nó. Khuôn mặt nó xám ngoét, nhưng đồng thời lại âm trầm tới cực điểm. Dường như khoảnh khắc để lộ ra sự yếu đuối như vậy đối với nó là không thể chấp nhận được, nhất là khi ánh mắt quan tâm của Alluriana vẫn không một chút che dấu nhìn thẳng về phía bên này.

Bạn đang đọc truyện *Guilty Fate (Thiên Mệnh Tội Lỗi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.